



Proleterce DEVİRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Dalgaları karşılayan gemilere gibi
Karanlıkları yara yara...

Aylık siyasal dergi

Şubat 2010 Sayı: 13

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Tekel işçisi, yumruklarını ileriye savurarak hep birklikte haykırıyor: “Biz Haklıyız! Biz Kazanacağız!” Açlık grevine başlıyorlar, alınlara siyah bantlar takarak...

Bu, işçi sınıfının, öncülerinden nasıl etkilendiğini gösteren çarpıcı iki karedir.

’84 Ölüm Orucu eyleminde şehit düşen Mehmet Fatih Öktülmüş, görüşüne gelen avukatlarına, gün gün eriyen kaslarına rağmen, tüm gücünü yumruğunda toplayarak kaldırmış “Ölebiliriz ama BİZ KAZANACAĞIZ!” demişti. Yumruğunda ve gözlerinde somutlaşan kazanma inancı, tüm ÖO direnişçilerine, devrimci tutsaklara, oradan tutsak ailelerine, devrimci-demokrat kesimlere doğru yayıldı. ’84 ÖO eylemi, sadece içeride değil, dışarıda da bir milat oldu, 12 Eylül sonrası o yenilgi ortamını dağıtmada önemli bir rol oynadı.

Daha sonra ’96 ve 2000’li yıllarda gerçekleşen ÖO eylemlerinin temel sloganı oldu “Biz Kazanacağız!” ’96 ÖO şehidi Osman Akgün, Fatih’in bu sözünün, tüm ÖO’ların genel sloganı haline gelmesinden duyduğu onuru ve sevinci ifade ediyordu, ölümünden kısa bir süre önce.

Şimdi direnen Tekel işçisinin dilindedir, “Biz Kazanacağız!” Cezaevi duvarlarını aşip sokaklara çıktı, işçi sınıfının kazanma inancı ve iradesini somutlayan bir slogan oldu. Ankara-Kızılay’dan yükselen bu ses, tüm Türkiye’ye ulaşıyor, oradan dünya işçi ve emekçilerine kadar uzanıyor.

Sadece sloganı değil, ÖO’nun ritüelleri de taşınıyor işçi eylemlerine...

Tutsakların alınlara takılan kızıl bantlar, şimdi işçinin başındadır. Her ne kadar sarı sendikacılar, açlık grevi gibi durağan bir eylemle, işçileri hareketsiz kılmak istemişse de, bunu başaramıştır. İşçilerin bir kısmı açlık grevi yaparken, bir kısmı sürekli eylem halinde olmuş, bir odaya kapatıp direnişin etkisini kırma çabası boşa düşürülmüştür.

Sayfa 2’de sürüyor



Zafer bizim olacak BİZ KAZANACAĞIZ!

Zafer bizim olacak BİZ KAZANACAĞIZ!

Gerek başlarına taktıkları bantlar, gerekse “Biz Kazanacağız!” sloganı, işçilerin, devrimci tutsaklardan, öncü güçlerden, ne kadar etkilendiklerini gösteren iki örnektir. Öncü ile sınıf arasında kaynaşma ne denli artarsa, bu örneklerin daha da artacağı kesindir.

’84 ölüm orucu eylemi, 12 Eylül karanlığını yırtan bir şimşek olduysa, Tekel de, uzun süredir devam eden durgunluğu yaran bir gök gü-rültüsüdür! İşçinin ayak seslerinin duyulduğu yeni bir dönem başlamıştır. Hem de gümbür gümbür gelerek, duymayan kulakları, görme-yen gözleri açarak...

İşçi sınıfı unuttuğu grevi, 2007 yılının sonun-da Telekom’la yeniden hatırlamıştı. Fakat ne yazık ki grev, sarı sendikacıların bir gece ope-rasyonu, yenilgiyle sonlandı. Emperyalist-kapitalist sistemin kriziyle birlikte sınıf hareketi yeniden yükselmeye başladı. İşten atılmalara karşı işgal ve fabrika önü direnişler hızla yayıldı. Fakat bunlar da tekil kaldı ve bir süre sonra sönümlendi. Kazanım la bitenler sınırlıydı, bir-çoğu mahkeme koridorlarında eritildi.

Emekçi memurların 25 Kasım’da gerçekleştirdiği bir günlük genel grev ise, toplumun diğer kesimlerinin de katılımıyla genel direnişe dö-nüştü. Grev, kitle gösterileriyle birleşti, geniş bir kesimin desteğini aldı. 25 Kasım, yeni bir dönemin başladığının işaret fişeğini çakmıştı.

Bu büyük eylemden yaklaşık bir ay sonra Aralık ayının son günlerinde Tekel işçileri Anka-ra’ya geldiler. İlkın Abdi İpekçi Parkı’nda oturdular, kendinden önceki Kent AŞ işçileri ve diğ-er direnişçilerin yaptıkları gibi... Ama devletin kolluk güçleri, biber gazı, tazikli su ve copla da-ğıtmaya kalktı. Bu, Tekel direnişinde bir dönüm noktasıydı. Sıkılan su ve gazlar, eylem ateşini daha da harlamaya yaradı sadece. İşçiler, artık Türk-İş binasının önündeydiler.

17 Ocak’taki Ankara mitingi, Tekel direnişin-in ikinci dönüm noktası oldu. İlk kez işçiler kürsüyü işgal ettiler. Sendika ağalarının ısrarla kaçtığı “genel grev/genel direniş” kararını al-maya zorladılar. Aynı gün Türk-İş Genel Merke-zi’ni işgal ettiler.

İşgalin ardından, çoluk-çocuk tüm aile Türk-İş önüne toplandı. Çadırlar kuruldu, soba-lar tüttü. Yeni bir yaşam biçimi ortaya çıktı. Yaşamak direnmektir. Ankara’nın göbeğinde bir işçi mahallesi vardı artık. Çadırdan kurulan özerk bir cumhuriyet oluştu adeta. Yurdun dört bir yanından işçi ve emekçiler, dayanışmak için geliyordu bu alana. Sinop’tan balık, Malatya’dan Kaysı, Mersin’den portakal, her yöre neyi ünlüyse akıttıyordu Tekel işçisine... Yıllardır unutilan değerler hatırlandı. Paylaşım, da-

yanışma, kardeşlik, birlik, mücadele...

Sendika ağaları da çaresizdi bu büyük direniş karşısında, AKP hükümeti de... Zamana ya-yarak eritme, oyalama taktikleri tutmamıştı. 4-C’yi esnetme manevraları kar etmemişti. Türk-İş, Tekel işçileri-nin uzun süredir hay-kırdığı “genel grev” kararını almak zorun-da kaldı. Grevin adı 4 Şubat’tı şimdi.

Tekel direnişi, ANAP hükümetini deviren ’89 bahar eylemleri-nin, 2010’a taşınan hali-dir. Başbakan Erdo-ğan’ın dediği gibi, onu çeteler deviremez ama işçiler devirir. O yüz-dendir büyük korkusu, Tek-Gıda-İş Sendika-sına öfkesi...

Tekel’i, Zonguldak maden işçisinin Anka-ra yürüyüşüne benze-tenler vardır. Gerçek-ten de büyük madenci yürüyüşü, döneme damgasını vuran bir işçi eylemidir. Ancak ey-lem asıl olarak bir ilin, Zonguldak’ın eylemidir. 12 bin Tekel işçisi ise, Türkiye’nin dört bir yanı-na yayılmış durumdadır. Yankısı ve etkileriyle Zonguldak’ın üzerine çıkmıştır.

Zonguldak maden işçilerinin büyük Ankara yürüyüşü Mengen’de kesilmişti. Orada yapılan pazarlık sonucu eylem bitirilmişti. O günden sonra, Mengen, ihanetin ve yenilginin de adı ol-muştur. Tekel, yeni Mengen’lere takılmamak için, sınıfın tüm deneyimleriyle kuşanmalı, ilk günkü kararlılığını sonuna kadar korumalıdır.

Şubat ayına, Tekel işçilerinin direnişi ve ge-nel grev-genel direniş ile giriyoruz. Bu, bizim için çok anlamlı olan bu ayı, daha da anlamlı kı-lıyor. Keza “Kutup Yıldızı”ımızın “Biz Kazanaca-ğız!” şiarının Tekel işçilerinin de yüreğinden ve yumruğundan çıkması, ayrı bir kıvanç veriyor.

Bir yıldönümüne ancak bu kadar güzel giri-lebilir. Yenilginin ve tasfiyeciliğin hüküm sürdü-ğü yıllar artık geride kaldı. Rüzgar, işçiden-emekçiden esiyor. Rüzgar, bizden esiyor. Gün, bugündür! Tarihimizden aldığımız güçle gele-ceğe yüklenelim! Tekel işçileriyle birlikte bir kez daha haykıralım:

Zafer bizim olacak/BİZ KAZANACAĞIZ!



O k u r l a r a . . .

Merhaba,

50 günü aşkın zamandır süren Tekel direnişi, bir taraftan sorun yaşayan bütün işyerlerinde direnme ruhu oluşturuyor. Diğer taraftan ise, şimdiden somut kazanımlar elde etmeye başla-dı bile. Mesela “Özel istihdam büroları yasası” içinden işçileri kiralık eşya durumuna düşüren “Geçici işçi” maddesi çıkarıldı. Direnişteki işçi-lerde, onların ailelerinde, bu direnişin bir par-çası haline gelen Ankara halkında ve televiz-yonları başında seyreden herkeste yarattığı ruhsal dönüşüm ise, kazanımların en büyüğü, gelecek açısından en büyük önem taşıyanı...

Bugün krize karşı mücadelenin en önemli un-suru Tekel direnişi, sendika bürokratları ve hü-kümet tarafından zamana yayılarak eritilmek isteniyor. Başbakan, işçilere direnişe saldıрма-dan önce son bir ay daha süre verdiğini söyle-yerek, ‘tehditkar’ görünmeye çalışıyor. Ancak bu sözleriyle bir taraftan, direnişe fiili müdaha-lede bulunmanın o kadar da kolay olmadığını,

diğer taraftan, işçileri bir ay daha yorarak içten çözümlerini beklediğini göstermiş oluyor. Buna karşılık yapılması gereken tek şey, Te-kel direnişini güçlendirmek, mo-ral, coşku ve kararlılığını yaygın-laştırmak, destek güçlerini artır-mak, kazanması için tüm gücümüzle seferber olmaktır.

Tekel ve itfaiye direnişleri ile gündemdeki ko-nularla ilgili yazıları dergimiz sayfalarında bu-labilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

13. sayıda

3	“Balyoz” planı
5	Genel grev genel direniş
6	“Kızılay Tekel Cumhuriyeti”nde 50 gün
8	Tekel röportajları
9	Eylem biçimleriyle Tekel direnişi
11	Tekel mitinginde kürsü işgali
12	İtfaiye röportajlarından
13	İtfaiye direnişi ve handikapları
14	Karanlıkları yara yara
16	Toplumsal değişim
18	Tam Gün yasası
19	Çemen Tekstil’de grev
20	Devlet güdümlü saldırıların son noktası: Linç
21	Katilleri “kahraman” yapan düzenle hesaplaşmak
22	Domuz gribi salgını
23	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
24	Haiti’de deprem ve ABD işgali
25	GDO en yüksek kar için
26	GDO hakkında temel bilgiler

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Gülizar Çınar Adres: Kemalpaşa mah. Atatürk Bulvarı
Bedrettin İnönü İş Merkezi No: 114-41 Eminönü/ İSTANBUL (Aksaray Pertevniyal Lisesi karşısı),
Tel: (0212) 512 38 07, e-mail: devrimcidurus@hotmail.com Baskı: Berdan Matbaacılık,
Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İST. Tel: (0212) 613 1211,
YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı:13, Şubat 2010, 2 TL(KDV Dahil)

Ordunun 2003-2004 yılları arasında yaptığı darbe planlarına bir yenisi daha eklendi. Daha doğru ifadeyle, o yıllarda yapılan planlardan birisi daha açığa çıkarıldı. Bunun da adı “Balyoz Güvenlik Harekat Planı”ydı. Ayıışı, Yakomoz, Sarıkız gibi daha önceden açığa çıkan darbe planlarının kamuflajlı ve “estetik” isimlerinden farklıydı bu. Gerçekten de “balyoz” gibi iniyordu “düşman” gördüklerinin tepesine. O yüzden de -başta tepesine incek olanlarda- bir balyoz etkisi yarattı.

“Balyoz” planı da dahil, açığa çıkartılan darbe girişimleri, **AKP hükümetinin işbaşına geldiği günden bu yana, ordu içinde bu tür hazırlıklar yapıldığını ortaya koyuyor.** Bu plan da 2002’nin sonunda başlayıp 2003 Mart’ına kadar

pık bir yaklaşımın ürünüdür bu. Keza **Türkiye üzerinde ABD dışında farklı emperyalistlerin de çıkarları olduğu, bu çıkarları korumaya ve geliştirmeye çalıştığı gerçeğini örtbas etmektir.** Esasında klik çatışmasının arkasında yatan güçleri görmemek, bu konuda yapılan demagojilerin etkisinde kalmaktır.

Klik çekişmelerinde etkili bir argüman

Son olay da göstermiştir ki, darbe planları çok önceden birilerinin elindedir ve **uygun görülen zamanlarda servis edilmektedir.** Zaten Başbakan Erdoğan da “Balyoz” planı gazetelerde ifşa edildikten sonra, “*daha neler var, yakında göreceksiniz*” diyerek, bunlardan bilgi sahibi olduğunu teyit etmekte, yakında

lan darbe girişimleri ile, sürekli mazlum ve mağdur rolünü oynayabilmekte, despotik-gerici yüzünü gizlemeye çalışmaktadır.

İkinci olarak, bu planların ortaya döküldüğü koşullar ve zamanlama önem kazanmıştır. Son darbe girişimi ifşaatının, başta Tekel olmak üzere işçi ve emekçilerin sokaklara döküldüğü bir döneme gelmesi, tesadüf olmasa gerekir. **Tekel’in, İtfaye işçilerinin, memurların, doktorların, eczacıların vb. hemen tüm toplumsal kesimlerin ayakta olduğu bir dönemde, dikkatler yeniden darbelere çekilmiş,** gündem darbe tartışmalarıyla boğulmak istenmiştir. Özellikle Tekel direnişinin ardından, AKP hükümetine dönük tepkiler artmış ve kitlenin tabanında gözle görülür bir düşüş olmuştur. Son kamuoyu yoklamaları AKP’nin ilk kez yüzde 30’un altına düştüğünü göstermektedir. Böyle bir dönemde yeniden ortaya atılan “darbe” tartışması, AKP’ye sunulan can simididir. Tekel işçilerinin ısrarı ve direngenliği ile, bu can simidi de AKP’yi kurtarmaya yetmemiştir, fakat işçi-emekçi direnişlerini bir süreliğine de olsa gündemden düşürmeyi başarmışlardır.

Üçüncü olarak, daha önce AKP’ye destek veren liberal kesimlerin de giderek AKP’den uzaklaşmaları, daha eleştirel yaklaşmalarıdır. “Sivil faşizm”, “tek parti diktatörlüğü” gibi savlarla liberal kesimden eleştirilerin dozu artmakta, AKP, aydınların önemli bir kesiminin desteğini yitirmektedir. Böyle bir dönemde darbe girişimlerinin ortaya serilmesi, bu aydınların darbe umacıyla korkutulması ve “ehveni şer” mantığı ile AKP’den yana olmaları amaçlanmaktadır. Darbe ile birlikte “tutuklanacak gazeteciler” ile “darbeyi destekleyecek gazeteciler” listesinin yayımlanması boşuna değildir. AKP, kendine muhalif tüm kesimleri “darbe yanlısı” ilan ederek, bir yandan aba altından sopa göstermekte, bir yandan da darbe karşıtı havarisi kesilerek meşruiyetini güçlendirmektedir.

Kısacası, son iki yıl içinde çeşitli aralıklarla ortaya çıkarılan darbe girişimleri, birçok bakımdan AKP’nin işine yarmakta, rakipleriyle olan klik çekişmesinde elini güçlendiren etkili bir argüman olmaktadır. O yüzden Erdoğan’ın söylediği gibi, önümüzdeki aylarda da benzer planların ortaya çıkmasına şaşmamak gerekir.

Her darbe söylentisinin ardından kopartılan yaygara ise, en fazla birkaç ay sürmekte, ardından unutulmaya bırakılmaktadır. Büyük tantanalarla açılan soruşturmaların, yürütülen davaların

Provokasyonlara bir kanıt daha “BALYOZ” PLANI

Bu ülkede askeri darbeler, her zaman bir emperyalist güce dayanarak yapıldı. İkinci emperyalist savaş sonrası yapılan darbeler, ABD patentli oldu. Fakat bu, bundan sonraki darbelerin arkasında da ABD olacağı anlamına gelmiyor. ABD dışındaki emperyalistler de, çeşitli ülkelerde darbeler yaptılar veya yapılan darbeleri desteklediler. Dolayısıyla emperyalist ülkelerin hepsi, darbe yapabilir, yaptırabilir. Bu, o ülkedeki gücüyle ve güçler dengesiyle ilgili bir durumdur.

uzanıyor. Böylece sözkonusu yıllar içinde birden fazla darbe hazırlığı yapıldığı, fakat ya vazgeçtikleri, ya da vazgeçmek zorunda oldukları anlaşılıyor.

Diğer yandan o yılların, ABD’nin Irak işgaline hazırlandığı ve Türkiye’nin de bu savaşa dahil edilmek istendiği bir dönem olması, darbe girişimlerinin emperyalistler arası kapışma ile doğrudan bağı olduğunu bir kez daha gösteriyor. Hatırlanacaktır; 12 Eylül geldiğinde CIA’nın görevlisi, ABD’li yetkilileri arayarak “*bizim oğlanlar başardı*” demişti.

Bu ülkede askeri darbeler, her zaman bir emperyalist güce dayanarak yapıldı. İkinci emperyalist savaş sonrası yapılan darbeler, ABD patentli oldu. Fakat bu, bundan sonraki darbelerin arkasında da ABD olacağı anlamına gelmiyor. ABD dışındaki emperyalistler de, çeşitli ülkelerde darbeler yaptılar veya yapılan darbeleri desteklediler. Dolayısıyla emperyalist ülkelerin hepsi, darbe yapabilir, yaptırabilir. Bu, o ülkedeki gücüyle ve güçler dengesiyle ilgili bir durumdur. O yüzden “*ABD istemese bu ülkede darbe olmaz*” sözü doğru değildir. Son yıllarda yapılan darbe hazırlıklarının başarılı olmaması, tek başına buna kanıt olamaz. Emperyalizmi ABD ile sınırlı gören çar-

başka planların da açığa çıkacağına sin-yalini vermektedir. Ardından Genelkurmay Başkanı, TSK içindeki sızmalarla ilgili soruşturma açtıklarını, 10 subayın tutuklandığını bildirmiştir. Tıpkı “ıslak imza” meselesinde olduğu gibi, bu belgeler çok önceki tarihlerde ele geçirilmiş, peyderpey kamuoyuna sunulmaktadır.

Öyleyse şu sorular sorulmalıdır: **Ara-dan bunca yıl geçtikten sonra, bu darbe planları neden şimdi ısıtılıp ısıtılıp önümüze konuyor?** Bunun zamanlaması neye göre ayarlanıyor? Ve daha da önemlisi, her ortaya çıkışında büyük bir yaygara kopartıldıktan sonra neden üzeri kapatılıyor, unutturuluyor?

Birinci olarak, bu darbe planları, klik çekişmelerinde bir koz olarak kullanılmakta, kitlelerin dikkati, hep bu noktaya çekilmektedir. Bunun şu aşamada AKP’yi güçlendirdiği, onun işine yaradığı açıktır. Her şeyden önce bu planlar başarısızlığa uğramıştır. Bu bile AKP ve onun arkasındaki kesimlerin gücünü ortaya koymakta, onları yıkılmaz bir kale gibi göstermektedir. Daha önemlisi ise, AKP’ye demokrasi havarisi kesilmesi için gereken zemin sunulmaktadır. AKP, belli aralıklarla ortaya çıkarı-



hiçbiri sonuçlanmamıştır. **AKP'nin darbeleri yargılamak gibi bir derdi olmadı, 12 Eylül generallerinin yargılanmasına dahi yanaşmamasıyla açığa çıkmış bir durumdur.** O, sadece darbe korkusunu sürekli gündemde tutarak, kendi demokratisini buradan ıspatlamak ve işçi-emekçinin gerçek gündemini gözlerden saklamak istemektedir. Fakat bunu başarması, eskisi kadar kolay olmayacaktır.

Provokasyonların devlet eliyle yapıldığının açık ilanı

Bu durum, darbe girişimlerinin olmadığı, AKP tarafından uydurulduğu anlamına mı gelir? Kesinlikle hayır!

Türk ordusu, geçmişinden bu yana darbelerle birlikte anılan bir ordudur. Osmanlı döneminden itibaren, ordu içinde klik çatışmaları kendini tüm şiddetiyle hissettirmiş, bu da güçlü olanın ya da fırsatın bulanın diğerine darbe yaptığı bir kurum haline getirmiştir. Yeniçeri isyanları bir yana, İttihat-Terakki'den beri ordu, klik çekişmelerinde iktidarı ele geçirmemin en önemli aracı olmuştur.

Yakın tarihimiz de darbelerle doludur. Bunların içinde başarısız olanların ise, haddi hesabı yoktur. Dolayısıyla TSK'nın darbe planları hazırlamasında, darbe girişimlerinde bulunmasında şaşılacak bir yan yoktur. Dahası, son **“balyoz” darbe girişimi ile bir kez daha görülmüştür ki, darbeye zemin hazırlamak için, her tür provokasyon yapılmakta, binlerce insanın katline imza atılmaktadır.**

Bu plana göre, Ege'de uluslararası bir kriz çıkarılacak, gerekirse bir Türk jeti düşürülecektir. Fatih'te cami bombalanacak, bunun üzerine gericiler kışkırtılacak, çeşitli kurumlara saldırılar gerçekleştirilecektir. Yüzbinlerce kişinin gözaltına alınıp stadyumlara doldurulması, gazeteciler içinde taraf olanlar-olmayanlar diye liste hazırlanması, içlerinden bazılarının tutuklanacak olması, darbe sonrası hükümette kimlerin yer alacağı vb. her şey hazırlanmıştır.

Bu yönleriyle plan, 12 Eylül darbesine benzetilmektedir. 12 Eylül'ü hazırlayan katliamları akla getirmiştir. Örneğin **Maraş katliamı** öncesinde bir sinema bombalanmış, komünistler tarafından bombalandığı söylenerek, Alevi mahallelerine saldırı örgütlenmiştir. Devrimci-demokrat kişilerin evlerinin daha önceden çarpı işaretiyle belirlenmiş olması, yapılan önhazırlığı da göstermektedir. Maraş'ta çocuk binlerce kişi yaşamını kaybetti. Ardından sıkıyönetim ilan edildi ve cuntaya giden yollar döşendi.

Keza **“6-7 Eylül olayları”** olarak tarihe geçen gayri-müslimlere dönük saldırı da benzer bir provokasyon örneğidir. Atatürk'ün Selanik'teki evinin bombalandığı haberi yayılır ve bir grup faşist önderliğinde Beyoğlu'ndaki tüm gayri-müslimlere saldırı düzenlenir, dükkanlar yağmalanır. Bu olayın provokasyon olduğu çok sonra, dönemin yetkilileri tarafından itiraf edilecektir. **“6-7 Eylül de bir Özel Harp**

işiydi ve muhteşem bir örgütlenmeydi, amaca da ulaştı” demişlerdir örneğin.

Benzer biçimde Kürt illerinde gerçekleşen bir çok eylem de **“Özel Harp”** denilen kontrgerillanın işidir. Geçtiğimiz yıllarda emekli general Altay Tokat, bölgede görev yapan memurları **“eğitmek”** için **“sağsola bomba attırdıklarını”** söylemişti. Bölgeye yeni gelen hakim ve savcılara nasıl bir yere geldiklerini öğretmek ve olayların üzerine gitmemesini baştan hatırlatmak için bizzat onlara dönük, korkutma amaçlı bombalı eylemler yaptıklarını itiraf etmişti. Hem de **“bu son derece sıradan bir uygulamaydı”** diyerek. Şemdinli'deki Umut Kitapevi'ne yönelik bombalamanın **“rutin bir uygulama”** olduğunu, bu tür eylemleri hep yaptıklarını ekleyerek...

Son darbe girişimi açığa çıktıktan sonra, Genelkurmay Başkanlığı, tıpkı yukarıdaki emekli general gibi, bunun bir **“eğitim”** olduğunu söyledi. Genelkurmay, **“balyoz”** hareketi ile ilgili yaptığı açıklamada, **“tatbikat programı kapsamında personelin eğitimi amacıyla hazırlanmış bir oyun”** dur dedi. Planın altında imzası bulunan dönemin 1. ordu komutanı emekli general Çetin Doğan da **“bunun bir senaryo olduğunu”** söyleyip durdu. Öyle bir senaryo ki, olaylar daha önce yaşananlar gibi kurgulanmış, kurulacak hükümetten, tutuklanacak gazetecilere kadar her şey isim isim belirlenmiştir!

2007 Haziran'ında ABD'de Hudson Enstitüsünde de böyle senaryolar hazırlanmıştı. İçlerinde Washington'daki Türk askeri ateşesinin de bulunduğu bir grup, Anayasa Mahkemesi Başkanına suikast düzenleneceği, ardından Beyoğlu'nda 50 kişinin katledileceği bir eylem planı üzerinde çalıştılar. Bunların PKK'nin üzerine atılarak Türk Ordusunun Kuzey Irak'a (Güney Kürdistan) gireceği kurgulanmıştı. Bu senaryo da gerçeğe o kadar uygundu ki, o yıllarda Danıştay'a saldırı düzenlendi, bir üyesi öldürüldü!

Sahte demokratlar

Açığa çıkan bu planlar, yıllardır kontrgerilla ile ilgili devrimcilerin söylediklerinin, bizzat yapanların ağızlarından kabülü, itirafıdır.

Ne var ki AKP hükümeti, bunu kendine yönelik eylemlerle sınırlı tutmakta, komünist ve devrimcilerle, aydınlara ve kitlelere dönük katliamların üstünü örtmektedir. Her darbe-suikast girişiminin açığa çıkmasının ardından, 6-7 Eylül olayları, '77 1 Mayıs, Maraş, Gazi, vb. katliamların ismi geçmekte, onların aydınlanacağı yanılsaması yaratılmakta fakat ardından **“dağ fare bile doğurmadan”** kapatılmaktadır.

Bunun son örneği Bülent Arınç'a suikast girişimi iddiasıyla gözaltına alınan subaylar üzerinden yaşandı. Bu subayların TSK'da **“kozmik oda”** denilen, kontrgerilla biriminde çalıştığı tespit edildi ve sivil hakimler bu odaya girerek soruşturma başlattı. **Günlerce “kozmik oda”dan neler çıkacağı üzerine spekülasyonlar yapıldı ama çıkan bir şey olmadı.** Genelkurmayla anlaşmaya varıldı ve buna sınırlama getirildi. Bu konuda çıkan mahkeme kararı; **“iddia edilen suçla ve son bir yıllık dönemle sınırlı olması”** şeklindedir. Yani onca katliam ve provokasyonun üzerine sünger çekilecek, sadece Bülent Arınç'a suikast olayı soruşturulacak ve bir yıl ile sınırlı bir araş-

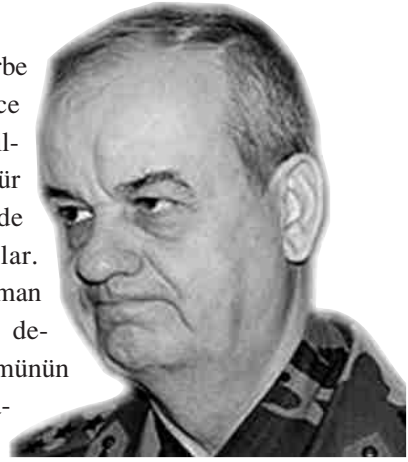
tırma yapılabilecekti. Darbe girişimlerinin sadece AKP'ye karşı olanlarıyla ilgili oldukları gibi, her tür kontrgerilla eylemini de kendileriyle sınırladılar. AKP'nin kendine müslüman olduğunu, darbe-karşıtı, demokrasi havarisi görünümünün demagojik bir aldatmacadan ibaret olduğunu gösteren örneklerle biri daha eklendi.

Son olarak **“balyoz”** darbe planının ardından Başbakan Erdoğan, TSK'yı yıpratmamak gerektiğini, her kurumun içinden çürükler çıkabileceğini, darbeler döneminin bittiğini söyledi, Genelkurmayla uyumlu çalışmalarını tekrarlayıp durdu. Hatta darbe girişimlerinin üzerine gitmesi gerektiğini söyleyen gazetecileri kastederek **“gaza gelmeyeceğini”** ilan etti. Erdoğan'ın ve AKP'nin darbe-karşıtlığı bu kadardı!

“Balyoz” hareketinin altında imzası olan emekli general Çetin Doğan, bu planı EMASYA kapsamı içinde yaptıklarını söyledi. **EMASYA (Emniyet Asayiş ve Yardımlaşma Protokolü) 28 Şubat sürecinin ardından yürürlüğe giren bir uygulamaydı. Buna göre, askerin kent içindeki her türlü olaya müdahalesinin önü açılıyordu.** Bu protokol AKP hükümeti döneminde, 2005 yılında yeniden güncelendi. **Bu güncellenmenin ardından da tüm ülkede arka arkaya linç girişimleri ve provokasyonlar yaşandı.** Şemdinli'de Umut kitabevine bombalı saldırı, Mersin'de bayrak provokasyonu, Hrant Dink cinayeti, Trabzon'dan başlayarak ülkenin dört bir yanına yayılan linçler, hepsi AKP'nin altında imzasının olduğu EMASYA protokolü üzerinden yapıldı.

Sözde darbelere, **“askeri vesayete”** karşı olan AKP hükümeti, askerin her tür olaya müdahalesinin yasal zeminini onayladı, hatta geliştirdi. Bunun açığa çıkması üzerine Erdoğan, EMASYA protokülünü kaldıracaklarını söyledi. Ne kadarını kaldıracağı veya bunun hangi düzenleme ile yeniden işler hale getirileceği belli değildir. AKP'nin bugüne kadar izlediği çizgi, bundan sonrası için de bir fikir vermektedir.

Diğer yandan, **“balyoz”** darbe planı ile **“tutuklanacak gazeteciler”** listesine giren gazeteciler, demokrasi kahramanı olarak ortaya çıktılar. Bu listede yer almayan meslekdaşlarını darbecilikle suçlayacak kadar ileri gidenleri oldu. Nazlı Ilıcak'ın başkanlığında, darbecilere dava açan bu grup, kendilerini bugüne dek yapılan tüm askeri cuntalara karşı direnmiş gibi de gösteriyor. Oysa belgeler ortadadır. **Bu gazetecilerin büyük çoğunluğu 12 Eylül darbesini alkışlamış, 12 Eylül generalleri karşısında hazirola geçip onlara yağ çekmişlerdir.** 12 Eylül'ü alkışlayan, en azından mesafeli duran gazeteciler, parmakla sayılır. 12 Eylül faşizmine karşı cepheden savaşan yine sadece komünist ve devrimciler olmuştur. Şimdi gerçekleşmeyen darbe girişimlerinin ardından böyle kahramanlıklar yapmak, darbeler aleyinde yazıp-konuşmak kolaydır. Herkesin gerçek rengi o günlerde açığa çıkmıştır. Gerisi lafı güzafıdır...



Tekel işçileri sendikalara dayattı: GENEL GREV GENEL DİRENİŞ

“İşçilerin hepsi vardı siperlerin başında / Yüzlerinde uzun sakal gözlerinde kavga var”

17 Ocak mitinginde öfke de kavga da vardı, işçilerin gözlerinde. Türkiye’nin dört bir yanından ve her sektörden işçiler alandı. Emekçi memurlar da alanda yerlerini almıştı. Elbette devrimci ve komünistler de... Doruklaşan öfke hep bir ağızdan Genel Grev Genel Direniş istiyor. Günlerdir Ankara’da direnen Tekel işçileri, Genel Grev Genel Direniş istemlerini sendika ağalarına dayatıyorlar. Mitingde Genel Grev çağrısı yapmayan sendika ağalarına kürsüyü işgal ederek cevap verdiler. Kürsü işgaliyle, sendika ağalarının “tepki boşaltma” eylemi olan Ankara mitingleri taktiğini de bozmuş, boşa düşürmüş oldular.

Sendikaların ipe un serme tavrı

Tekel işçilerinin kararlı direnişi, işçi emekçilere moral gücü açılıyor. Mücadele Tekel işçilerini çoktan aştı, genelleşti. İşçi ve emekçilerin umudu oldu. Burjuvazinin de korkulu rüyası... Ekonomik talepli mücadele genelleşerek politik nitelik kazandı. Tekel artık, iki sınıfın, proletarya ile burjuvazinin kavgasıydı.

Kavga çeşitli eylem biçimleriyle sürüyor. Tekel işçileri kararlı duruşlarıyla, kazanma inancıyla mücadeledeki ısrarlarıyla, sendika bürokratlarını çeşitli karar almak zorunda bırakıyorlar. 4/C statüsünü kabul etmeyen Tekel işçileri, haklarını gasp ettirmemek için bulundukları illerde çeşitli eylemlerden sonra Ankara’yı direniş mekanı seçtiler.

Ankara siyasal olarak doğru bir hedef. Fakat yıllardır sendika ağaları, Ankara’yı iç boşaltmanın bir aracı olarak kullandılar. Tekel işçilerinin Ankara eylemini de böyle değerlendirdiler. İşçilerin bu denli kararlı bir bekleyiş, bir direnç göstereceklerini beklemiyorlardı. Yorulup, pasifize olup geri döneceklerini sanıyorlardı. Fakat bekledikleri olmadı. Tersine direniş güçlenerek, genişleyerek büyüdü.

Büyüyen direniş karşısında Türk-İş Konfederasyonu, Başkanlar Kurulu’nu toplamak zorunda kaldı. Genel Grev basıncı karşısında her cuma 1 saat ile başlayan, birer saat katlamalı uyarı grevleri ve AKP İl binaları önünde basın açıklaması eylemleri kararlaştırıldı. DİSK ve KESK de bu karara katıldı.

Uyarı grevi kararı alan sendika ağaları, grevi örgütlemek için hiçbir çaba içerisine girmediler. Sanki karar sahibi onlar değildi. Karar almış ortaya bırakılmıştı. Bunlara rağmen, uyarı grevlerine büyük katılımlar oldu. Karara öncü devrimci işçilerin sahip çıkması ve de tabanda biriken grev istemi ile bu eylemler hayata geçti. Sendika başkanları, grev günlerinde işyerlerine uğramadıkları gibi, grev örgütleme komiteleri de oluşturulmadı. İşçileri patronların tehdidi ve baskılarıyla yüzyüze bıraktılar. Bütün bunlara rağmen, uyarı grevlerine katılım azımsanmayacak düzeyde geçiyor-du.

Tekel işçileri de biliyordu ki, yapılan bu uyarı grevleri kazanmaya yeterli değildi. Kazanmanın yolu Genel Grev Genel Direniş’ten geçmektedir. Tekrar tekrar bu istemi sendika ağalarına dayattılar. Mitingteki kürsü işgali, Türk-İş binasının basılması, bunun bir sonucu-ydu. Ve sonunda sendikalar, genel grev kararı almak zorunda kaldı.

Genel Grev Genel Direniş

Mücadele yükseldikçe, işçi ve emekçilerde kazanma-başarma duygusu güçleniyor. Genel Grev Genel Direniş istemi, tek el işçilerinin direnişiyle birlikte daha güçlü atılmaya başladı.

İşçi ve emekçilerin Genel Grev istemi yeni değil. Hava-yolları işçileriyle gündeme gelen, Telekom işçileriyle pratiğe dönüşen grev, bu etkili aracın yeniden sınıf mücadelesine girmesini sağladı. Ardından GSS yasasına karşı, “İşçi Memur Elele Genel Greve” sloganı, iki saatli-ğine hayata geçti.

Kuşkusuz genel grev koşullarının olgunlaşması tek başına yeterli değil. Koşulları işçi emekçilerin lehine çevirmek, genel grevin daha güçlü geçmesini sağlamak, emek vermekten, komiteler oluşturmaktan, örgütlü çalışmaktan geçiyor. GSS yasasına karşı yapılan iki saatlik uyarı grevinin güçlü geçmesinde, ön hazırlığın iyi olmasının payı büyüktü. Keza emekçi memurların 25 Kasım grevi de devrimci-demokrat kamu emekçilerinin çabasıyla olmuştu. Genel merkeze rağmen günler öncesinden grev komiteleri oluşturdular, işyerlerini tek tek dolaşarak tabanı greve hazırladılar.

Şimdi de başta öncü işçiler olmak üzere, emekten yana olan güçlere büyük iş düşüyor. Devrimci demokrat sendika şube yöneticileri de bu sürecin zorluklarını omuzlamalıdır. Tıpkı 25 Kasım’da olduğu gibi işyerlerindeki grevler, belli bölgelerde toplu gösterilerle birleşmeli ve genel grev, toplumun diğer kesimlerini de içine alarak, genel-direnşe dönüşmelidir. Bunun 25 Kasım’ı da aşması gerektiği ortadadır. Zaten 25 Kasım ağırlıklı olarak emekçi memurların eylemiydi. Şimdi işçi ağırlıklı bir genel grev-genel direniş olmalıdır. Bunun, dostlar alış-verişte görsün şeklinde göstermelik olmaması için, her fabrika ve işyerinde grev komiteleri kurulmalı, şarteller inmeli, hayat gerçek anlamda durmalıdır!

“Genel Grev kararı bekliyoruz”

PDD: Tekel’in direniş süreciyle ilgili genel bir bilgi verir misiniz?

İlhan Şişman (İstanbul işçisi)- Direnişimizin 38. Günündeyiz... Biz yatarak para almadık hiçbir zaman. Buradaki insanların hepsi üretti, çalıştı, birşeyler kazandı bu ülkeye. Burayı işlevsizleştiren, hükümetin ta kendisi. Hükümet kendi sattı buraları, satarken bize sormadı. 2004’te alkol bölümünü sattı, 2008’de sigara sanayisini sattı. Ve bu sürece gelindi. Dolayısıyla depolar atıl hale geldi. Bunu atıl hale getiren bizmiş gibi basına, kamuoyuna yanıltıcı bilgi verildi. Bizleri suçladı, günah keçisi yaptı. Bizim istediğimiz çalışabileceğimiz, üretebileceğimiz bir iş, aynı haklarla ama. Biz hükümetin gaspettiği hakkımızı kurtarmaya çalışıyoruz. Hepimiz 20’li yaşlarda sınavla girdik bu kuruma. Tekel’in her bölümünde çalıştık. Tekel bugün bu noktaya gelmişse, bu kesinlikle çalışanın suçu değil. Şu anda hiçbirimizin alım gücü yok.

Hükümetin dediği gibi keşke 3 milyar alsak. AKP kendini haklı göstermek için bize bu iftiralara attı. Ama sonuç alana kadar buradayız, mücadeleye devam edeceğiz.

Direnış sürecinde Tek Gıda-iş sendikasının size iyi bir öncülük yaptığına inanıyor musunuz?

-Kesinlikle inanmıyorum. Sendikanın özel-

likle Türk-İş’in arkamızda olmadığını, Kumlu’nun pazar günkü açıklamasında hissettim. Zaten işlerin bu hale gelmesi, Türk-İş’in kabahati. Ben başkanla da görüştüm, “siz bu 4/C’ye nasıl taraf oldunuz” diye sordum. Cevapları bana hiç inandırıcı gelmedi. “Biz sendika olarak buna karşı durduk, fakat sizin arkadaşlarınız geldi, bizi yuhalandı” dedi.

Türk-İş binasında olmuş bu olay. 11 yıllık süreçte özelleştirme sonucu işsiz kalan işçilere Maliye Bakanı olan Unakıtan tarafından bu 4/C dayatıldı. Biz bunları kabul etmediğimiz halde, sendika gitti kabul etti. Maliye Bakanına da çiçek verdiler. Yaklaşımları bu oldu.

Sizce bu eylem, ilerleyen süreçte hangi noktaya gelir, kazanmak için ne yapmak gerekir?

-En başta kararlı durmak gerekiyor. Bu eylemi sürdürmek gerekiyor. İlk önce tüm illerden Ankara’da, AKP önünde toplanıldı. Sonra bir kısım zorlamalarla Türk-İş binasına hapsedildik. Bu belki de danışıklı dövüştü. Şu anda Kızılay’ın göbeğinde olmamıza rağmen, ayrı bir sokakta olduğumuz için pek ilgi görmüyoruz. Sizler de olmasanız, sesimizi duyuramayacağız. Şu anki eylem kararımız açlık grevi. AG’nin ilk günü bir arkadaşımız ölüm orucuna başlamıştı. Sonra rahatsızlandı, hastaneye kaldırıldı. AG bir sonuç getirmezse, ÖO’ya başlanacak. Ondan sonra bu süreç ne getirir, hep birlikte göreceğiz.

Bugün sendika başkanlarının da katılacağı bir toplantı yapılacak. Bu toplantıyla ilgili neler düşünüyorsunuz?

-Ben isterdim ki, bu toplantı Türk-İş’in çağrısıyla yapılsın. KESK ve DİSK’in önderliğinde bir toplantı olacakmış. Biz Tek Gıda-iş’e bağlıyız. Tek Gıda-iş de Türk-İş’e. Bize sahip çıkması gereken konfederasyon Türk-İş’tir. Ben bu toplantıdan Genel Grev bekliyorum. Baştan beri söylediğimiz gibi. Ama ne karar çıkar, birlikte göreceğiz.



“Kızılay Tekel Cumhuriyeti”nde 50 gün...

“Ekmek davası” için düştüler yollara, çocukları için, gelecekleri için... Çantaları, bavulları toplayıp kazanılan haklar alınincaya kadar kalmak için geldiler... Türk bayraklarıyla, “Tekel vatandır, ekmektir” diyerek geldiler...

Onlar da bilememişti direnişin bu duruma geleceğini, Türkiye’nin gündemine oturacağını... Ankara’da birkaç gün kalıp, hükümetten haklarını, işlerini alıp geri döneceklerdi. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. Ankara polisi, işçilerin birkaç günlük eylemine müdahale etti. Önce işçileri AKP önü ve kapalı spor salonunda kalanlar olarak ikiye ayıran polis, sonra Ankara’dan göndermek için saldırıya geçti. Ancak bu saldırı işçileri dağıtmak yerine birleştiren bir etki yarattı. İşçiler tek yürek, tek yumruk, “tek” el oldular Türk-iş’in önünde. Ve sendika, işçileri, asıl mekanları olan sokaklara döktü. İşçiler, günlerce, haftalarca, en temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamaz halde bekledi.

Ankara’nın Kızılay’ı, İstanbul’un Taksim’i gibidir. Bütün gereksiz kişilere açık, sadece işçilere kapalı. Ankara’nın memur ve öğrenci havası birdenbire de-

ğişti. Kızılay sokaklarında, Türkiye’nin her tarafından gelmiş işçiler dolaşmaya başladı. Zamanında Komünist Manifesto’da yazdığı gibi, “bir hayalet dolaşıyor”du şimdi Başkent’in tam

göbeğinde. İşçi sınıfının değiştiği, önder rolünü kaybettiği tezlerini, bir kez daha yerle bir ederek...

Türkiye’nin her tarafından geldiler, Ankara’da “Kızılay Tekel Cumhuriyeti”ni kurdular. **Renkleri farklı, dilleri, kültürleri farklı olsa da tek bir hedefte birleştiler.**

İlk günlerde, “siz karışmayın, biz hakkımızı yasal yollardan arayacağız” diyenler, bugün “sizi bize çok farklı anlattılar” diyorlar. Devletin ve sarı sendikacıların, “marjinal gruplar, teröristler, sizi kullanacaklar” türü sözlerinden etkilenediklerini söylüyorlar. “Fakat artık gördük ki,” diyorlar, “sizler başından beri yanımızda olmasaydınız, bugün Tekel direnişi bu noktada olmazdı, bize güç verdiniz.”

İşçilerin kafalarındaki pek çok tabu yerle bir oldu bu direniş sayesinde. Çoğunluğu AKP’ye oy vermiş bu kişiler, şimdi AKP dendiği zaman, işçi düşmanı bir hükümet görüyorlar. Sadece AKP de değil, iktidar, devlet, sistem, polis, sınıf vb. birçok kavramı, gerçek haliyle kavramaya başladılar. Bugün “işçi sınıfı” demeyen, “biz sadece ekmek davası için değil, çocuklarımızın geleceği için...” demeyen bir işçi yok gibi. Elbette bilinçli işçilerin yanında, hala acındırma

ile işlerine döneceğini düşünen işçiler de var, ama onların sayısı diğerlerine göre çok az.

Türk-iş’in önüne sürüldükleri ilk günlerde yanına gittiğim bir kadın işçi, “biz sendikamızın arkasından gideceğiz” diyordu. Sonrasında, “bu iş sendikayla yürümez, sendika bize ayak bağı oldu” diyebiliyor. Geldikleri günden beri, bizim “taban örgütlenmesi” ve “komiteler” üzerinde çok durmamıza ve kendilerinin de hak vermelerine rağmen, bir komite kurulmadı. Sonra, işçilerin kendi aralarındaki sohbetlerde “bizim en büyük eksikliğimiz, komitesiz oluşumuz” dediklerini duyduk.

İşçiler ile devrimciler arasında bir bağ kuruldu ve giderek güçlendi. Bizim ne yaptığımızı, ne yapmak istediğimizi anlayan işçiler, bizleri el üstünde tutmaya başladı. Bir çadıra girdiğimizde hemen bizlere yer veriliyor, bir ateş başına gittiğimizde “siz üşümüşsünüzdür, gelin ısının” diyerek ateşin etrafında yer açılıyor, sohbet aralarında çaylar geliyor, yemekler ilk önce bizlere verilmek isteniyor.

Devrimcilerle işçiler arasındaki bağın direniş süreciyle birlikte güçlenmesinden sonra, **işçiler artık hem bize, hem kendi arkadaşlarına “yoldaş” diye hitap eder oldu.** Hatta bazı işçiler, “Ben beş vakit namaz kılan bir komünist oldum” demeye başladı.

Direniş gibi bir okulda, hem işçiler, hem bizler çok şeyler kazanıyoruz. Birbirimize olan güvenimiz, saygımız artıyor.

Burjuva basınının bile teslim ettiği gibi, unutulmuş değerleri hatırlattı Tekel işçileri. Oradaki birliktelik, oradaki dayanışma, paylaşma, insani değerlerin tekrar gün yüzüne çıkmasına vesile oldu. Halk nezdinde de “insanlık dirildi” duygusu yarattı. Ateş başında sohbetler, tartışmalarla geçen bir gecenin sabahında, “komün hayatı yaşıyoruz” hissi uyandı bende. Bu kadar çok çeşit insanın birarada kardeş-

çe yaşaması... Birileri çorba alıyor, birileri çay dağıtıyor, işçiler uyanmaya başlıyor, birbirine selam veriyor. Zaten son zamanlarda çok işçiden şunu duyuyoruz: “Direniş bittikten sonra biz nasıl yaşayacağız, ne yapacağız?”

Direniş yerinde kadını erkeği aynı davanın mücadelesini veriyorlar. Aynı çadırlarda kalıyor, aynı soğukta üşüyor, aynı açlığı çekiyorlar. Ataerkil gelenekler, direniş yerine giremiyor. Çay sırasında, yemek sırasında, kadınlar önden alıyor yiyeceklerini. En sıcak yerlere kadınlar yatırılıyor. **Direniş alanında, direnmede eşitlik, kadın sorununu da çözen bir etki yaratıyor.** Barikatlarda, sokaklarda yanyana duran kadın ve erkek güçleniyor, kadına bakışı değişiyor.

Değişen bir diğer kesim ise, çocuklar... İlk günlerde direnişteki işçilerin çocukları, durumu algılayamıyordu. “Anne, babamız bizi neden terk etti?”, “Baba, annemiz bir daha geri dönmeyecek mi?” diye soruyorlardı. Şimdi “haklarımızı almadan ne annemiz ne babamız geri dönmemez” diyorlar.

Yarı yıl tatili ile birlikte, çadırlardaki çocuk sayısı da arttı. Anne ve babasını özleyen çocuklar, direniş yerine geldiler, onlar da direnişin bir parçası oldular. Anne-babalar da “biz onurlu bir mücadele veriyoruz, gelip görsünler” demeye başladı. **Ailelerin çocuklarına, çocukların da anne-babalarına bakışı değişmeye başladı.**

Geldikleri günden beri işçiler, çok



İşçilerle yaptığımız konuşmalardan...

Bir işçi ilk günlerde yaşadığı sorunları şöyle aktardı: “Yola çıktığımız andan itibaren birçok sorun yaşadık, Ankara’ya geldiğimizde başka bir problem. Polis ve jandarma GBT uygulaması diye bizleri saatlerce yollarda bekletti. Bizi Ankara dışına götürmeye çalıştı. Ankara’ya geldik AKP binasının önüne dahi gidemedik. Çevredeki alışveriş merkezleri, onlara hiçbir zararımızın dokunmamasına karşın tuvaletlerini kilitlediler. Kadınlar çok zorlandılar, ama yılmadılar.”

Bir başka işçi ise şöyle söyledi: “Geldiğimiz günden beri bugün bir hafta geçti ve ben hala ayakkabımı ayağımdan çıkarmış değilim, ama olsun hakkımızı alana kadar buradan ayrılmak yok.”

Muş’tan gelen bir başka işçi, çocuğunun kendisiyle telefonda ağlamaktan konuşamadığını söyledi.

Bir başkası “üç çocuğum var en küçük çocuğum 3 yaşında, ‘babam bizi neden bıraktı gitti’ diyerek küsmüş” dedi.

İzmir’den gelen bir işçi de şunları anlattı: “Beni

buraya eşim gönderdi, ‘git arkadaşlarını yalnız bırakma’ dedi, saldırı-

ları televizyonda izleyince ‘geri gel’ diyor, şimdi de ben gitmiyorum. Bu artık benim meselem olmaktan çıktı, buradan kazanana kadar ayrılmayacağız.”

Diyarbakırlı bir işçi yanına yaklaştığımızda, tedirgin bir şekilde “siz polis misiniz” diye sordu. Etrafta çok sivil polis olduğunu Ankara’ya girişlerinde Diyarbakır otobüslerini Ankara’ya almak istemediklerini, gerekçe olarak da “provokasyon olur” dediklerini anlattı. “Biz ekmeğimiz için gelmişiz adamların bize yaptığı uygulamaya bak” diyerek isyan ediyor.

Bir başka işçi kollarını uzatarak “kırm bu kollarımı, bu ellerle ben AKP’ye oy verdim, vicdan azabı çekiyorum” diyor.

Bir başkası AKP’ye oy verdiği için bileklerini kesiyor, arkadaşları tarafından hastaneye kaldırılıyor.

Bir işçi orada bulunan elektrik direğine çıkıp kendini elektriğe vermek isterken, arkadaşları tarafından ayağından çekilerek kurtardı.



duyarlı davranıyorlar, hem içe, hem de dışa karşı. Dava arkadaşlarının üstüne titreyen işçiler, o çok kalaba-

yesi'ne bağlı temizlik işçisi kadınlar, sabahları toplu şekilde "Tekel cumhuriyeti"nden geçerek işçileri selamlıyorlar. Dışarıdan esnaf bile bir şey istediğinde, "Tekel işçisine yarı fiyat" diyerek haklı mücadeleye destek sunuyor.

* * *

Oturma eyleminin ilk günlerindeki problemler, zaman ilerledikçe bir parça daha iyileşti. İlk zamanların kalacak yer, battaniye, tuvalet ihtiyacı, çay ihtiyacı, ısınma ihtiyacı vb. çözmek ayrı bir sorun iken, zaman geçtikçe çözümler bulunmaya başlandı. Sokak başlarında ve ortalarına koyulan çay makinaları, içecek ihtiyacını bir parça karşıladı.

Sendikanın en başından beri işçileri evlerine gönderme politikaları, oturma eylemi başladığında da kendini gösterdi. İşçileri illere göre ayırıp ayrılık tohumlarını serpemedi. Bir sokakta çay makinası varken, diğer sokakta olmaması, bazı işçilere battaniye dağıtılırken bir tarafın hiç battaniye görmemesi gibi eksiklikler, yine işçiler tarafından giderildi. İlk gün üzerlerinde sadece (o da alabilen) battaniyeyle yatan işçiler, ertesi gün yağmurdan korunmak için ceplerindeki son kuruşlarını harcayarak naylonlar, brandalar aldılar ve çadır kurdular. Bir tarafı açık, bir tarafı kapalı çadırlarda titreyerek sabahladık. Orada titremektense, uykusuzluğu göze alanlarımız, sokaklara ateş yakarak ateş başında oturdular.

O ateş başlarıdır ki, bizleri daha çok birbirimize bağladı. Üşüyen, uyuyamayan, uykusu gelmeyen herkes, bir ateşin başına oturdu. Sohbetler, tartışmalar yapıldı, türküler söylendi. **İşçi sınıfı ateş başındaki tartışmalardan öğrendi birçok şeyi.** Halaylar, horonlar çekildi, marşlar söylendi, insanların yüreklerinden silinmeyecek izler, orada derinlere kök saldı.

Isınmak için yakılan ateşler, artık başka ihtiyaçlar için de kullanılıyor. Çay demleniyor mesela. Mesela patates atılıyor korların içine. Sobası olan kestane bile patlatıyor sobanın içinde. İcatlar ihtiyaçlardan doğarmış ya, Tekel işçileri ihtiyaçlarını orijinal şeylerle gidermeye çalışıyor. İlk günden beri çekilen fotoğraflar yan yana konduğunda bile, işçiler ve ihtiyaçlarındaki bu gelişme gözle görülür nitelikte.

* * *

İşçiler birçok şeyde ilkleri yaşadıkları gibi, buradan da kendi sloganlarını oluşturdular. En meşhur ve en bilineni, "Ölmek var, dönmek yok!" Bunun dışında; "Hak verilmez alınır/Zafer sokakta kazanılır", "Biz Haklıyız, Biz Kazanacağız!" **Sloganlardaki değişim, işçilerin bilincindeki**

değişimi de gösteriyor.

Son derece yaratıcı sloganlar da buluyorlar. Başbakan Erdoğan'ın Tekel işçilerine dönük "yetim hakkı yedirmem" sözü, en fazla zorlarına gideni oldu. Ardından Adana Tekel işçileri "Yetimin hakkı/Bilal'in gemiciğinde saklı" pankartı hazırlayıp Türk-İş önüne astılar.

Birçok türküyü de kendi direnişlerine uyarlayarak söylüyorlar. Onlardan bazıları şöyle:

"4/C'ye verin de görelim sizi/Siyasetçi katili yapmayın bizi/Yıldırılmaz bizleri cezaevleri /Ölümüne direniş Tekel işçisi"

"Yağmur çamur yağsa da/Kış kıyamet kopsa da/Direneceğiz"

"İndim havuz başına/polis çıktı karşıma/Biber gazı bilmezdim/o da geldi başıma"

"İşçiler gerçek dostlarını gördüler"

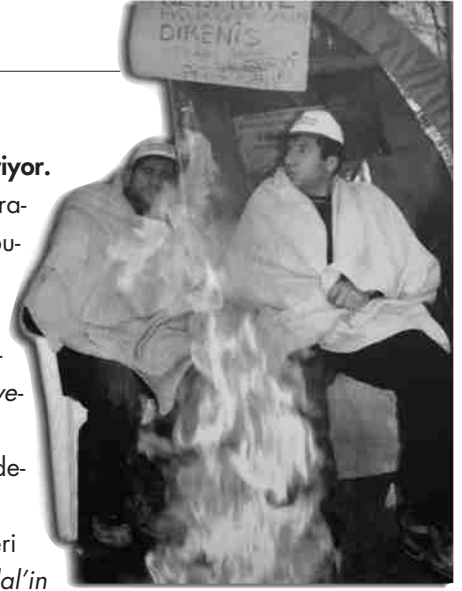
Adıyaman'dan gelen Tekel işçisi- Adıyaman da başbakanın yaptığı bir açıklama vardı İstanbul'daki işçilere. İşçiler, "Tekel için bir müjde istiyoruz" demişti. Başbakanın işçilere söylediği aynen şu: "Artık yan gelip yatmak yok, 'devlet malı deniz, yemeyen domuzdur' yok" dedi. Bu işçiler için bardağı taşıran son damla oldu. Sonrasında Türk iş'in aldığı bir kararla Ankara da yapılacak eyleme geldik. Adıyaman'da 600 işçinin tamamı buna katılma kararı aldı.

Hükümete uyarı niteliğinde olacaktı ama biz geldiğimizde AKP binasının önünde polis barikatlarıyla karşılaştık. İçimizde bayanlar vardı, kimi çocuğunu bıraktı, kimi hamile. Geldiğimizde kalacak yer bulamadık. İlk gün AKP binasının önünde bir basın açıklaması yapacaktık, polis buna müsaade etmedi. Orada Mesa Hastanesi var, iki gün onun önünde toplandık. Sonra polis miting alanı olarak buranın uygun olmadığını söyledi. Bizi Abdi İpekçi Parkı'na getirdiler.

Abdi İpekçi Parkı'na geldiğimizde, polis saldırmak için bahane arıyordu. Aramızda provokatörlerin olduğunu, marjinal grupların olduğunu söylediler. Milletvekillerinin ve basının olmasına rağmen, bize sadırdılar. İşçilere bir köpeğe yapılan muameleyi yaptılar. İçimizde AKP'ye oy verenler var, o da bir mazlumdu, haksızlığa uğramıştı bizim de hakkımızı verir diye düşünüyorduk, ama öyle olmadı. Marjinal gruplar dediği insanlar bize kol kanat gerdi, yatacak yer gösterdiler, ellerinden geleni yaptılar. Bana göre işçiler gerçek dostlarını da görmüş oldular.

Sınıf bilinci olsaydı hükümet bu saldırıların hiçbirini yapmazdı. Ama oluşma aşamasında. İşçi bilinçlendikçe hükümetler işçileri işten bile atamaz. İnsanlar ezildikçe sloganlar kendiliklerinden ortaya çıkıyor. Burada biz, "ölmek var dönmek yok" sloganını ürettik. Başbakan diyor ya, "3 çocuk yapın" diye, biz çocuklarımızı düşündüğümüz için buradayız. Bir işçi 500 milyonla çocuğunu devlet okuluna bile gönderemez. Ben on gündür çocuklarımı görmemişim. Çocuklarıma bir şeyler verebilmek için bunları yaşamak zorundayım.

Ben dilenci değilim, bu zaman kadar alınterimle kazandım, bundan sonra da böyle olacak. Başbakan "sokaktaki insanlara kulak verin, onların sesini duyun" diyordu. Sokaktaki insanlar biziz! Bize kulak vermel! Ama "sokaktaki insanlar derken" başkalarını kastediyorsa nu bilemem. Biz hakkımızı alana kadar buradayız. Son sözüm bu.



lık günlerde bile hızlı gitmek isteyene, acele edene "bekle biz de

gidiyoruz işte" demek yerine, "buyurun" diyerek yol gösteriyor. Kendisi sırada beklerken, sana çay sırasını verebiliyor. Kendisi aç kalacağını bilse bile, yemeğini önce sana uzatıyor.

İşçilerin yüreklerindeki sevgi, birçok şeyi kucaklıyor. İçlerindeki kimsesizler yurdunda büyüyen, kimsesiz işçiler de var, aşiretlerde büyüyen işçiler de. Ama orada herkes birbirine sevgiyle ve saygılı davranıyor. Kızılay'ın müdavimleri kimsesizleri, akli problemleri olanları bile oturtuyorlar ateş başına, karınlarını doyurup çay veriyorlar. Kimse kimseyi aşağılamıyor, hor görmüyor. Bu da güçlerine güç katıyor.

Hiç bilmedikleri kültürlerden, hiç tanımadıkları illerden insanlarla ilişkiler, dostluklar kuruluyor. Telefonlar, adresler alınıyor bundan sonrası için.

İşçilerin "açılım burada", "en iyi açılımı biz yaptık" sözleri direnişin ilk günlerinde çok duyulmuştu röportajlarda. Gerçekten de, son dönemde ülkede artan şoven saldırganlık bir yana, Tekel direnişinde büyük bir kardeşleşme yaşandı. Karadeniz illerinden gelenlerin "Şemmamme" öğrenmesi, Kürt işçilerin horon oynaması, direnişin günlük olağan görüntüleri arasındaydı. **Berber direnmek, önyargıları kıran en etkili çekici oldu burada.**

* * *

Kızılay esnafı da, "Tekel işçileri sokakları işgal ediyor, bir imza at, gönderelim şunları" diyen polislere, "Tekel işçisi haklı mücadelesini veriyor, biz bu konuda onlara tam destek veriyoruz" diyebiliyor. Sokaklara pankart asarak, Tekel işçisine destek veriyor. Polisin esnafa baskısı arttıkça, esnafın Tekel işçilerine desteği artıyor. "Tekel işçisi onurumuzdur-Sakarya bar emekçileri" diye pankartlar asılıyor.

Gece çadırları dolaşırken bir çadırdaki işçilerle (Adıyaman çadırı) sohbete başlıyoruz. Saatler ilerledikçe, işçiler kalacak yerimiz olup olmadığını soruyor ve olmadığını öğrenince, "siz bizim çadırdaki kalın, biz bir kahvede yatarız" diyorlar. Kahvede yatmak dedikleri şu: O çevrede bazı esnaflar, geceleri kahveleri açık bırakıyorlar ki, çadırı olmayan işçi, sandalyelerde de olsa sıcak bir yerde uysun diye. **İşçiler sandalyede uyumayı tercih ediyor, bizim dışarıda kalmamamız için.**

Valinin, rahatsız olduğunu söylediği Ankara halkı da, diğer sokaklardan geçmek yerine, 5-10 dakikada çıkamayacağını bildiği, Tekel işçilerinin kaldığı sokaklardan geçiyor. Ateşe el uzatmayı, bir işçiye selam vermeyi tercih ediyorlar. Çankaya Belediye

Tekel röportajları... Tekel röportajları... Tekel röportajları...

“Hakkımızı alana kadar buradayız”

İzmir’den gelen işçi Hüseyin- Son iki yıldır özelleştirme gündemdediydi, ama süresi belli olmadığı için insanlarda bir rahatlık vardı. Bir gün yazı geldi, “31 Ocak’ta işiniz sona erecek” diye. İnsanlar şoka girdi, bir anda panik oldu. Sonra Ankara kararı kendiliğinden çıktı. Sendika da “tamam gidin” dedi. Ama sendikacılar insanların bu kadar kararlı olacağını tahmin etmediler. Sendikanın düşüncesi, “Ankara’ya gelir, AKP önünde bir basın açıklaması yapar, geri dönerler” şeklindeydi. Ama insanların işi yok, “ha evde kalmışız ha burada kalmışız” diyerek gitmediler. Buradaki insanların çoğunun emekliliği gelmiş, ama 4-C tam bir kölelik dayattığı için daha kararlıyız. Şu an Türkiye’de gidişat hiç iyi değil, ama burada yaşanan onca eziyete, parasızlığa, zorluğa rağmen, insanlar dirençli, bu bana güç veriyor.

Siz ne gibi zorluklarla karşılaştınız.

Biz saat 6,30’da Ankara’ya girdik. GBT’lerimize baktıkları için 11’e kadar oyalandık. AKP önüne yaklaştırmadılar bizi. O gün hava aşırı soğuktu, bir kısım arkadaşı kapalı spor salonuna götürdüler. Ertesi sabah polis etrafımızı sardı, arkadaşlarımızın gelmeyeceğini, bizim de onların yanına gitmemiz gerektiğini söylediler. Onların üzerlerine kapıyı kapattıklarını bilmiyorduk. Yürüyerek Abdi İpekçi Parkı’na geldik. Ertesi gün de destek çok fazlaydı. Bize orda saldırdılar. Biz buraya “gerekirse sokakta yatacağız” diye geldik. İnsanlar yardım etmese dahi burada kalacaktık. Bayanlar ilk günler çok zorlandı, ama yılmadılar. İnsanların çoğu Güneydoğu’dan geldi. Biz Batı olarak o kadar duyarlı olamadık. Halkın çok iyi tepkisi var, esnaf çok iyi davranıyor bize. Ama bunda bizim payımız çok yüksek. Geleli kaç gün oldu, hiçbir esnafa zarar vermedik, bir gül dahi koparmadık. Artık iş, Tekel işçisinden çıktı. Burada insanlar çok kararlı çok dirençli. Hakkımızı alana kadar buradayız. Hakkımızı alacağız.

“Devlet acımasız ve haksız”

Tekel işçisi çocuğu 14 yaşındaki Halil:

PDD: Hangi yakının var burada?

-Anne ve babam burada. Ben de İzmir’den geldim.

Okuyor musun?

-Evet. 8. sınıfa gidiyorum.

Peki ne düşünüyorsun bu direniş hakkında.

-Direnişin haklı olduğunu düşünüyorum. Devletin acımasız ve haksız olduğunu düşünüyorum.

Şu an okulun, eğitimin aksıyor mu?

-Benim devamsızlığım 10 gün oldu. Eğitimim aksıyor. Bütün gün buradayım Çok kirlilik var burada. Her taraf kokuyor, ellerim bile kokuyor.

Ne istiyorsun?

-Eski haklarla başka bir işte çalışsınlar. Başka bir şey istemiyoruz.

Sence bugünkü toplantıdan nasıl karar çıkmalı?

-Sendikacılar işçileri düşünmüyor. İşçiler niye böyle çadırlarda kalıyor. Sendikanın parası yok mu, işçiler kendi ceplerinden veriyor çadır parasını.

Nasıl bir eylem olsun ki kazanalım?

-Değişik birşey olacak ki, iyice belli olsun herşey. Devletin dikkatini çekecek. Ses getirecek ve iyi planlanmış olacak. İşçinin ne kadar güçlü olduğunu gösterecek.



“Masaya yumruğunu vuracak sendika gerekiyor”

ÖO’ya giren bir işçi- Bizim direnmemizin amacı, ne para, ne zam, ne de başka birşey. Biz sadece elimizden alınan işimizi, ekmeğimizi geri istiyoruz. Bir buçuk ay oldu biz buraya geleli, hükümet hala bizi görmemekte ısrar ediyor. Bizi görmeleri için ölmemiz mi gerekiyor? Tamam, Filistin hal-kını da düşünelim, ama onlardan önce bizleri görmesi gerekiyor bu hükümetin. Kendi halkına zulmettikten sonra, başkasına hayır gelmez.

“Bu ülkeye 15-20 yılını veren insanların aldığı her kuruşta vergisini dört-dörtlük veren insanların geçmiş haklarını bir kalemde silip atmayın” diyoruz. Ben on yıldır çalışan bir işçiyim, aldığım ücret 1200 TL. Ben burada ölüm orucundayım, eşim de ölüm orucuna gireceğini söylüyor. İlkokul mezunuyum şu an bana biçilen fiyat 777 TL. 1200 liraya geçinemezken, hastaneye gidemezken, 777 liraya nasıl geçineceğim?

-Sendikanın masaya yumruğunu vurmamasını bekliyorum, masanın altından el salmasını değil. 37 gündür buradayız, Mustafa Kumlu Genel Grev kararı almış olsaydı, bu kadar insan, burada perişan olmazdı.

Bu eylemde işçi hakkını almazsa, bu iş katliamla sonuçlanır, ölümler olur. 3 gündür biz burada oturma eylemindeyiz, artık bün-yemiz zayıflamaya başladı. Bakın konuşamıyorum bile. Çıkmayı da düşünmüyoruz. Yoksa mezarda verecekler bize haberi.

Bugün sendika konfederasyonlarının toplantısı var. Biz toplantıdan işçilerden yana bir söz ve eylem birliği bekliyoruz. Yamacık, yalancı davranışlar beklemiyoruz. Gerçekten masaya yumruğunu vuracak, işçilerin tüm haklarını savunacak bir karar istiyoruz.

-Biz sadece hakkımızı istiyoruz. “Bize de gemicikler alın” demiyoruz. Alınmızın teriyle para kazanmak istiyoruz.

“Gece Tutuştu” Tekel işçileriyle

İlk girdiğimiz çadır, İstanbul çadırı idi. “Gece Tutuştu” müzik grubu ve PDD okurları olarak yanlarında olduğumuzu söyledik ve sohbet ettik. Sonra türküler, marşlar çaldık, sloganlarımızı attık, hep bir ağızdan. Ardından İzmir-Mersin-Tokat’ın birleştiği büyük çadıra gittik. Bizleri görünce çok mutlu oldular. Müzik grubu yine çalıp söyledi marşlarını. Bir yoldaş da işçilere konuşma yaptı. Buradaki büyük çadırdaki işçiler daha politiktir. Adıyaman çadırına yöneldik sora. Öncelikle işçilerle konuşuldu. Sınıf bilincinin ve direnişlerinin arttığı ve bunun tüm dünyada geliştiği söylendi. Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için, bu direnişlerin daha da gelişmesi gerektiğini anlattık. O gece çalınıp söylendi ve orada sabahladık.

Ertesi gün ayrı ayrı çadırlara gittik. Bir yoldaşla birlikte Malatya çadırına ve diğer çadırlara dergi dağıttık. Malatya çadırında işçilerle konuştuk. Diyarbakırlı işçiler de vardı. Açlık grevi ve ölüm orucu yerine “genel grev”in daha etkili olacağını söy-

“Hiçbir partiye oy vermeyeceğiz”

Diyarbakır Tekel işçileri

-Biz 800 kişi Diyarbakır’dan geldik. Gişelerde bize saldırdılar. Biz de en doğal hakkımızı kullandık ve eyleme geldik. Hakkımızı alana kadar burada olacağız.

-Sadece çorba ve kuru ekmele karnımızı doyuruyoruz.

Ama buna rağmen geri dönmeyeceğiz. Ben ‘98’den beri Tekel’de çalışıyorum. Girdikten 4 ay sonra özelleştirme saldırısı başladı. 12. yıla girdik, hep direnişle geçti yıllarımız. Cop yedik, gözaltına alındık. Tek düşüncemiz ekmeğimiz, çocuklarımız. Onlar için mücadele ediyoruz.

-4-C domuz gribine benziyor. Ücretlerimiz 1200-1700 arasındayken 520 TL’ye düşüyor. Bizi mal gibi görüyorlar. Biz Tekel’e girerken sınavla girdik. Hani devlet sosyaldi. 30 bin işçiyi işten çıkardıkları yetmiyor gibi, bizi de işten atmak istiyorlar. AKP gaddar, zalim. “Denize düşen yılanı sarılır” misali biz de onlardan medet umduk. Ama artık hiçbirine güvenimiz kalmadı. Ben AKP’ye oy vermişim. Şimdi “ellerim kırıl-saydı da vermeseydim” diyorum. Hiçbirine verecek oyum yok. Seçim döneminde milletvekilleri yanımızdan ayrılmıyordu. Şimdi arıyoruz, telefonları bile açmıyorlar. “Muhalefetin ekmeğine yağ sürüyorsunuz” diyorlar. İnsanlık bu mu?

Köy hizmetlerinde çalışan işçileri kadrolu olarak yerleştirmişlerdi. Biz de aynı haklardan yararlanmak istiyoruz. Ama onlar bize “yetim hakkı yediniz” diyorlar.

-Bizi mal gibi oradan oraya göndermek istiyorlar. Daha biz Ankara’ya girerken saldırdılar. Yok provakatörler varmış aramızda. Kim ki provakatör? Asıl provakatörler kendileri.

-Bundan sonra kesinlikle hiçbirine oy yok. Hiçbiri bizim talebimizi karşılamadı ki, daha önceden de öbür partiler vardı. Bir söz vardır “Eşek çamurdan bir kere geçer” diye. Biz de aynı çamurdan bir kez daha geçmeyeceğiz. Hiçbirine oy vermeyeceğiz.

-Bize bütün partiler geldi ama bir şey değişmiyor. Zengin hep zengin, fakir hep fakir. Erdoğan kendi zenginlerini seçmiş onlara veriyor sadece. Ötekiler umrunda değil. Herkese kızıyor Erdoğan. Bana Saddam’ı hatırlatıyor. Kendilerine gemiler alıyorlar bizim paramızla. Yan gelip yatan kimmiş belli oluyor.

-Hiç kimsenin durumu iyi değil. İşçinin, çiftçinin, öğretmenin... Herkesi batırdılar. Eksik söylüyoruz, fazla söylemiyoruz. Böyle bir zulüm görmedik. Ama bunun hesabını soracağız.

ledik. “Şalterler inmeli, hayat durmalı” dedik.

Direnin durumu üzerine uzun konuşmalar yaptık. Gezilen çadırlar, “sizlerle hareket etmekten onur duyuyoruz” dedi.

İşçilerle iletişimimiz sıcak ve güzeldi. Bizleri sahiplenmiş ve kendilerinden görmüşlerdi. Sendika başkanları, “çeşitli örgütlerin gelip kafanızı karıştırmasına izin vermeyin” demiş. Özellikle sivil polisler çok geziyor, bilgi almaya çalışıyorlar. Fakat işçiler bunun farkındaydılar, polisleri karşı tutumları kesin ve radikaldi.

Açlık grevi başladıktan sonra müzik yasağı getirdiler. Sözde açlık grevindeki işçileri rahatsız etmek adına. Gerçekte ise, işçilerin moralini, direncini düşürmeye çalışıyorlardı. Bizler yasak olduğu günlerde de enstrümanlarımızı yanımızda götürdük. Geceyi de işçilerle birlikte çadırdaki geçirdik. 4 gün onlarla birlikte kaldık.





Eylem biçimleriyle TEKEL DİRENİŞİ

Tekel işçileri 50 günü aşkın zamandır direniyor. Öfkeleri ve kararlılıkları, eylemlere damgasını vuruyor. En geri eylem biçimi bile, Tekel işçilerinin kararlılığı ile farklı bir içerik, daha militan bir görünüm kazanıyor. 4/C'ye karşı mücadelenin bayrağı Tekel işçilerinin elinde. Ve işçiler bugün binlerce eli birleştirmiş, "TEK"EL olmuş, devletin üzerine bir kabus gibi çökmüş durumdadır. Kendileri TEK, talepleri TEK: "Krizin faturasını ödemeyeceğiz!"

Aktif ve militan bir direniş

Tekel işçileri, ilk günden itibaren büyük bir kararlılıkla direndiler. Ve bu direniş, çok renkli, çok zengin eylem biçimlerini de beraberinde getirdi. Devletin her saldırısı, eylemlerine yeni bir boyut kattı.

Devlet onlara Abdi İpekçi Parkı'nda biber gazı ve coplarla saldırarak havuza döktüğünde, havuzun içinde eylemlerini sürdürdüler. Ankara'nın buz gibi soğuşunda, yağın karın altında, bir havuz suyunun içinde, işçiler yumruklarını sıkarak slogan atmaya devam ediyorlardı. Ne bir "perişanlık", ne de "zavallılık" vardı hallerinde. Seyredende uyandırdığı tek etki, o buz gibi suların içinden fışkıran kararlılığa hayranlık ve takdir duygusu oldu. O günden akılda kalan, devletin saldırısının vahşeti değil, bu vahşete rağmen yumrukları sıkılı, slogan atan işçilerin öfkesi oldu.

Arkasından, Kızılay meydanında günlük yaşamları ile bir eylem biçimi yarattılar, **günlük yaşamlarının kendisi bir eylem olarak geçti kayıtlara**. Kızılay meydanının ortasına bir "çadırkent" kurdular. Türkiye'nin en bürokrat kentinin, en bürokrat ve elit noktasında, "kılıksız" işçiler tarafından bir "gecekondu mahallesi" oluşturuldu. Bir sokak ilarisindeki elit yaşamdan tamamen ayırık, kendi yaşam kuralları, kendi karakteristik özellikleri, kendi nüfus yapısı olan bir "Tekel cumhuriyeti" oldu bu "çadırkent". İşin asıl ilginç tarafı, ne Ankara halkı, ne Kızılay'ın rutin "sakinleri", ne de bu tabloyu televizyondan seyreden hiçkimse (kar hırsıyla yanan burjuvazi ile onun çıkarlarının temsilcisi devleti bir kenara bırakıyoruz elbette) bu durumu yadırgamadı. Hatta bunun küçük de olsa bir parçası olmak için çaba gösterdi. Kızılay'da gezirken uğrayıp soba başı sohbet katılan, okula giderken bir beş dakikasını çadıra geçiren, emekli maaşıyla börek alıp getiren, işten çıktığında uğramadan eve gitmeyen sayısız insan çıktı. Hatta "mahallenin delileri" sayılan evsiz ve aç insanlar, Tekel işçileri tarafından korundu, karnı doyuruldu, "yıldız manzaralı" yatakları paylaşıldı.

İşçiler başlangıçta sadece gündüzleri oturuyorlardı sokakta; geceleri sendika binalarında kalmaya gidiyorlardı. Oturma eyleminin arkasından, gecelerini de orada geçirmeye başladılar. **Orada geçirdikleri zaman arttıkça, daha yerleşik bir düzen oluştu**. "Gecekondu"larının "akan damları" onarıldı; yerlerde yakılan ateşler, sobaların içine girdi, bacalar dışarıya uzatıldı; kuaförler gelip saçlarını kesti; soğukla başetmek için çaylar demlendi; hatta esnaf, Tekel işçilerinin alışverişlerine "özel fiyat" (düşük fiyat) uygulaması getirdi. Tekel işçileri, günlük yaşamlarıyla, kurdukları "komün" hayatıyla, burjuvazinin bütün ideolojik bombardımanını, kitleleri yozlaştırma çabasını yerle bir eden bir örnek yarattılar.

Kürsü ve Türk-İş işgali

İşgal eylemi, yine Tekel işçileri tarafından en etkili



haliyle kullanılan bir eylem biçimi oldu. Mitingde yapılan konuşmalarda, işçilerin beklediği "Genel Grev" açıklaması yapılmamış, üstelik miting apar topar bitirilmişti. Konuşmaların ardından "Alişan konseri" başlayacaktı. Aslında bu konser faslı bile, adeta işçilerle alay etmek gibi bir şeydi. Direniş bu kadar kritik bir aşamadayken, işçiler öfkeden burunlarından solu-yorken, Alişan'ı dinlemek kimin umurunda olabilirdi! Konuşmaların bittiği duyulduğu anda, işçiler kürsüye hücum ettiler. **Önce kürsüyü işgal edip dağılmakta olan kitleyi durdurdular ve adeta kendi söz haklarıyla mitinge devam ettiler. Arkasından Kızılay'a, "eve" dönerek, Türk-İş binasını işgal ettiler.**

İşçiler, sonuçta sendikacıların araya girmesi ve verilen sözler üzerine işgal eylemini bitirdi. Ancak Bayram Meral'in, Türk-İş başkanı olduğu dönemde işçiler tarafından sıkıştırılarak ağaca çıkmasının arkasından, sendikal bürokrasiye karşı en etkili eylemlerden biri, Tekel işçilerinin gerçekleştirdiği çifte işgal eylemi oldu.

Aslında Tekel işçileri, **ilk günden itibaren çok hareketli bir eylem çizgisi izlediler**. Sıkça partileri gezdiler, meclise gittiler, toplantılara katıldılar, diğer sendikaların desteğini almak için girişimlerde bulundular, görüşmeler yaptılar. Bunlar kamuoyu oluşturma yönüyle önemliydi. Ancak **en etkili eylemleri, fiili direniş kapsamında yapılanlardı**. İstanbul'da Boğaz köprüsünde işçilerin kendilerini köprüye zincirleyerek trafiği kesme eylemi, İzmir'de Feribot işgali, Ankara'da AKP'nin önüne kendilerini zincirleme eylemi, bunların en önemlileriydi. Bu tür eylemler, hem direnişin Ankara dışına taşınması yönüyle iyi bir etki yarattı, hem de işçilerin Ankara'da sadece oturup beklemediğini, devleti zorlayacak ve kitlelerin desteğini alacak tarzda sürekli bir hareketlilik içinde olduğunu gösterdi.

Açlık grevi, ölüm orucu

Açlık grevi eylemi (AG), üzerinde en çok tartışılanı oldu. Bir eylem biçimi olarak AG, kitlelerde çok yankı yapan, en etkili olduğu düşünülen eylemlerden biridir. "Aç kalmak" en zor şey olduğu için, açlığı ve açlıktan ölümü göze almanın, kitleler üzerinde etkili bir saygınlığı vardır. Aslında devrimci tutsakların en sık başvurduğu eylem biçimidir. **Cezaevlerinde, başka eylemlerle sonuç alamayan devrimciler, son çare olarak kendi bedenlerini ortaya koyar** ve böylece kamuoyu yaratarak, yönetimleri baskı altında tutarak taleplerini elde etmeyi amaçlarlar.

Tekel direnişinde, devrimci eylem ve sloganların bir yankı yaratması, alna bant takma vb. devrimcilerin ritüellerinin kullanılması öz olarak olumlu bir durumdur. Ancak AG eyleminin iki önemli sakıncası, dikkat edilmesi gereken yönü vardır. Birincisi, **AG pasif bir eylem biçimidir**, asıl olarak kendi bedenine zarar verdiği için, **kamuoyu ve destek güçleri hareketlenmediği sürece, devlet üzerindeki etkisi ve yaptırımı, fiili direnişlere göre daha zayıftır**.

İkincisi, ülkemizde yaşanan AG ve ÖO eylemleri üzerinden, açlığın hangi aşamada ne tür tahribatlar yarattığı artık çok net olarak bilinmektedir. Hangi gün güçten düşme başlar, hangi gün kalıcı hasarlar oluşur, hangi gün, artık dönüşü olmayan bir noktadır vb. tıbbi olarak tespit edilmiştir. Ülkemizdeki ilk ÖO eyleminde ölüm sınırı 60'lı günlerle ölçülürken, son ÖO eyleminde, ölüm sınırı bir yılın da üzerine çıkmıştır. Üç günlük AG'lerin, ilk andaki uyum sorunu nedeniyle vücudun dengesinde ciddi sarsıntılar yaratmak dışında, kalıcı tahribatlar yaratıcı bir etkisi olmadığı bilinmektedir. **Militan bir direnişi zayıflatmak ve odalara hapsetmek isteyen sendika bürokratlarının hemen AG eylemini gündeme getirmeleri bundandır.**

Tekelin gücü ve kararlılığı, AG eylemini bile olduğundan daha militan ve etkili bir hale getirmeyi başardı. **İşçiler, hem eylem sırasında sadece kapanıp kalan değil, kurumları-partileri gezen bir çizgi izlediler, hem de işçilerin önemli bir kısmı dışarıdaki oturma eylemini sürdürdü; bu iki unsur, pasif nitelikli AG eylemini, daha aktif ve "tehditkar" bir hale getirdi**. Hatta bu durumdan ürken sendika bürokratları, AG eylemi nedeniyle, işçilerin sesini kırmak için çok çaba harcamak zorunda kaldılar. Dışarıda slogan atılması, marşlar söylenmesi, içerideki işçilerin birbiriyle konuşması bile yasaklandı. Bu yasak için, "enerji harcamamak lazım" bahanesini kullandılar. Amaçları işçileri, olabildiğinde pasifize etmektir. Sendikanın doğru düzgün ısıtılmamış bir odada işçileri AG'ye götürmesi ise, durumun vehametini artıran bir etkindir.

Oysa yine ülkemizdeki AG ve ÖO tecrübeleri göstermişti ki, **bu eylemin en önemli parçası, ruhsal ve fiziksel canlılıktır. Marşlarla, türkülerle, sohbetlerle, sloganlarla yürütülen bir AG, ruhsal olarak eylemciyi son derece güçlü tutar. Diğer taraftan, hareketli olan eylemciler, fiziksel olarak daha uzun süre dayanmakta; genel olarak yatma-oturma eğiliminde olanlarda, kalıcı fiziksel sorunlar ortaya çıkmaktadır**. Hareketsizlik, zaten en alt düzeyde besin almakta olan vücudun iyice yavaşlamasına, fonksiyonlarını yitirmesine neden olur. Ama günlük hareketlerin aksatılmaması, belli sürelerle volta atılması, hatta zaman zaman halay çekilmesi, bir alt perdeden de olsa vücut fonksiyonlarının sürmesini sağlar. ÖO eylemlerinden en sağlıklı çıkanların ya da fiziksel sorunlarla tahliye olup çıktıktan sonra en hızlı toparlananların, eylem sırasında en hareketli olanlar olması somut bir gerçektir. Sağlık açısından bunlara dikkat edilmelidir.

Siyasal açıdan ise dikkat edilmesi gereken, AG'nin zaman zaman yapılsa bile, öncelikli eylem biçimi olarak kullanılmasının önüne geçmektir. Tekel işçileri arasında, AG eyleminin etki gücü üzerine bir yanılsama oluşmuştur. İşçiler, kamuoyu ilgisinin AG'den sonra arttığını düşünmektedirler. Oysa **Tekel işçilerine kamuoyunun ilgisinin arttığı iki temel dönem vardır: Birincisi, Apdi İpekçi'de gazlı, coplu saldırı sonrasıdır. İkincisi ise, kürsü ve Türk-İş genel merkezinin işgali sırasında sendikacıların ve devletin, işçilerin öfkesi sırasında çaresiz kalmaları, inisiyatif elden kaçırılmalarıdır**.

Referandum

Tekel işçileri iki aya yakın bir zamandır pekçok

eylem biçimini kullandı. En geri eylem biçimi bile, sonuçta ileri bir etki yaratıyor. Ancak bunların içinde referandum, direnişin başından itibaren gündeme gelen yanlış bir biçim olarak özel bir yere sahip. Tekel işçileri zaten “eyleme devam” dedikleri için Ankara’ya gelmiş, büyük bir kararlılıkla eyleme başlamış durumdalar. **Onlara bir daha “devam edecek misiniz” diye sormak yanlıştır.** Çünkü bu sorunun nesnel olarak iki cevabı vardır. Sorulan kişinin “Evet” deme ihtimali kadar “Hayır” deme ihtimali de bulunmaktadır. İşçilerin direnme kararlılığında olduğu bir dönemde, onların önüne “Hayır” deme seçeneğinin de koyulması, böyle bir ihtimalin sözünün edilmesi bile, kafalarda soru işareti uyandırmaya dönük, kötü bir yönlendirmedir. Kaldı ki, kamuoyunda “bütün Tekel işçileri direniyor” diye bir önkabul oluşmuşken, gerçekten de referandum sonrasında, çok düşük miktarda bile olsa “Hayır” diyenlerin çıktığı duyulmuştur.

Aslında, direnmeye kararlı olan işçi, zaten eylemi sürdürmektedir. Direnmek istemeyen son derece küçük bir azınlığın varlığı ve bu durumun tespit edilmesi kamuoyunu ilgilendirmemektedir. Bu nedenle, sendikanın neden durup dururken böyle bir referandumu ortaya attığı sorusu ortada durmaktadır. Bir olasılık, gerçekten de işçilerin içinde “Hayır” diyenlerin ortaya çıkması ve direniş içinde bölücü bir etki yaratmasını istemesidir. **Bir diğer olasılık ise, sendika ağalarının, işçilerin iradesini baştan kendi tekellerine alma çabası olabilir.** Çünkü referandum, “bundan sonra sendikanın alacağı bütün kararlara uymak” gibi bir anlam da taşımaktadır. Yani sendika, direnişi sattığında, buna muhalefetin önünü baştan kesmek, işçilerin iradesini baştan teslim almak için referanduma girişmiş olabilir.

Sendika ağalarının, asıl olarak sermayenin ve devletin yanında olduğunu, aldıkları bütün olumlu ve eylemli kararların, tabanın dayatmasından kaynaklandığını bir an bile unutmamak gerekir. İşçilerden yana aldıkları her kararda, patronlardan yiyecekleri firçanın acısını hissetmektedirler. Bu nedenle **referandum, iki aylık eylemin en zaafı noktası olmuştur.**

“Örgütlüysek herşeyiz, örgütsüzsek hiçbirşey”

Tekel eylemleri, işçilerin doğal inisiyatiflerinin de yardımıyla, değişik ve etkili biçimlerde sürmektedir. Ancak, işçilerin iş akitlerinin feshedilmesi, tazminatlarının bankaya yatırılması ve Başbakan Erdoğan’ın bir ay süre koyması, eylemi kritik bir aşamaya getir-

di. Devlet bugün hemen saldırısa, işçiler daha güçlü kenetlenerek direnişe devam ederler. **Bir ay kadar uzun bir süre konması ise, devletin işçileri içeriden bölmek hedefini göstermektedir. Keza tazminatların yatırılması da, artık maaşı olmayan işçiler açısından cazip bir yemdir.**

Bugün direnişin en büyük zaafı, iç örgütlülüğün zayıflığıdır. **Ne kadar büyük bir coşku ve kararlılık olsa bile, iç örgütlülük olmadığında, saldırılar karşısında savunmasız kalınır.** Sendika ağaları, her türden demagogik yöntemle, direnişi eritecek, yavaş yavaş çözecek, içeriden zayıflatmak adımlar atabilir. Devrimci-öncü işçilerden kurulacak iç örgütlenmeler, devletin ve sendika ağalarının bütün hesaplarını önceden görerek karşı hamle geliştirebilir; direnişteki zayıflamaları zamanında tespit ederek insanları güçlendirecek kararlar alabilir; iç motivasyon ve moral ile etkili eylemleri birleştirerek Tekel direnişinin başarıya ulaşmasını sağlayabilir.

Sendika ağaları işçilerin itmesiyle bir noktaya kadar geldiler. Bundan sonra direnişin kaderini belirleyecek olan, iç örgütlülüğün düzeyi olacaktır.

“Krizin faturası”, 4/C’nin arkasındadır

Tekel işçileri, *“biz sadece haklarımızı korumak istiyoruz, yeni birşey istemiyoruz”* diyorlar.

Tekel işçileri, *“biz çocuklarımız için direniyoruz”* diyorlar.

Bu sözlerle ifade edilen talepleri son derece masum, son derece basit görünüyor. Ve gerçekten de, devletin neden 50 günün aşkın zamandır bu kadar inat ettiğini anlamak zorlaşıyor. 50 günden fazla zamandır yarı aç-yarı tok, soğukta-karda-kıyamette, naylon ve kalaslarla çatılmış “gecekondu”larının içinde direniyor Tekel işçileri. Öyle bir görüntü ki, can dayanmaz, yürek kaldırmaz.

Ama devlet olmuş bir kalın duvar. Duymuyor, görmüyor...

Tekel işçileri devletin başka bir kurumuna kadrolu olarak geçmek istiyorlar. Devlet, Tekel işçilerinin başka bir kuruma 4/C’li olarak geçmesini dayatıyor. Yani sorun devletin eleman kapasitesinde, kamu kurumlarının eleman fazlasında değil. Devlet, 10 bin Tekel işçisine, yine kamu kurumlarında, yeni bir iş olanağı açabilecek durumda.

Peki sorun maaşların miktarında mı? Aslında şimdiki maaşlarıyla teklif edilen maaşlar arasındaki fark zannedildiği kadar devasa boyutlarda değil. Bu kadar fark, devletin bütçesinde devde kulak bile sayılmaz.

Zaten sorun, öne sürülen gerekçelerin hiçbirinde değil. **Tüm sorun, işçi sınıfının kazanılmış haklarına dönük en büyük saldırılardan biri olan 4/C maddesinin uygulanıp uygulanmamasında düğümleniyor.** Burjuvazi bu konuda geri adım atmak istemiyor. Çünkü Tekel işçilerine ilişkin olarak 4/C’den geri adım atarsa, 4/C’de çalışan veya çalışması gündemde olan bütün işçiler de bu haktan faydalanmak için harekete geçecek. **Tekel’de kazanılacak moral üstünlük, tüm işçilerde direnme ve kazanma kararlılığı oluşturacak.**

Kriz dönemlerinde burjuvazi kar patlamaları yaparken, kitlelerin cebindeki son kuruşun da alınması, kitlelerin açlığa terk edilmesidir *“krizin faturasının kitlelere ödetilmesi”*. Kitlelerin kazanılmış haklarının gaspedilerek burjuva tekelere kaynak yaratılmasıdır... İşçiler 4/C statüsünde kölelik



koşullarında çalışarak yaşam savaşı verirken, futbol yayın ihalesine yüz milyarlarca doların gözünü kırpmadan yatırılmasıdır. İsdemir ve Erdemir işçilerinin maaşlarından yüzde 35 kesinti yapılırken, İsdemir’in kar patlaması yapmasıdır. Doktorlara tam gün kölelik dayatılırken, ilaç tekellerinin büyük vurgunlar vurmasıdır. Belediye işçileri, üç kuruş maaşları bile “zarar” olarak ta-

nımlanıp işten atılırken, parklara lale dikmek için milyonlarca dolar harcanmasıdır. Kitleler belediye otobüslerinde balık istifi yolculuk yapmaya layık görülürken, başbakana ve genelkurmay başkanına süper lüks jetler satın alınmasıdır.

Sistem, çok ciddi bir ekonomik kriz yaşıyor. Burjuvazi, krizin faturasını kitlelere yıkarak, daha fazla yoksulluk dayatırken, kendi lüks yaşamını sürdürmek istiyor. Dizginsiz bir üretim gerçekleştirdiler, ancak stoklar ellerinde kaldı. Ürettikleri malları satamıyorlar, üretimden bekledikleri karı bulamıyorlar. Öyleyse, **işçilerin maaşlarından, yaşamlarından kısarak cepelerini doldurmaya, lüks yaşamlarını finanse etmeye çalışacaklar. İşte 4/C bu nedenle bu kadar büyük bir önem taşıyor.**

Devlet, 4/C’yi Tekel işçilerine kabul ettirdiğinde, bütün kamu işçileri için aynı kölelik dayatması gündeme gelecek. Erdemir ve İsdemir’de yaptıkları maaş indirimi, bütün kamu çalışanlarının maaşlarına da yapacaklar. Sağlığı tamamen paralı hale getirmeyi hedefleyen yasa, hükümetin cebinde bekliyor, bu öne sürülecek. Dizginsiz bir işçi kıyımı, temel gıda maddelerine zamlar vb. açlığın ve köleliğin bütün yöntemleri, işçi sınıfının üzerine bombardıman halinde yağacak.

Burjuvazi, kriz patlak verdiği zaman, bütün bu planları hazırlamıştı. Ancak çok hızlı biçimde artan kitle eylemleri, geniş bir kesimde yankı bulan “krizin faturasını ödemeyeceğiz” sloganı, gerçekleştirilen mitinglerde ortaya çıkan kitle öfkesi, burjuvazinin hırzını kesti.

Ancak burjuvazi, bu saldırıları gerçekleştirmeye kararlı. Çünkü kriz döneminde de kar elde etmesi, lüksünden ve sefahatından “mahrum” kalmaması için bu saldırıları gerçekleştirmek zorunda.

Burjuvazi için bu saldırılar “yaşamsal” önemde. Sınıf olarak hegemonyasını sürdürebilmesi, bu saldırılara bağlı.

İşçi ve emekçiler için ise, gerçekten “yaşamsal” önemde. İşçilerin karnını doyurabilmesi, yaşamını sürdürebilmesi, hastalandığında tedavi olabildiği, çocuğunu okutabilmesi, kısacası en temel ihtiyaçlarını giderebilmesi, işgüvencesi ve sosyal hakları ile birlikte “insanca yaşayacak bir maaş” talebine bağlı.

İşte bu nedenle, Tekel direnişi, hem burjuvazi hem de işçi ve emekçiler için bir “yaşam savaşı” niteliğini kazanmış durumda.

İşte bu nedenle, **Tekel direnişinde burjuvazi ile proletarya, sınıf olarak karşı karşıya geliyor, sınıfsal çıkarlarını savunuyor, bu çıkarlar için sonuna dek mücadeleyi göze alıyor. İki düşman sınıf, kendi yaşam hakkını savunuyor.**

İşte bu nedenle, Tekel direnişi kıran kırana geçiyor. Burjuvazi direnişi kırmak için, egemen sınıfların beş bin yıllık yönetme tecrübesini kullanıyor. Tekel işçileri ise, en ağır koşullarda, en zorlu eylemlere hiç duraksamaksızın girişiyor; “Ölmek var, dönmek yok” sloganını kendisine rehber ediniyor.

Bu kararlılık ve bu çıplak sınıf savaşı, sınıf mücadelesi tarihinin kazanımları arasına, şimdiden altın harflerle kazanmıştır.

“Onların çocukları Amerika’da okuyor”

Samsun’dan Tekel işçileri

-Biz Samsun’dan toplam 600 kişi geldik. İşçilerin yanı sıra bütün üreticileri de geldi. Çünkü Tekel kapatılınca onlar da mağdur oldular.

-Erdoğan işçiye “taştan ekmeğinizi çıkartın” diyor. Biz de öyle yapıyoruz ve taştan ekmeğimizi çıkarıyoruz. Tekel’e taş döksünler o zaman biz de orada çalışalım. 17 yıldır Tekel’de çalışıyorum ve bir kızım üniversitede okuyor. Ben bu çocuğuma nasıl bakacağım. O çocuğunu Amerika’da okutmasını biliyor. Gelsin kendisi çalışsın da görelim.

-Çocuklarımızı bakım evlerine versinler o zaman. Biz bakamayacağız bu saatten sonra. Madem işimizi elimizden aldınız. O zaman siz bakarsınız çocuklara.

-Hükümet emeğe saygı duymuyor. Zaten emeğin ne olduğunu bilmeyenden de saygı beklemek hiç olmaz. Biz buradan hakkımızı almadan dönmeyeceğiz.

-Onların çocuklarını Amerika okutuyor. Bir de utanmadan yalan söylüyorlar hakkımızda. Ne olacaksa olur artık. Biz geri adım atmayacağız. Madem öyle milletvekilleri maaşlarını düşürsünler. Onlar da 520 lira alsınlar ben de almaya razıyım.

Tekel mitinginde kürsü işgali



Ankara'da Tekel işçileriyle dayanışmak için 17 Ocak'ta gerçekleştirilen mitinge, yaklaşık yüz bin işçi ve emekçi katıldı. Sendika konfederasyonlarının katılımı düşürmek için yaptığı tüm engelleme çabalarına rağmen bu katılım, işçi sınıfı içindeki kaynamayı ve öfkeyi gösteriyordu. "Genel grev genel direniş" talebinin kitlelerin ağızında günlük konuşma ve

çözüm dili haline geldiği bir aşamada, sendikaların korkmaları ve grev kararını almak zorunda kalmaları da, sınıfın, kendi gücünün farkına varmasını sağladı.

Türkiye'nin dört bir yanından gelen işçi ve emekçiler, Hipodrom'da kortejler oluşturarak Ankara Garı önünde toplandılar. "İş ekmek yoksa barış da yok", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Tekel işçisi yalnız değildir" sloganlarını en gür sesleriyle haykırdılar. Dayanışmadan ziyade bu sürecin bir parçası olduklarını, dövüşerek yürüneceğini anlattılar.

Mitinge en kitlesel katılımı Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş sendikası gösterdi. Tes-İş, Türk Metal sendikası, Belediye-İş, Harb-İş sendikaları da kitlesel gelmişlerdi, DİSK ve KESK'in katılımı sembolik kaldı. TMMOB, TTB, Türk Eczacılar Birliği de katılımcılar arasında yerlerini aldılar. Türk Metal sendikasının kortejinden bile "Genel Grev Genel Direniş" sloganı sıkça atılıyordu.

Ankara Garı önünde oluşturulan kortejlerin en önünde Tekel işçileri yürüdüler. İtfaiye işçileri, Esenyurt Belediye işçileri, Sinter işçileri, Çemen-Tekstil işçileri, direnişlerini miting alanına taşıdılar.

Eylemlerini Ankara'nın göbeğinde sürdüren ve milyonlarca işçi ve emekçinin büyük bir umutla izlediği Tekel işçileri, öfkeleri, coşkuları ve kararlılıklarıyla, devlete ve sendika bürokratlarına korku salmaya devam etti, ediyor. Taşınan pankartlar, dövizler hep bu öfkeyi, coşkuyu, kararlılığı taşıyordu. İşçiler ve emekçiler çocuklarıyla miting alanına akarken, çekilen halaylar, söylenen türküler, güzel günlerin müjdecisi gibiydi.

Mitinge reformist partilerin yanı sıra Proleterce Devrimci Duruş, BDSP, DHF, Partizan, Odak, ESP, Halkevleri, TÖP, Mücadele Birliği de katıldı. Proleterce Devrimci Duruş okurları, mitinge PDD pankartı ve "Tekel işçisi yalnız değildir! Genel grev genel direniş" yazılı ve DSB imzalı pankartlarıyla katıldılar. Flamalarıyla düzenli ve disiplinli bir kortej oluşturdular. "Genel grev genel direniş", "İş ekmek yoksa barış da yok", "Tekel-İtfaiye-Esenyurt işçileri yalnız değildir", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni", "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Kurtuluş devrimde, sosyalizmde" sloganları sıklıkla atılırken, söylenen marşlarla coşkuyu arttırdılar. Miting alanına girerken arama noktasında polisin pankart borularını almak istemesine net bir tutumla karşılık veren kortej, alana girdikten sonra sloganlarına devam etti.

Yoğun yağmur altında gerçekleştirilen program, kortejler alana girmeden başlatıldı. Miting alanına gelindiğinde, bazı sendikalar işçileri gönderiyordu. Yağmuru da bahane ederek, alanı boşaltıyorlardı. Türk-İş'in oldu-bittiye getirme çabası, işçilerin barikatına çarptı. "Genel grev genel direniş" lafını ağızına almayan Mustafa Kumlu, konuşması boyunca protesto edildi. İşçilerin öfkesi konuşma sona yaklaştıkça arttı ve konuşma biter bitmez kürsüyü işgal ettiler. Tekel işçileri, sendika bürokratlarını susturarak mikrofona kendileri geçti. "Genel grev genel direniş", "Kumlu buraya gelecek", "Kahrolsun sendika ağaları", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Bürokratlar sussun işçiler konuşsun", "Türk-İş göreve genel greve" sloganları en sık atılan sloganlar oldu. PDD okurları da kürsünün önüne geldi. Daha önceden orada bulunan PDD'liler, işçilerle birlikte kürsüye çıkmışlar, flamaları asmışlardı. Sendika bürokratları, işçilere devrimcileri hedef göstermeye çalıştılar. Asılan flamalara müdahale etmeye kalkmış, hatta kimi reformist yapılar da onlara katılmıştı. "Sizi provoke ediyorlar. İşçiler bir kenara ayrılın, provokatörler gitsin" çağrıları, işçilerin kararlı tutumu sayesinde yanıt bulmadı. Açıkta devrimcileri hedef gösteren sendika ağaları, "Alişan konseri"ni de iptal etmek zorunda kaldılar.

Miting işçilerin kürsü işgalinin ardından, işçilerin istediği zamanda bitirilirken, diğer sendikaların kürsü işgali sırasında alanda olmadıkları görüldü. Mitingin ardından Türk-İş önüne yüründü ve protestolar burada da devam ettirildi. İşçiler, Türk-İş Genel Merkezi'ni de işgal ederek, konfederasyonun "Genel Grev" kararını almasını istediler. Türk-İş işgali, sloganlar eşliğinde saatler sürdü. Sendika bürokratlarının yatıştırma çabaları sonucunda, işçiler çadırlarına geri döndüler.

Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz! Direnen itfaiyecinin başı eğilmez!

Onları yangınları söndürmek için canhıraş bir şekilde koşturmalarından tanıyoruz... Ateşlerin arasına dalıp insanları kurtarmaya çalışmalarından tanıyoruz... Bu sırada kaçının yaralandığı, öldüğü olayları biliyoruz...

Üzerlerindeki kıyafetleri yanmaz kumaştan olması gerekirken, "maliyeti fazla" diye alınmadığı için ölen, yaralanan itfaiyecilerden söz ediyoruz...

Şimdi onlar direnişler.

İstanbul Büyükşehir'e bağlı 900 itfaiyeci, işgüvencesi için direniyor. Belediye binası önüne kurdukları "demokrasi çadırı"nda direnişlerini sürdürüyorlar.

Yeni yıla bu çadırda girdiler. Caddeleri kesip sloganlar attılar. Birlikte halay çekip, türküler söylediler. Tıpkı Tekel işçileri gibi... Yürekları birlikte atıyordu zaten. "Tekel-İtfaiye El ele!" en sık attıkları slogan oldu.

Özelleştirmeye-Taşeronlaştırmaya son!

Büyükşehir'e bağlı Bimtaş şirketinde çalışan itfaiye işçileri, işlerini istiyor. Her yıl sözleşmelerinin yenilenip yenilenmeyeceği korkusuyla yaşamak istemiyorlar.

Buna karşın Büyükşehir, bu yıl Bimtaş ile sözleşmeyi bitirdiğini açıkladı. Adı, Deniz Feneri yolsuzluğuna karışmış Makro şirketi ile anlaşacağını ilan etti. İşçilere, Makro şirketi ile yeniden sözleşme yapmaları çağrısını yaptı. Her bir işçiyi tek tek "ikna odaları"na çekerek imza almaya kalkıştı.

Oysa itfaiye işçileri, taşeron şirkette olmalarına rağmen sendikalı olmayı başardılar. İki yıllık çabalarının sonucunda yetki aldılar. Fakat Büyükşehir, sendika ile toplu sözleşme yapmaya yanaşmıyor. Yeni bir firma ile anlaşarak, işçilerin sendikal hakkını da gaspetmiş oluyor.

Özelleştirme ve taşeronlaştırma, düşük ücretle ve güvencesiz çalıştırmaktır; ama asıl olarak da sendikasızlaştırmaktır. Bu gerçek, itfaiye direnişinde bir kere daha görülmüştür.

Can güvenliğimiz tehlikede

Nüfusu yaklaşık 15 milyona varan İstanbul'da 5 bin itfaiyeci bulunuyor. Bunlar, memur, işçi, taşeron olarak ayrılıyor. Oysa bu büyüklükteki bir metropolde en az 10 bin itfaiyeci olması ve bunların "kamu işçisi" olarak kadrolu çalışması gerekiyor. Bu yaşamsal önemde. Çünkü itfaiyeciler, belli bir eğitimden geçiriliyorlar ve yetişmeleri yılları buluyor. Her yıl değişen itfaiyecilerle, hem itfaiyecilerin hem de şehir halkının can güvenliği de tehlikeye atılıyor. O yüzden de itfaiyecilerin taşeron olması gerektiğini uzmanlar da belirtiyor. Ve Avrupa'nın hiçbir yerinde böyle olmadığını özellikle vurguluyorlar.

Hal böyleyken Büyükşehir, yine kendi yandaşlarına peşkeş çekerek, itfaiyeyi taşeronlaştırıyor. İşçilerin sendika hakkını gaspediyor, tek tek sözleşme dayatıyor.

İtfaiye işçileri ise, bu dayatmayı kabul etmeyeceklerini haykırıyorlar. Sendikalarına ve bugüne dek elde ettikleri haklara sahip çıkıyor, işgüvencesi istiyorlar.

İtfaiye işçilerinin bu onurlu mücadelesine sahip çıkalım!

Bugün itfaiyecilerin direnişine sahip çıkmak, özelleştirmeye-taşeronlaştırmaya-sendikasızlaştırmaya sahip çıkmaktır!

Krizin faturasının işçilere çıkarılmasına, düşük ücretle, işgüvencesiz çalıştırılmasına karşı çıkmak demektir!

Hepimizin can güvenliğini tehdit eden bu uygulamaya karşı çıkmak demektir!

İş-ekmek-özgürlük yoksa BARIŞ DA YOK!

Direne direne, birleşe birleşe KAZANACAĞIZ!

GENEL GREV GENEL DİRENİŞ!

Devrimci Sendikal Birlik
Ocak 2010



İtfaiye işçilerinin direnişi ile ilgili DSB imzalı özel sayılar, İstanbul'da ve Ankara'da eylemlerde ve çeşitli semtlerde dağıtıldı.

İtfaiye röportajlarından... İtfaiye röportajlarından...

“Yangının içine giriyor, can kurtarıyoruz”

DSB: Süreci başından itibaren anlatabilir misiniz?

Erdinç: 930 arkadaş olarak Büyükşehir’e bağlı Bimtaş’ta kadrosuz olarak çalışıyoruz. Biz de sendikada örgütlendik. Sonra Büyükşehir oyalama taktiğine geçti. Toplu Sözleşmeyi sürekli erteledi. Yangının kararlarıyla birlikte bizim geçmişe dönük alacaklarımız da ortaya çıkıyordu. İşimiz de garanti olacağı için büyükşehir belediyesi bunu istemedi. Bu nedenle ihaleyi Bimtaş’a değil, Makro AŞ’a verdi. Amaç, sendikalaşmayı ve geleceğimizi garanti altına almamızı önlemektir. Bizim istediğimiz para, pul değil, sadece işgüvencesi. Her yerde kadrolaşmaya giderken, ne hikmetse, itfaiye gibi bir teşkilatı kadroya almıyorlar. Dünyada itfaiyenin özelleştirilmesi gibi bir durum yok. Her yerde saygı gören bir meslek. Biz yangının içine giriyoruz, can kurtarıyoruz, can alıyoruz. Ben kendi canımı riske ediyorum, bir tek işgüvencesi istiyorum. İtfaiyeye alınan yeni araçların hepsini kullanan bizleriz. İtfaiyecilerin, yüzde 70 yükünü taşıyan bu Bimtaş işçileri. Şimdi bize diyorlar ki, "sen geçmişteki haklarını bırak ve gel çalış." Ben niye 3-4 senelik hakkımı bırakıp bu şirkete geçeyim. Bu şirket 3 ay sonra var mı? Her sene sirkülasyon olacak. Sirkülasyon olan bir yerde insanların canını kime emanet edeceksiniz.

Peki sendikal faaliyet ne zaman başladı?

Çok önceden vardı ama örgütlenme o kadar iyi başarlama-mıştı. 2 senedir tamamen örgütlendik. Çalışma Bakanlığı’na gitti ve en son 27 Mart’ta bize yetki geldi. Bu sürece kadar varolan sendikayı büyükşehir görmezlikten gelip bunu uygulamadılar. Burada itfaiye yetkilileri, amirler, müdürler Makro’nun elemanla-rymış gibi çalışıyorlar. Gece 11-12’lerde kapalı odalarda, baskı yaparak imzayı attırıyorlar. İşçi arkadaşların eşleriyle, çocuklarıyla konuşuyorlar. Ama baskıyla imza atan arkadaşlar çok pişman. Direncimizi gördüler ve imzalarını geri çekmeye başladılar savcılık kanalıyla.

Son dönemde itfaiyeci ölümlerinde de artış var.

6 ay evvel iki arkadaşımız öldü. Biri benim kucağımda öldü. Hüseyin Çekiç’ti adı. Tuzla gemi yangınından bu yana 15-16 arkadaşımız öldü. Tuzla yangınında Erdoğan belediye başkanıydı. Ağlayarak "biz itfaiyecinin yanındayız, destekçisi olacağız" dedi. Canımızı dişimize takıp çalışıyoruz. Sabah ailelerimizle vedalaşıp çıkıyoruz. Ölmeye hazırız ama, iş güvencesini çok görüyorlar.

Direnışte, partilere bakışınız değişti mi?

Sonuçta her insanın gönlünde bir aslan yatıyor. Akı da beyazı da. Hükümete de böyle bakıyorduk. Eskiden bir inancımız vardı. Diyorduk ki, "Bir çare bulunacak." Ama bakıyoruz, Kadir Topbaş sessiz, başbakan sessiz. Bize kimse bir açıklama yapmadı. Biz önemsenmediğimizi gördük. “Yok”tan geliyorlar, görmezden geliyor. Büyükşehir belediyesinde çalışıyorsun ve yok sayılıyorsun. Ve hala diyor ki "bütün haklarıyla geçecekler Makro’ya". Ne hak verdiniz ki bunu söylüyorsunuz. İnternet sitelerinde açıklama yapıyorlar ama karşımıza çıkmıyorlar. AKP’nin hiçbir yöneticisi "ne yapıyorsunuz" diye sormadı. Bu İstanbul’un itfaiyesi. Her gün bir patlama, her gün bir yangın. Bu kadar binalar yükselirken, denizin altından tünel geçirmeyi düşünürken, reva gördükleri bu. Bir şeye ne kadar sempati duyarsan duy, ama sahip çıkılmadığını, önemsenmediğini gördüğün zaman daha çok kinleniyorsun.

Tekel gibi, sizin gibi direnen işçiler var. Birlikte hareket edilmesi durumunda haklar daha rahat alınabilir.

Tekel-itfaiye el ele. Yüreklерimiz beraber. Ekmeğimiz ve işimiz için çalışıyoruz. İlerleyen süreçlerde, Tekel’den buraya, buradan Tekel’e gitmeler başlayacak. Sloganları atarken "İtfaiye-Tekel işçisi" diye atıyoruz. Bu saatten sonra hepimiz birleşeceğiz. Toplu yürüyüşler olacak. İşçiler hep beraber bu işi başaracak. "İş ekmecek yoksa barış da yok". Benim ekmeğimi alıyorsan, barışın da olmayacağı aşikar.

“Destek olmalıyız birbirimize”

DSB: Eylemle ilgili bilgi verebilir misin?

İlhan: 2007 yılında bizim Belediye-İş sendikasına üye olmamızdan sonra müdürlerin ve şeflerin bize karşı olan tutumu değişti. Hepsi, "Niye imza attınız? O sendika, sol sendika. Kendinizi yakarsınız" dediler. Daha önceleri, her yıl imza atmak yerine, uzun süreli sözleşmeler için amirlerle konuşmalar yaptık. Bunlardan netice alamayınca, sendika devreye girerek, TİS’le sorunlarımızın çözüleceğini söyledi. Sendikaya imza attıktan sonra hem baskı gördük hem de kandırmak için bazı haklar verdiler. Mesela 4 yılda hiç kumanya gelmedi, ilk kez bu yıl ramazan kumanyası verdiler. 2 sene zam görmedik, bu yıl 300 TL zam yaptılar. Demek ki bazı şeyler mücadele edince oluyormuş. Bunun bilincinde olmayan arkadaşlarımız aramızdan ayrıldı. 7 Aralık’ta BİM-TAŞ’ın ihalesi Lapis Makro ortaklığına verildi. Fakat ihale kurulundan gelen yazıda ihaleyi alan firma Lapis olarak görülmesine rağmen Makro şirketine imza attırıyorlar. Burada çok büyük bir ilişki var. Belediye başkanına soruyoruz. Arkadaşlar Makro’ya imza atıyor ama ihaleyi alan firma Lapis. Bu nasıl oluyor? İstanbul Büyükşehir belediyesi 2010 yılı için maliyetin itfaiye için 33 trilyon olacağını belirtti. Fakat Lapis bu ihaleyi 26 trilyona aldı. Peki bu şirket hiç kar etmeyecek mi? Çalışanlara nasıl maaş verecek? Başka giderlerden mi kesecekler? Yoksa böyle bir şirket yok mu? İtfaiyecilerin geriye dönük alacaklarını vermemek için mi böyle yapıyorlar? Çok büyük bir oyun dönüyor. Biz bu oyunu da bozacağımızı umuyoruz. Sonuna kadar direneceğiz.

Direnışte AKP’ye bakışınız değişti mi?

Ben 4 yıl önce girdim itfaiyeye. Giren arkadaşlarımızın yüzde 99’u ya AKP teşkilatından

DSB: Direniş 30’lu günleri geride bıraktı. Çadıra, pankartlara saldırı oldu. Şimdi açık grevi... Nasıl değerlendiriyorsun süreci?

Ercan: İtfaiyecilerin eylemi bana göre meyve vermiş durumda. Haklı mücadelemizde kazanacağımızı düşünüyoruz. Süreç zaten bizim dışımızda da genel greve doğru gidiyor. Haksızlığa uğradık ve kitlelerin gücüyle hakkımızı alacağımızı düşünüyoruz. İçimizden bazıları bu direnişten vazgeçtiler. Sürecimiz açık grevine geldi.

Bu dünyada yaşıyorsak, insan gibi yaşamak gerekiyor. Birileri bunu kısıtladığı zaman güç olup, birlik olup, hangi inançtan ve ırktan olursak olalım, buna karşı mücadele etmemiz gerekiyor. Biz itfaiyeciler olarak bunu başaramadık. Bazılarımız buna yenildi, bazıları baskı odalarında boyun eğdi. Çavuşların, müdürlerin "hatır"ları olduğunu düşündüler. Bazıları da işsizlik ve açlık korkusu olduğu için, "borcumuz var" diyerek imza attılar. Bir grup da dönme yollarını ararlarken, kendilerine seçenek sunuldu. Denildi ki "basın açıklamasını yapıp özür dilerseniz sizi işe aldırabiliriz". Şu anda onlar bu açıklamaya rağmen bekliyorlar. Makro AŞ ile anlaşma yapmak için bekliyorlar. Sürekli demokrasiden bahseden ve tasavufi kelimeler kullanan bir başbakanda, görüş kirliliği var. Hangi görüşte olursa olsun, adalet denilen kavram yok. Laiklikte de, demokrasi-

gelmiştir ya da torpille gelmiştir. Sürecin bu noktaya geleceğini tahmin etmiyordum. "Bizim partimiz, bizim teşkilatımız. Biz onların çalışanlarıyız" dedik. Bundan sonra değil AKP, oy vermeyi bile düşünmüyorum. Siyasi görüşümün değiştiğini kesinlikle söyleyebilirim. Bu konudaki maillerimi AKP’ye de attım.



Ankara’da TEKEL işçileri, burada sizler direniyorsunuz. Bu sürecin nasıl aşıllacak?

TEKEL işçileri orada direniyor. Temelde aynı kökler var, ama bazı farklar var. Onların iş garantisi var. Bizim istediğimiz sadece iş garantisi. AKP hükümetinin emekçilere karşı hazımsızlığı var. Burada da olayların çıkış sebebi sendikanın itfaiyeye girmesidir. "Ne kadar ucuza adam çalıştırırsam o kadar iyi" diyorlar. Kadrolu itfaiyeci abilerimiz var. Belediye de diyor ki, ben bunlara bu kadar para vereceğime, yerine daha ucuza adam çalıştırırım. Yarın İGDAŞ özelleştirilecek, sıra oradaki arkadaşlarımıza gelecek. Otobüs AŞ kuruldu, yeni bir şirket. Sıra oradaki arkadaşlarımıza gelecek. Şimdi susan arkadaşlar, bunun sancısını çecekler. Ulaşım AŞ’den arkadaşlar geldi ve sıkıntılarını anlattılar. Dava açmışlar ve kazanmışlar, ama belediye hala paralarını ödemiş. Mesela onlar direnirken de biz farkına varamadık, destek olamadık. Ancak bu sendikal faaliyet içinde şunu daha iyi öğreniyoruz ki, destek olmalıyız birbirimize.

de de adaletsizlik olmaz.

Şu anki siyasi partilerin kesinlikle hak arayan insanların yanında olduğunu düşünmüyorum. Sağ partiler özellikle bunu çok yapıyor.

Tekel işçilerinin direnişi de var. “Ekmecek kavgası” için başlıyor ama bütün halkın umudu durumunda. Sizin için de böyle bir durum söz konusu.

Hükümet örgütlendiğin zaman hakkını keserek saldırıyor. İnsanlar da "sendikalaştınız işinizden oldunuz" diyerek örgütlenmekten korkuyor. Güç olmayacaklar, birlik ve beraberlik içinde olmayacaklar. "Aman sendikaya girmeyin, işten atılırsınız" izlenimi uyandırıyorlar. Biz de diyoruz ki, TEKEL ve itfaiyenin yaptığı birer örnek olacak. Sendikaya girerseniz, örgütlenirseniz, hakkınızı alırsınız, hayatınız daha güzelleşir düşüncesini yaygınlaştırıyoruz. Nasıl çadıra bize saldıran zabıta için de -onlar da sözleşmeli ya- bir kapı açılır ve örgütlenirler. Aynı şekilde İDO, İGDAŞ için de bir kapı olur. Hepsi birlikte bu kölelik düzenini yıkarlar.

Son olarak ne söylemek istiyorsun?

Kadir Topbaş’ın ve bu yönetiminin, AKP’nin şu zamanın firavunu olduklarını söylüyorum. Ama bu böyle gitmez.

İtfaiye direnişi ve handikapları

Belediye-İş sendikasında örgütlendikten sonra, şirketleri değiştirilerek taşeronlaştırmak istenen itfaiye işçilerinin mücadelesi, Tekel işçileriyle birlikte gündeme oturdu. İşçiler, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin karşısındaki Saraçhane parkında polis saldırısına maruz kaldılar. Direnmek için kurdukları çadır da, bir gece yarısında polis ve zabıta terörüne uğradı. Pankartları zabıta tarafından kaçırıldı, son olarak soğuk havalarda ısınmak için kurdukları soba da gasp edildi.

İtfaiyeciler, "İtfaiyede taşeron istemiyoruz" talebini yükselttiler ve yaklaşık bir ay süren bir direniş başlattılar. İstanbul'un merkezinde bir direniş odağı haline gelen itfaiye işçilerinin kararlılığını, Türk-İş ve Belediye-İş Genel Merkezleri gösteremeyince, direnişin zayıflaması kaçınılmaz oldu. Çünkü direniş, asıl olarak sendikanın üzerinden yürüyordu. İç örgütlenme yok denecek düzeydeydi. Türk-İş İstanbul Birinci Bölge'de Esenyurt işçileriyle birlikte gerçekleştirilen iki günlük açlık grevinin ardından, direniş bilinmez bir mecraya sokuldu.

Direnişe uzanan yol

İstanbul Büyükşehir Belediyesi bünyesindeki BİMTAŞ firmasında en az beş yıl çalışan işçilerden oluşan 930 işçi, yürüttükleri sendikal faaliyetin başarıya ulaşmasının ardından, belediyenin baskısına maruz kaldı. 24 Mart 2009'da yetki belgesinin gelmesiyle birlikte, belediye, TİS sürecini savsakladı. Son aşamada itfaiye ihalesini Lapis Makro adlı bir firmaya vererek taşeronlaştıran belediye, dünyada eşine sadece Dubai'de rastlanan bir uygulamaya imza attı.

Yangınlarda, kazalarda, doğal afetlerde ilk gördüğümüz, hatta televizyonlarda magazin haberlerinde "hayvan kurtarma operasyonları"nın baş aktörleri olarak lanse edilen itfaiyeciler, ne zaman ki direnişe geçtiler, devletin tüm hışımını da üzerlerine çektiler. Sorunlarına çözüm üretmenin aksine, sorunların kaynağı olarak gösterildiler. Hatta canımızı kurtarmak için didişen itfaiye işçileri, dar yollardan, sistemin sorumsuzluklarından kaynaklı, yer yer öfkemizin de hedefi oldular, tıpkı doktorlar gibi...

İtfaiye işçileri, ölümüne gittikleri işlerinde sadece iş güvencesi istediler. Her an ölümle burun buruna, yarının ne olacağını bilemeden yürütülen bir çalışma temposuyla birlikte, örgütlenme ihtiyacı daha yakıcı hale geldi.

Yeni yıla girmeden önce sonuçlanan ihaleyi, Deniz Feneri'nin alt firması olan Lapis firması kazandı. Devredilen ihalenin ardından işçiler direnişe geçtiler.

Doşt-düşman direnişte öğrenildi

16 Aralık'ta Tekel işçileri Ankara'da saldırıya uğrarken; itfaiye işçileri de Saraçhane'de polislin gazına ve tazyikli suyuna maruz kaldı. Belediyenin önüne giderek taleplerini iletme istiyorlardı, ama buna dahi izin yoktu. AKP'ye göre, itfaiyeciler kendilerinin işe aldığı adamlardı ve bu adamların eylem



yapması hoşlarına gitmedi.

Örgütlenme faaliyetinin bitmesinin ardından işçilere, sendikadan istifa etmeleri için baskılar da arttı. "İkna odaları" dedikleri yerlerde tehditlerden vaatlere kadar uzanan bir paket halinde sürdürülen baskılar sonucu, işçilerin bir kısmı direniş sürecinin dışına düştü. Buna rağmen itfaiyede çakılan kıvılcım, onları fazlasıyla korkutmaya yetti.

Saraçhane'de kurulan çadıra her gün yapılan destek ziyaretleri, eylemlilikler sadece itfaiye işçilerinin değil, tüm sınıf bölüklerinin ilgisini çekiyordu. Ama bundan rahatsız olan sadece devlet değil, aynı zamanda sendika bürokratlarıydı. Tıpkı Tekel'de olduğu gibi, iki/üç eylemle işi bitirmenin peşinde koştular. Direnişte olanlara ödenek ayırmak bir kenara, en temel ihtiyaçları bile işçiler, ceplerinden karşılamak zorunda kaldı. Oysa işçilerden her ay kesilen aidatlar trilyonları buluyordu. Zevki sefa içinde yaşayan sendika ağaları, işçilerin öfkelerini de üzerlerine çekti.

İtfaiye işçilerinin ilk kez böylesi bir deneyim yaşıyor olmaları bir yana, bu işçilere her hangi bir eğitim ve bilinç verilmesi dahi hep ertelendi. İşçilerin kalan kısmı, direniş sürecinde sınıf bilincini geliştirdi, öğrendi ve öğretti. Sınıf kendi deneyimlerinden dersler çıkartarak ilerlerken, itfaiyeciler de bu sürecin bilinçlenen bir parçası oldu. AKP kadrosu olan, gerici çevrelerden beslenen işçilerin bilinç düzeyi, süreç içinde değişti, dönüştü. Dost-düşman zor günlerde belli olur derler. Aynen öyle oldu. İtfaiyeciler kendi içlerindeki çürükleri de sağlamları da, sendikaların tutumlarına rağmen direnmenin güzelliğini de öğrendiler. Hem de öncülerıyla birlikte. Kafalarındaki prangaları da bu eylemler sayesinde parçaladılar.

İç örgütlenme eksikliği

Saldırıların ardından kitle desteği artınca sendikalar da eylemleri örgütlemek zorunda kaldılar. Ocak ayı içinde Büyükşehir Belediyesi önünde, Tekel işçilerinin de katıldığı bir eylem yapıldı.

İtfaiye işçileri 17 Ocak mitinginin Tekel'le birlikte en dikkat çeken bölümü oldu. İş bırakma günlerinde, İstanbul'da AKP binalarına yapılan yürüyüşlerin en önünde yer aldılar.

Bir iki öncü-devrimci işçi temsilcisiyle yürütülen mücadeleye devrimcilerin de ilgisi de zayıf oldu. Destek ziyaretleri de yeterince örgütlenemezken, sendikalar üzerinde baskı oluşturulamadı. Asıl temel zaaf, işçilerin iç örgütlülüğünün sağlam bir şe-

kilde örülmemesiydi. İşçiler bunun sancılarını süreç içinde yaşarken gördüler. "En keskin konuşanlar ilk önce satanlar oldu" diyorlardı işçiler. Keskinleşmenin boyutu iç örgütlülükle bilince dönüşmediği müddetçe de bu yaşanmaya devam edecekti.

Tekel'le aynı tarihsel sürece denk gelmiş olması bulunmaz bir şanstı, ama sendika bürokratlarının yalıtma çabaları kırılmadı. "Biz sizden öğrendik" diyorlardı çadır yıkıldığı akşam, komünistlere. Gerçekten de öğrenmenin, öğretmenin karşılıklı olduğu bir süreci yaşıyor olmanın coşkusunu yaşad direnen itfaiye işçileri. Açlık grevi süreci, biraz da direnişi toparlamaya dönük bir çabaydı. Saldırıları sonucu yaşanan kırılmalar, bir şekilde toparlanmalıydı ve bunu da ancak işçilerin kendileri başarabilirdi. Kendileri gibi direnen, 160'lı günlerini geride bırakan Esenyurt işçileriyle birlikte, Türk-İş bölgedeki eylem, yine kamuoyunun gündemine oturdu ve eylemler için bir buluşma noktası oldu.

İtfaiye işçileri, süreçten birçok şeyler biriktirerek çıktı. Geriye kalan 45-50 işçi, sayıdan ziyade, yüreğin ve bilincin önde olduğunu gösterdi. Hukuki sürece indirgenmeye çalışılan bir süreçte sendikal bürokrasiyi aşamamanın sıkıntıları yaşandı. Sadece birkaç sendika şube başkanı ya da temsilcisinin iyi niyetine terk edilen bir direnişin, tabiri caizse, dişle-tırnakla sürdürülmesi de önemli bir başarıydı.

Kitleler, itfaiyecileri de gördü, kararlı direnişlerini de... İstanbul Belediye Başkanı Kadir Topbaş kendine özür diletecek birkaç tane satılık buldu, ama asıl olan direnişti. Burjuva basının bile görmezden gelemeceği kadar sancılı ve zorlu geçen bir dönemde ateşlerde yaşarmayan gözler, direnişin güçlü ve coşkusuyla yaşardı.



İtfaiyecilerin çadırlarına saldırı gerçekleştirildiği sırada, Devrimci Sendikal Birlik ve Gece Tuştı Müzik Grubu da çadıra işçilerle beraberdi. Gecenin ilerleyen saatlerinde, dışarıdaki polis yoğunlaşması, DSB'liğin dikkatini çekti ve işçiler, "saldırı olabilir" sözleriyle uyarıldılar. Zaman geçtikçe polis yığınağı daha da arttı. Gece saat 2.30 civarında, çadırın önüne gelen polis, sorduğu sorularla gözcü işçileri oyalarırken, zabıta da arkadan saldırıya geçtiler. İki YDG'linin de bulunduğu çadıra, polis destekli zabıta saldırısına karşı, devrimcilerle işçiler birlikte direndiler.

Dalgaları karşılayan gemiler gibi KARANLIKLARI YARA YARA...

Binlerce yıllık insanlık tarihinden, iki yüzyıl aşkın proletaryanın direnişlerinden, yüzyıllık Marksizm-Leninizmin biliminden süzülerek geliyoruz... Spartaküs'ten Lyon'a, Paris Komünü'nden Ekim devrimine, yenilgi ve zaferleri kuşanarak geliyoruz... Pir Sultan'dan Şeyh Bedrettin'e, Mustafa Suphi'den Ethem Nejat'a, onlardan Denizlere, Mahirlere, Kaypakkaya'lara uzanan bu toprakların değerlerini sahiplenerek, onlardan öğrenerek geliyoruz... Ama aynı zamanda onlara yeni halkalar ekleyip, yeni değerler katarak...

Yüzlerce ayrık otu içinde bir tutam kır çiçeği olarak, geleceğe umut taşıyanız... 12 Eylül karanlığını yaran, sokakları, evleri “granitten bir kale” yapan, zindanlarda ışık olup saçan, ölüm oruçlarında bayraklaşanız... İşkencehanelerde destan yazan, mahkemelerde yargılayan, mücadelenin her cephesinde “kutup yıldızı” olarak parlayan ve doğru yolu göstereniz...

Komünarca silkinip, işgallerden, direnişlere bünyüerek geleniz... Katledilen madencinin haykıran soluğu; fabrika, fabrika, sokak, sokak genel grev-genel direnişi örgütleyeniz... Ölmesin diye çocuklar, bombanın üzerine atlayan Yunus'uz! Yoldaşları-na siper olan Eralp'iz, Nilgün'üz! Faşizmin ininde, suratlarına tekme olup çarpan Remzi'yiz! Yoldaşcan'ın, Metin'in izinden yürüyerek slogan ata ata çatışan Şaban'ız! “Bizsiz olmaz bu işler” diyerek Gazi'den Ümraniye'ye anti-faşist kavganın tam ortasına koşan Zeynep'iz, Hakan'ız! Fatih yoldaşının kızıl bandını şerefle taşıyan, “Biz kazanacağız” şiarını kitlelere mal eden, ölüm orucu şehitleri ve gazileriyiz!

Tasfiyeciliğe karşı ML örgütün, teslimiyete karşı direnişin temsilcileriyiz. 12 Eylül tasfiyeciliğine olduğu gibi, kendi tasfiyecilerimize de bayrak açan, çevre-grup alışkanlıklarına set çekeniz. '80 ve 90'larda, hem faşizmin hem de tasfiyeciliğin karanlığını yararak ilerleyen ihtilalci komünistleriz...

Ateşi ve ihaneti gören, ama hiç tereddüt etmeden motorları maviliklere süren bolşevikleriz... Azmi'den Nurettin'e tüm şehitlerimizi yaşatan, geleceğin izinden geleceğe yürütenleriz... Yine çelikten, yine bolşevik müfreze-yi yaratarak, işçi ve emekçilerin umudunu büyüteniz... Örgütçü ve militan kimliğimizi yeniden kuşanıp, meydanlara çıkınız... Savaş ve faşizme karşı, kavga bayrağını yükseltip, Nato'dan IMF'ye emperyalist kurumlara ülkemizi dar edenleriz... Barikatların başında, sokak savaşlarında, en önde dövüşen, en son çekileniz... 1 Mayıs'ta alanları zapteden, orak-çekiçli kızıl bayrağı gururla taşıyan ve meydanlara dikeniz...

İşçi direnişlerinde, çatışmalarda, grevlerde bünyüyen “yeni çağın çocukları”yız biz. Onlara öğreten, onlardan öğreneniz... Niceliğe değil, niteliğe önem veren, saflarımızı temiz kanla dolduranız. Yılların deneyimi ve birikimini gençliğin dinamizmi ile birleştireniz... Bizler Osman'ın Fatih'in öğrencileriyiz. Stalin Mehmet'in Sezal'nin her tür statükoya, donmuş olana vuran sesi, geleceğin temsilcisiyiz...

BU TARİH, BU GELENEK, BU GELECEK BİZİM!

Böyle köklü bir tarihi, ne faşizmin saldırıları, ne oportünizmin çamurları, ne de tasfiyeciliğin inkarı yıkabilirdi, yıkabilir... Varlığımız bunun kanıtıdır. Geleceğimiz ise, bunun dost-düşman herkese ilanı olacaktır.

*Yıldızlar
rüzgâr
ve su.*

*Başüstünde bir gemici korusu
su gibi, rüzgâr gibi, yıldızlar gibi bir
türkü söylüyor,*

*yıldızlar gibi
rüzgâr gibi
su gibi bir türkü.*

*Bu türkü diyor ki, «Korkumuz yok!
İnmedi bir gün bile gözlerimize
bir kış akşamı gibi karanlığı korkunun.»*

*Bu türkü diyor ki,
«Bir gülüşün ateşiyle yakmasını biliriz
ölümün önünde sigaramızı.»*

*Bu türkü diyor ki,
«Çizmiş rotamızı
dostların alkışlarıyla değil*

gıcırtısıyla düşmanın dişlerinin.»

Bu türkü diyor ki, «Dövüşmek..»

*Bu türkü diyor ki, «Işıklı büyük
ışıklı geniş ve sınırsız bir limana
dümen suyumuzda sürüklemek denizi..»*

*Bu türkü diyor ki,
«Yıldızlar
rüzgâr
ve su...»*

*Başüstünde bir gemici korusu
bir türkü söylüyor;
yıldızlar gibi
rüzgâr gibi,
su gibi bir türkü..*

NAZIM HİKMET

Her yıldönümü,

bir hesaplaşmadır aynı zamanda. Geçmişle bugün ve gelecek arasında bir köprü kurmak, nereden nereye vardığımızı değerlendirmek

tir. ML tarih bilinci budur zaten. Geçmişe, geleceğin perspektifi ile bakabilmek, ondan gerekli dersleri/sonuçları çıkarabilmektir. Ne oraya çakılıp kalmak, ne de onu yadsımak ve kopmak...

Yıllar önce “ayaklarımız toprağımıza sıkıca basmalı, ama gözümüzü ufka dikmeliyiz” derken tarih bilincimizi, geçmişle-gelecek arasındaki diyalektik bağı, böyle ortaya koymuştuk. “Köklerimiz toprakta, tarihten geliyoruz” diyerek, geçmiş-i inkar edenlere tepkimizi, aynı zamanda kendi duruşumuzu ifade etmiştik. Stalin'in Yunan mitolojisinden verdiği örnekte olduğu gibi, bizim yenilmezliğimizin sırrı, ayaklarımızın toprağa basmasıydı. Bu toprak, tarihimizdi, şehitlerimizdi, işçi ve emekçilerimizdi. Kimsenin gücü, bizi onlardan koparmaya yetmezdi.

Aradan geçen zaman, bu bakışın doğruluğunu yeniden yeniden ispatladı. Aksi yönde düşünen ve hareket edenlerin geldiği noktayı da gözler önüne serdi.

* * *

Bililir; hainler ve dönekler ilkin kendi geçmişlerini yadsırlar. O dönemlere lanet okur, herşeyini karalamaya kalkarlar. Bunu da “değişim-yenilenme” olarak gösterirler. Gerçekte yapılan, kendinin yadsınmasıdır. Kendini yadsıyan insanın da ne değerleri kalır, ne kimliği, saygınlığı... Bir hiçleşmedir yaşanan. Etrafındaki herşeyin yer değiştirmesi, boşalmasıdır. Büyük bir boşluğa, uçuruma yuvarlanıştır.

Bu yol, çiğnenmiş bir yoldur, o yolun yolcuları da, sonu da bellidir. Halkımız “geçmişini inkar eden haramzade” demiştir. Ve onlara asla güvenmemiştir. Dönünü lanetleyip kaldırıp atanlar, bugünkü duruşları ve savunularıyla da güven vermezler çünkü. Bugün söylediklerini, yarın reddetmeyeceğinin garantisi yoktur.

Lenin, bir örgütün tarihinin, “onun en büyük hazinesi, cephaneliği” olduğunu söyler. Ama onu bir mirasyedi gibi yiyip bitirmemek kaydıyla... O büyük cephanelikten hangi si-

lahları, ne zaman kullanacağını bilerek... O büyük hazineye, yeni değerler katarak... Aksi halde “hazıra dağ dayanmaz!”

Biz o hazineyi gözbebeğimiz gibi koruyor ve yeni değerlerle zenginleştiriyoruz. Miras-yediler ise, yiye yiye bitiremedikleri bu zenginliğin sonuna geldiler, dip göründü! Gerçek niyetlerini ortaya koyup tüm-den inkar edenler de, ikiyeüzlü biçimde sahiplen-en veya bağrına basarak boğanlar da, o büyük hazineneden hiçbir şey alamadıklarını gösterdiler.

“Süreklilik içinde kopuş”, “Kopuşta süreklilik” diye diye tüm-den ko-ptular. Bizlerin ve tabanın devrimci baskısıyla, en azından biçimsel olarak sürdürmek zorunda kaldıkları şehitlere ve geleneklere bağlılığı, tamamen terkettiler. Zaten bir kabuk gibi duran bu değerleri koparıp atmakta hiç zorlanmadılar. Kimi soluğu troçkizmde aldı, kimi liberal reformizmde...

* * *

Geçmiş-i doğru biçimde sahiplenip geleceğe taşıyanlar, çok zorlu ama onurlu ve meşakkatli bir yolu aşarak bugünlere geldi. Şairin dizelerindeki gibi “dalgaları karşılayan gemiler gibi/gövdelerimizle, karanlıkları yara yara” ilerledik. “Rüzgarları en serin/uçurumları en derin/havaları en ışıklı sıra dağları” aşarak geldik. Arkamızda “bir düşman gözü gibi karanlığın yolu”nu bıraktık. Önümüzdeki “güneş dolu bakır taslara” doğru uzadık.

Bu zorlu bir yürüyüştü. “Dostların arası-na/güneşin sofrasına” oturabilmek kolay olmazdı zaten. Sabır isterdi, inanç isterdi, yoldaşça bir ruh isterdi ve ille de kavga isterdi. Bunların hepsi gösterildi. Geldik bugüne...

İşte tarih, işte biz... Yine çiçekteyiz işte, yine meyvedeyiz...

Bizi köklerimizden koparmaya kalkanlar, en fazla dallarımızı budadılar. O dallar yenilenerek, tazelenerek ama her daim köklerinden aldığı suyla beslenerek büyüdü, gelişti... Kökünden kopanlar ise, her geçen gün biraz daha zayıfladı, dalları kurudu ve çürüdü... Bu yaşamın doğası gereği-ydi, diyalektiğin yasası-ydı: Gelişmeyen, geriler; toprağından beslenmeyen, kurur...

Ne demişiz yıllar önce: “O kapkara gün-de, kapkara karara imza atanlar, bunu alın-larında kara bir leke olarak taşıyacak ve altında ezilecekler!” demişiz. “Her tuğlasında yoldaşlarımızın teri, şehitlerimizin kanı olan o sapasağlam yapıyı tasfiyeye girişmenin vebalini kaldıramayacaklar!” demişiz. “Tarih göstermiştir ki, komünistlere kin kusanlar, düzmece iddialarla saldırıya geçenler, iflah olmaz-

lar!” demişiz. Ve eklemiştir: “Bunlar kehanet değil, sürecin zorunlu diyalektik sonuçlarıdır!”

* * *

Şimdi sonuçlarını yaşıyoruz. Gerçekten de bu ağır vebalin altında ezilişi görüyoruz. Bu öyle bir vebal ki, tek tek komünistlere çektirdiklerinin vebali değil. Yolumuzu bir süre engellemeyi başarmak, uzatmak da değil. Bir komünist hareketi tasfiyeye kalkmanın, işçi ve emekçileri onun öncülüğünden mahrum bırakmanın vebalidir. Devrimimizi onyıllarca geriye atmanın vebalidir. Şehitlerimize, değerlerimize saygısızlığın vebalidir. İşte bu vebaldir ki, onları un ufak etmiş, atomlarına kadar parçalamıştır.

Bu son, hiç şaşırtıcı değildir. Geç bile kalınmış bir sürecin tamamlanmasıdır. Herkesin kendi yerini, layığını bulmasıdır. Başından beri “aynılar aynı, ayrılar ayrı yere” dedik. Saflaşma, olabilecek sınırına dayanmıştır artık. Ama tabi dibin dibi de vardır. Yeter ki o eğişik düzleme girilmeye görsün! Yıllar yılı dib-e vuran bir top gibi yukarı fırlanacağı beklendi o umut edildi. Oysa top patladı, dibe düştü ve bir daha yukarı fırlamadı, şimdi o dipte yuvarlanıp gidiyor.

’79’da temelleri atılan sağlam zeminde ısrar edenler, yavaş ama emin adımlarla geleceğe yürüyorlar...

Buna engel olanlarla yıllar önce yolumuzu ayırdık. Bizi kendi bataklıklarına çekmek isteyenlerden elimizi kurtardık. Onları o bataklıkta boğulma özgürlüğü ile başbaşa bıraktık...

Zorlukların büyük bir kısmını aşarak, kendimize inancımızı pekiştirerek yürüyoruz... Düşmana korku, dostlara güven vererek yürüyoruz... Ama daha yolun başında olduğumuzun bilinciyle. Daha katedeceğimiz çok yol, açacağımız çok engel olduğunu bilerek...

Karanlıkları yara yara, yürüyoruz aydınlıklara... Önümüz açık, çizgimize, yapımıza güvenimiz tam... Kendimizle yarışıyoruz, kendimizin rakibiyiz sadece. Tarihimize karşı sorumluyuz, şehitlerimize karşı sorumluyuz, işçi ve emekçilere karşı sorumluyuz...

En karanlık günlerde bize yol gösteren “kutup yıldızı”mız, şimdi daha parlayan halile yolumuzu aydınlatıyor. Gülen yüzleri ve denetleyen gözleri ile bizleri cesaretlendiriyor, yüreklendiriyor. Onlara verdiğimiz sözü tutacağız. Savaşıkları davayı ve gözbebekleri gibi korudukları yapıyı büyüteceğiz.

Tarih buna tanıktır. Bugüne dek verdiğimiz sözleri hep tuttuk. Bundan sonra da tutacağız!...

Kriz ve savaş dönemlerindeki

TOPLUMSAL DEĞİŞİM

üst noktaya çıkarmış, en küçük bir hak arama mücadelesine bile şiddetle saldırmış, bütün bunların etkisiyle yaşam koşullarını kötüleştirmişti. Gerçek gelir düşerken, görece re-

İşçi ve emekçiler, eyleme başlarken, maaş artışı, işgüvencesi vb somut ekonomik taleplerle yola çıkıyorlar. Ancak eylemin kendisi, ideolojik-sosyal-kültürel kazanımlar da getiriyor. Tek tek insanları ve genel olarak kitleleri değiştiriyor. Direniş ne kadar güçlüyse, katılan herkes proleter ideolojiden, proleter toplumun kültürel özelliklerinden etkileniyor.

Çoğu zaman ne olduğunu bilmeden, anlamadan, o değişimi yaşıyor, çevresinde gözlemliyor. Tekel işçilerinin, eylem sırasında nasıl bir değişim geçirdiklerini, dergimiz sayfalarında çeşitli yazılarda anlatmaya çalıştık. Bencilik ve bireyselleşme gibi kapitalist topluma özgü özellikler, "Kızılay Tekel Cumhuriyeti"nde her geçen gün biraz daha azaldı, silikleşti. Tekel işçilerin naylon "kondu"larının içine, paylaşım, dayanışma, çalışkanlık, fedakarlık gibi "insanal" nitelikler, her geçen gün gün biraz daha nüfuz etti. İşçiler kolektif düşünmeyi, kolektif hareket etmeyi her geçen gün biraz daha fazla öğrendi. Sadece kendileri değil, aileleri de değişti. Eşleriyle, çocuklarıyla berabere yaşadılar bu değişimi.

Elbette devrimci bir önderlik olmadığı zaman, bu nitelikler kalıcı olmaz, eylem bittikten sonraki duruma göre değişim geçirir. Ancak kriz koşullarında, kitleler mücadeleyi yükselttikçe hem çok daha geniş kesimler bu niteliklerden etkileneceklerdir, hem de devrimcilerin güç ve etkinliği artacaktır. Bundan tam bir yıl önce, Şubat 2009'da "Kriz dönemlerinde toplumsal değişim" başlıklı bir yazı yayınlamıştık. Kriz ve krize karşı mücadelenin nasıl bir değişim getireceğini, daha krizin ilk günlerinde ortaya koymuştuk. Krizin toplumsal dokuyu değiştireceğini, insanları dönüştüreceğini anlatmıştık. Güncel öneminden dolayı yazıyı kısaltarak yeniden yayınlıyoruz.

"İnsanların sosyal varlıklarını belirleyen düşünceleri değil, aksine düşüncelerini belirleyen sosyal varlıklarıdır" der Marks. İnsanların fikirleri yaşadıkları koşulların dışında "çok özel" bir yerlerden gelecek beyinlerine yerleşmez. Neyi yaşıyor, neyi görüyor, duyuyorlarsa, odur bilinçlerinde olgunlaşan. Düşünceleri, yaşadıkları koşullar içinde algıladıkları şeylerden ibarettir bu nedenle.

Elbette ki, aynı toplumda yaşayanların hepsi, bir tornadan çıkmış gibi birebir aynı özellikleri göstermez. Herkes, içinde bulunduğu toplumsal koşullardan, geçmişten bugüne getirdiği birikimler ölçüsünde etkilenir. Keza çevresinde şekillenen, kendisine dayatılan yaşam ve düşünme tarzının dışına çıkan, çok daha geniş bir alanı görerek etkilenen, duygudüşünce dünyası zenginleşen insanlar da vardır. Ancak geniş kitleler sözkonusu olduğunda, belli ekonomik ve toplumsal koşullar altında, aynı düşünce ve duyguların şekillendiği, tek tek insanların aynı şeylerden etkilenip aynı tepkileri verdikleri de yadsınamaz bir gerçektir. **Ekonomik ve toplumsal koşullar değiştiğinde, kitleler de "kitlesele halde" bir değişim geçirmektedirler.**

Yenilgi dönemlerinin özelliği

12 Eylül sonrasında, özellikle devrim dalgasının yenilmiş olması, devlete büyük bir manevra olanağı

sağladı. Her alandan büyük bir bombardıman başlatıldı... Öncelikle devrimcilerden ve devrimcilerde somutlaşan insani değerlerden başladı. Örgütlerin bireyi yok ettiği, oysa her şeyden önce birey olmak gerektiğini vaaz etti. Yenilgi ortamında bu söylem, kitlelerde yankı bulmaya başladı. Kitlelerin birbirine yabancılaşmasının ve yalnızlaşmasının tohumları böylece atıldı.

Derken maddi değerler, manevi değerlerin üzerine çıktı. "Para"nın ve lüksün, emek, çalışkanlık, onur gibi erdemlerden daha değerli olduğu anlatıldı ısrarla. Para her kapıyı açardı, ama onur ve dürüstlük karın doyurmuyordu! "Herkesle birlikte boğulmak" tansa, "gemisini kurtaran kaptan" olmak yeğ tutuldu. **Sınıf atlama hayalleri güçlendirildi. Yoksul emekçi kesimlerde bile zengin yaşamlara özlem ve zenginlerin hayatına kenarından da olsa yakınlaşma umudu körüklendi. Ve tüketmek... Daha çok, daha lüks tüketmek pompalandı.**

Geçmişe dair her şeyin kötülenmesi de bu bombardımanın amaçlarından biriydi. Ailelerinden, doğal çevrelerinden görerek, kendi yaşamının içinde öğrendiği her şey "lanetli" ilan edildi. Evde yaşama biçiminden çocuk yetiştirme tarzına, yemek yeme alışkanlıklarından, insan ilişkilerine kadar her şey, yeni baştan tanımlandı. Eskilerin, yaşlıların anlattıkları ve öğrettikleri küçümsenirken, "yeni" olan her şey kutsandı. Burjuvazi, kitlelerin geçmişle bağlarını koparmak ve sadece kendisinin söylediklerini dinlemesini sağlamak için bu yönteme başvurmuştu. Burjuva propagandanın temel argümanı "yeni" oldu.

'80'li yıllar, tüm dünyada karşıdevrimci bir dalganın esmeye başladığı bir dönemdi aynı zamanda... Bu karşıdevrimci dalga, emek sömürsünü yoğunlaştırıyor, böylece üretimi artırıyor. '80'li yıllarda kapitalizmin tüm dünyada hızla gelişme göstermesinde, teknolojik gelişme kadar, esen bu karşıdevrimci dalganın yarattığı baskı ortamı da etkili olmuştu.

Bu dönemde tıpkı ülkemizde olduğu gibi tüm dünyada devrimci hareketlere ve devrimci değerlere karşı bir saldırı yükseltildi. Kitlelerin devrimci yapılarından, hatta demokratik hak ve özgürlük mücadelesinden uzak tutulması için çaba harcandı... Ancak salt ideolojik saldırı, salt ideolojik bombardıman, eğer uygun nesnel koşullar olmasaydı, kitleler üzerinde etkili olmaya yetmezdi. Kapitalizmin ekonomik gelişme düzeyi de uygun nesnel koşulları oluşturdu. Daha önceki yıllarda evlerde radyo gibi elektronik aletler bile, belli bir refah göstergesiyken; '80'li yıllarda televizyon, buzdolabı, çamaşır makinesi gibi ürünler artık her evde yaygın biçimde kullanılmaya başlandı. İnşaat sektöründeki gelişme, gecekondu-dan apartmana geçmeyi, çekirdek ailelerin ayrı eve çıkmasını kolaylaştırdı.

Aynı yıllarda, gerçekte kitlelerin aldıkları reel ücretler düşmekte, çalışma koşulları giderek ağırlaşmakta, kazanılmış pek çok ekonomik ve sosyal hak gasbedilmekteydi. 12 Eylül, sendikal örgütlülükleri dağıtmış, fabrika ve işyerlerindeki faşist baskıları en

fahta bir artış olmuştu. Bu da büyük bir yanılsama yarattı.

Kapitalizm, gerçekten de "bir avuç mutlu azınlık için" çok iyi yaşama koşulları sunuyordu. Ve geri kalan geniş kitlelerin payına düşen, bu yaşama koşullarına ulaşma hayaliydi.

Yoz burjuva yaşam tarzı

'80'lerden itibaren burjuvazi, özellikle genç kuşakları kendi geçmişlerinden, köklerinden koparmayı başardı. **Sadece kendisini düşünen, kendisini dünyanın merkezine koyan, yaşamın anlamının eğlenmekten ibaret olduğuna inanan bir insan tipi geliştirildi.** Sorunlara karşı duyarsız, topluma karşı ilgisiz, değerler sistemi gelişmemiş, kendisine karşı bile sorumluluk duygusundan yoksun, sorun çözme gücü olmayan, başarı kavramını sınavlarda yüksek not almaktan ibaret zanneden, yaşamda herhangi bir şeyi başaramamış, herhangi bir şeyi başarmak için çaba göstermesini bilmeyen, kendi ayakları üzerinde duramayan bir insan tipi. Düşüncelerden olduğu kadar duygulardan da yoksun, sevmeyen, sevilmeyen, yalnız kalmamak için her şeye katlanan, ama ruhen hep yalnız olan, yaşama karşı yabancılaşmış, amaçsız ve gelecek beklentisi olmayan gençler dolusu ortalığa.

Anne-babalar, kendileri kapitalizmin bombardımanından ne kadar etkilendiklerini fark etmeden, bu bombardımandan çok daha fazla etkilenen genç kuşaklar yetiştirdiler. **Çocukları için her şeyi düşünmeye, onların geleceğini en iyi biçimde kurmaya, çocuklarını hiç incitmeden büyümeye çalıştılar.** Ve çocuklar büyümeye başladığında, kendi yarattıkları "frankeştayn"lardan korktular, kendi çocuklarına da yabancılaştılar.

Kitlelerin yaşamlarının merkezine maddi unsurlar oturtuldu. Maddi varlıklarını güçlendirmek için ölesiye çalıştılar. Kredi kartlarının, taksitlerinin esiri haline geldiler. 12 Eylül öncesinde "dünyayı değiştirmek", "yaşam koşullarını düzeltmek", "insanlık için iyi bir şey yapmak" gibi amaçları vardı. Sonrasında ise "değiştirmek" istedikleri tek şey, evleri, arabaları, mobilyaları, giysileri oldu. Duygular, düşünceler, manevi zenginlikler, değerler sisteminin yerine, maddi zenginliklerini, servetlerini, malvarlıklarını koymaya başladılar.

'90'ların ikinci yarısında ortaya çıkan, 2000'lerde ise hız kazanan ekonomik gelişme, teknolojiye ortaya çıkan yenilenmeydi. Cep telefonu ve bilgisayar teknolojisinin yaygınlaşması, internet ağının ortaya çıkması, üretim alanında olduğu kadar, günlük yaşamda da her şeyi altüst eden bir etki yarattı. Üretimde reel ekonomi küçümsenip sanal ekonomiye (bilişim sektörüne) ağırlık verilirken, yaşamda da **gerçek değerler, gerçek duygu ve düşünceler bir kenara bırakılarak sanal değerler, sanal duygu ve düşüncelere yönelme ortaya çıktı.** Zenginlikler bile sanal oldu. 20 yıl vadeli kredi çekerek ev satın alan insanlar, ev sahibi olduklarını zannettiler. Kredi kartı

kullanarak alışveriş yaptılar ve sanki bu borç kendilerine ait değilmiş, başkasının parasını harcıyormuş gibi davrandılar. İnternetin ve cep telefonunun sanal dünyasında kendilerini olduklarından farklı kimliklere büründürerek, sanal arkadaşlıklar, sanal ilişkiler kurdular. Kendilerinde yanlış, olumsuz bir şey gördüklerinde, değişmek yerine değişmiş gibi davranmayı, olduklarından farklı görünmeyi seçtiler. Yaratılan tuhaf bir hayal dünyası içinde gerçeklikle bağlarını kopardılar. İnternet belki daha dar bir kesime hitap etti, ama cep telefonu ve kredi kartı, en yoksul işçinin bile cebine girdi, yaşamının bir parçası oldu.

Kriz tüm dengeleri değiştirdi

"Bilim ve teknolojiye ortaya çıkan yeni bir gelişme ve bunun arkasından meydana gelen ekonomik büyüme, sınıf mücadelesinin dinamiklerini bir süreliğine geriye iter" diyordu Marks. İnsanların yaşamlarında bir şeyler iyiye gidiyorken, ya da iyiye gittiğini zannediyorken, bilim ve teknolojiye ortaya çıkan gelişme, yeni umutlar yeni beklentiler yaratmışken, kitleler bu beklentileri bozacak büyük altüst oluşlar istemezler. Ancak şiddetli ekonomik ya da siyasi kriz dönemleri, kendi hayatlarında ortaya çıkan büyük çöküşler, düzene ilişkin umut ve beklentilerini yerle bir eden gelişmelerle karşılaştıkları anlarda, devrimci ajitasyona açık hale gelirler.

'80'lerden itibaren gelişmeye başlayan, '90'ların ikinci yarısından sonra ise çok daha büyük bir hız kazanan kapitalist gelişme döneminde, tüm dünyada devrim dalgasının nesnel koşullarında bir zayıflama ortaya çıkmıştı. Üstelik ülkemiz devrimci hareketi, bu tabloyu değiştirebilecek, öznel unsurun gücüyle nesnelliği etkileyebilecek güçte değildi...

12 Eylül yıllarında direnişsiz ve dövüşsüz bir biçimde alınan yenilgi, '90'ların ortalarından itibaren gelişmeye başlayan reformizm ve yasalılık, bunun komünist ve devrimci örgütleri de etkilemesi ve 12 Eylül'den sonraki "ikinci tasfiyeci dalga"yı yaratması, devrimci hareketin daha da geriye düşmesine neden oldu.

Bugün ekonomik kriz, son 20 yılda devrim cephesinin aleyhine oluşan nesnel ve öznel koşulları değiştirme dinamiklerini fazlasıyla sunuyor. Üstelik bu devrim cephesinin bütün zayıflıklarına rağmen böyledir. Her ekonomik kriz, aşırı üretimin varlığını, sistemde bir tıkanıklık olduğunu gösterir... Özellikle bazı krizler, kapitalist sistemin tümünde bir tıkanma anlamına gelir. Çözüm de tüm sistemi etkileyecek ve onu alt-üst edecek düzeyde şiddetli bir halk hareketindedir. Krizin getireceği yıkım, sistemin tüm dengelerini bozacak ve yeniden kuracak büyüklükte olur.

Bugün yaşanan kriz, dünya ekonomisinin genel olarak tıkanması biçiminde ortaya çıkan ve ancak büyük bir emperyalist paylaşım savaşı ile atlatılabilecek olan şiddetli bir krizdir. Çünkü sözkonusu olan, dünya hegemonyasında bir değişim, dünya imparatorluk tahtının sahip değiştirmesidir. Bütün bunlardan dolayı, bu krizin yaratacağı altüst oluş, bugüne kadar yaşananlardan çok daha şiddetli olacaktır. Daha şimdiden insanların günlük yaşamlarını etkilemeye başlamıştır. İşten atılmalar herkesin bir biçimde gündemindedir. Gün geçtikçe krizin etkileri herkesin yaşamına biraz daha yakınlaşacak ve çok kısa bir zaman içinde herkesin yaşamını etkileyecektir.

Yeni dönem, yeni bir insan tipi

Örgütlenme faaliyetinin temel unsuru 'insan'dır,

kitlelerdir. Bu nedenle, burjuvazinin ideolojik bombardımanının kitleler üzerinde yarattığı etki, devrimci ve komünistlerin en önemli sorunu oldu uzun yıllar boyunca. Ancak artık bu dönemin sonuna gelindi. Ekonomik büyüme döneminin sonu ile birlikte, bu dönemin yarattığı kitle psikolojisinin de sonu göründü...

Türkiye'nin krizden şiddetli etkileneceğini, Ortadoğu'yu ilgilendiren bir savaşın da ortasında yer aldığını söylüyorsak, teorik olarak bunları biliyorsak, bunun yaşamımız üzerindeki etkilerini de düşünmek zorundayız. Bu tablo içinde, mesela evde elini sıcak sudan soğuk suya sokmadan büyütülen gençlerin durumunu bir düşünelim. Bir şeyi elde etmek için şımarıkça ağlayan, markette, sokakta kıyametler kopartan ve çevresindeki herkesin sinirlerini tepesine fırlatan çocukları düşünelim... İngilizce aksanıyla Türkçe konuşmaya, sesini inceltip kelimeleri yayararak 'havalı' görünmeye çalışan üniversiteli-liseli gençleri... Bütün bencilliğiyle otobüste yanındaki koltuğa küçük çocuğunu oturtan ve ayaktaki yaşlı bir amcaya yer vermeyen kadınları... Sadece satın aldığı-tükettiği ürünler üzerinden kendini ifade eden, marka bağımlısı 'birey'leri... Fabrikada, okulda, sokaklarda sürekli kameralar tarafından gözetlenmeyi de, internette ya da ev gözetleme programlarında başka insanların hayatlarını gözetlemeyi de meşru görmeye başlayanları... Bir yarışmada puan kazanma adına, rakipleriyle en saldırgan, en aşağılık ilişkiler kuranları... İnsanın insana yabancılaşmasına, bencilleşmesine, çürümesine dair bütün örnekleri...

Kriz, açlık, işsizlik, savaş koşullarında bu yaşam tarzını, bu alışkanlıkları sürdürebilmek mümkün müdür?

"İlman" dönemlerin, "yumuşak" koşulların insanları, savaş gibi, kriz gibi son derece sert koşullarda ayakta kalamazlar. Ya değişecekler, sertleşecekler ve ayakta kalmak için mücadele edecekler, ya da değişme ve mücadele gücünü kendilerinde bulamayacak ve yokolacaklar. Bu saatten sonra, seçenekler sadece bunlarla sınırlı, ikisinden birisini seçmek, iki yoldan birine girmek dışında çare yoktur artık.

Kriz döneminin insanlarda ne türden değişiklikler yaratacağının ilk örneklerini, işçi eylemlerinde görmeye başladık bile. İşten atılma tehdidi yaşayan, ya da işten atılan işçilerin ilk refleksleri birbirlerine kenetlenmek oluyor. İşçiler, fabrikayı işgal ederken, ateşin başında kumanyalarını yerken, mesaiye gelir gibi her gün direnişe gelirken, **son yıllarda unutturulan pek çok değeri yeniden keşfediyorlar.** Birbirlerine güvenmeyi, kolektif hareket etmeyi, tek başına kurtuluşun mümkün olmadığını, kapitalizmin onlara sunduğu her şeyin geçici ve yüzeysel olduğunu, paylaşmanın ve dayanışmanın en insani-en güzel duygular olduğunu... Bütün bunları, kendi yaşamları içinde yeniden keşfediyor, bu duyguların tadına varıyorlar. Yaşadıkları direniş, onların yaşama, ailelerine, arkadaşlarına bakışlarını değiştiriyor.

Sadece direnişteki işçiler değil, yolda, otobüste, insanların krizle ilgili artan konuşmalarında, giderek daha fazla tanık olmaya başlıyoruz bu değişime. Lüks yaşam özelemlerinden ve bu yüzden yaptıklarından pişmanlıklar ifade ediliyor. Giderek daha kanaatkâr olmaya başlıyorlar. Sevginin ve dostluğun kıymeti yeniden keşfediliyor.

Bir başka olumlu gelişme, Marks'a ve Marksizme duyulan ilginin artmasıdır. Dünya genelinde, özellikle üniversite öğrencileri arasında Marks'ın kitaplarını okuma grupları kurulmakta,

Marksizm tartışılmaktadır. Devletin ve medyada konuşan "televoleci ekonomistler" in krizle ilgili yaptıkları açıklamaları, tahminleri hep yanlış çıkıyor. Kitleleri uyutmak, krizin boyutunu gözlerden gizlemek için yalanlar söylüyorlar, verileri, gelinek noktayı çarpıtıyorlar. Bu güvensizlik, kitlelerin farklı arayışlarını, devrimcilerin bu konudaki değerlendirmelerine ilgiyi artırıyor.

Kitleler bir taraftan devrimci ajitasyona daha açık hale gelirken, diğer taraftan bu krizden kendi başlarına çıkmayacaklarını, yaşanan toplumsal sorunun çözümünün ancak kolektif hareket etmekten geçtiğini kavramaya başlıyorlar. Bu nedenle **hem devrimcilere, hem de sınıfsal olarak kendileriyle aynı konumda bulunan, krizden aynı biçimde etkilenen işçi ve emekçilere yakınlaşmaya başlıyorlar.** Kitlelerin değişmelerinin, olumlu insani ve devrimci erdemlerle donanmalarının, devrimci mücadeleyi yükseltmenin dinamikleri, işte bu başlangıçtır.

Ya mücadele, ya çürüme!

I. ve II. Emperyalist paylaşım savaşları, büyük devrimlerin doğması için uygun nesnel koşulları yarattı. Savaşın yarattığı büyük yıkım ve bunun getirdiği tepki birikimi, doğru önderlikler altında, devrimci hareketin açtığı kanala aktı ve devrimler gerçekleştirildi. I. Emperyalist paylaşım savaşı sırasında Rusya'da gerçekleşen devrim, dünyanın 6'da 1'inin sosyalist bir devlet kurmasına yol açmıştı. II. Emperyalist savaş sırasında peşpeşe gerçekleşen devrimler ise, dünyanın 3'te 1'inin sosyalist kampa dahil olmasını getirdi. Savaş dönemlerinde doğru politikalar izleyen Komünist Partiler, başlattıkları hareketi sonuna kadar götürmeyi başarmışlardı. Ancak bunu başaramayan KP'ler de vardı. Kendi ülkesinde devrimini gerçekleştiremeyen KP'ler, tam da bu nedenle, yozlaştılar, reformistleştiler, düzene entegre oldular.

Kriz ve savaş dönemleri kendiliğinden bir kitle tepkisi oluşturabilir, bu kitle tepkisi savaş ve kriz karşıtı hareketi etkili boyutlara yükseltebilir. Ancak bu hareketi devrim kanalına akıtmayı asla kendiliğinden gerçekleştiremez. Bunu başaracak tek güç, ML ilkelerle donanmış bir Komünist Partinin, kitlelere önderlik etmesi, onların tepkilerini ve öfkesini devrime akıtabilmesidir.

Kriz ve savaş dönemleri herkesi ve her kesimi bir ikileme karşı karşıya bırakır: Ya mücadele, ya çürüme! Tercih bu ikisi arasında yapılacaktır. Ya krize ve savaşa karşı mücadele edecek; ya yozlaşmanın, çürümenin bataklığında yokolacak! Bu tek tek kişiler nezdinde böyle olduğu gibi, partiler/örgütler nezdinde de böyledir.

Rutin devrimcilik ve günü kurtarma dönemi geride kaldı. Bugün krizin ve savaşın şiddetine denk bir devrimci kararlılık ve irade ile harekete geçmek gerekiyor.



Sağlığın özelleştirilmesinde önemli bir adım daha;



“Tam Gün Yasası”

Son iki yıldır, hekimlerin ve sağlık çalışanlarının değişik eylemlerle protesto ettiği, en son 19 Ocak günü hekimlerin iş bırakarak engellemeye çalıştığı “Tam Gün Yasası” Meclis’ten geçti.

Yasının adında “tam gün” kelimelerinin olması, geniş emekçi kesimlerinde olumlu bir beklentiye neden oldu. Doktorları tam gün hastanede bulacaklarından hareketle daha iyi sağlık hizmeti alacakları beklentisine girdiler. Oysa gerçek hiç de öyle değil.

“Tam Gün Yasası”nın, “kamuda çalışan doktorların tam gün çalışması” gibi birkaç idari madde dışında bütün maddeleri döner sermaye ile ilgili. Doktorların ve diğer sağlık çalışanlarının yaptıkları işlerin karşılığını döner sermayeden nasıl alacakları ve döner sermayenin artırılması için mesai saatleri dışında nasıl sağlık hizmeti verileceği vb. ayrıntılı olarak düzenleniyor. 21 maddeli ve sayfalarca uzunluğundaki yasanın hemen hemen bütün konusunun döner sermaye olmasının önemli bir anlamı var. Ancak, sadece bu yasaya bakarak bu anlamı ortaya koymak biraz zor. Bu yasayı, Meclis Genel Kurulu’na getirilmeyi bekleyen “Kamu Hastaneleri Birliği Yasası” ile birlikte değerlendirdiğimizde neye hizmet ettiği daha açık bir şekilde ortaya çıkıyor.

“Kamu Hastaneleri Birliği Yasası” ile kamu hastaneleri “özerklik” adı altında özelleştiriliyor. Tabi ki, özel sağlık işletmesi haline getirilen hastanelerin herhangi bir ticari işletme gibi kar etmesi gerekiyor. Bu nedenle, bugün için 8 TL olarak alınan katkı payı artırılabilecek ve her işlemin bir fiyatı olacak. Döner sermaye denilen de bu sağlık işletmesinin sermayesi ve karından başka bir şey değil. Doktorlar ve sağlık personeli, bu sağlık işletmelerinin sözleşmeli personeli haline getirilecek. Maaşını da bu “döner sermaye” denilen kardan alacak.

İşte “**Tam Gün Yasası**” sağlık işletmesi haline getirilecek olan hastanelerin karının nasıl kullanılacağını ve sağlık çalışanlarının maaşlarını bu işletmeden nasıl alacağını düzenliyor. Bu iki yasa sağlık hizmetinin kalitesini artırmayı amaçlamıyor, sağlığın paralı hale getirilerek fiyatının artırılmasını ve sağlık personelinin sözleşmeli personel haline getirilmesine hizmet ediyor.

“Tam Gün Yasası”nın getirdiği diğer düzenlemeleri de maddeler halinde ortaya koyarsak;

Tam Gün Yasası neler getiriyor?

✗ Devlet hastaneleri, sağlık ocakları ve üniversite hastanelerinde çalışan doktorlar, ikinci bir işte

çalışamayacak. Tam gün olarak bağlı olduğu kamu kuruluşunda çalışacak.

✗ SGK(Sosyal Güvenlik Kurumu) anlaşmalı bir hastanede çalışan doktorlar da, bağlı olduğu hastane dışında ikinci bir işte çalışamayacak. Yani, kamuda ve özel hastanelerde çalışan doktorlar 6 ay içinde muayenehanelerini kapatmak kapamak zorunda.

✗ Kamu sağlık kuruluşlarında çalışan doktorlar istifa ederlerse, 6 ay-1 yıl süre ile kamu sağlık kuruluşlarına dönemeyeceği gibi, SGK anlaşmalı hastanelerde de çalışamayacak. Doktorlar ve sağlık çalışanları kölece bir uygulamayla hastanelere bağlanıyor.

✗ Özel muayenehaneler zorla kapatılarak, burada döner sermaye ve sağlık, insan gücü özel hastanelere ve “özerklik” adı altında özelleştirilen kamu hastanelerinin hizmetine sunuluyor.

✗ Söylenildiği gibi doktorların maaşları da artmıyor. Yüzde 800’lerle ifade edilen artışların yaşamdaki karşılığına bakarsak; örneğin nöbet ücretleri, saatlik 3 TL’den 5.73 TL’ye çıkartılıyor. Bir de yasada hep üst sınırlar ortaya konulmuş. Bir doktorun yasada belirtilen ve reklamı yapılan maaşı alabilmesi için, mesai saati içinde günlük 100-150 hasta bakması; bir de mesai saatleri dışında, hastanelerde verilecek olan sağlık hizmeti içinde çalışması ve bir o kadar daha hasta bakması gerekiyor. Yani doktorların, o bahsedilen maaşı alabilmek için, günlük 12-13 saat çalışmaları gerekiyor. Bu da, sağlık çalışanlarına kölece bir çalışma dayatılırken, emekçilere de daha kalitesiz ve pahalı sağlık hizmeti dayatılacağı anlamına geliyor. Döner sermayeyi artırmak için gereksiz yapılan işlemler ise ayrı bir sorun olacak.

✗ Yasa işçi sağlığı alanını ve işyeri hekimlerini de mağdur ediyor. Birkaç ay önce, Çalışma Bakanlığı çıkarttığı bir yönetmelikle, işçi sağlığı alanını taşeronla devrederek işçi sağlığını nasıl hiçe saydığını göstermişti. Bu yasayla, part-time işyeri hekimliği yapan doktorlara da 6 ay içinde işyerlerini bırakmaları dayatılarak, binlerce işçi, işyeri hekiminden mahrum bırakılıyor. Ayrıca, çalıştıkları işyerlerinden ayrılmaya zorlanan işyeri hekimlerinin kıdem ve ihbar tazminatı hakları da gasp

ediliyor.

✗ Doktorlardan, mevcut Emekli Sandığı kesintilerine ek olarak aldıkları döner sermayeden de yüzde 20 emeklilik primi kesilecek. Ancak, doktor kamu hastanelerinden ayrılırsa bu kesilen prim yatacağı.

✗ Doktor, döner sermaye baskısı altında günde 12-13 saat ve daha yoğun çalışmaya zorlandığı için hata yapma olasılığı da artıyor. Bu hatanın maliyeti de doktorlara ödetirilecek. Doktorlara, tıbbi hatalarına karşı sigorta primi ödeme zorunluluğu getiriliyor.

✗ Röntgen ışınları ile temas halinde çalışan personel, mevcut uygulamaya göre günde 5 saat çalışıyor ve ayrıca şua izni kullanıyordu. Bu alanda çalışan sağlık personelinin günlük mesaisi 7 saate çıkartılırken şua izni hakkı da kaldırılıyor.

Tam gün yasasına karşı doktorlar greve çıktı

Meclis’te kanunlaşan Tam Gün Yasası’nın görüşmelerinin yapıldığı 19 Ocak’ta TTB, SES ve Dev Sağlık İş çalışanları iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. Acil servislerin dışında hiçbir hizmetin verilmediği hastanelere, hastalar da o gün gelmediler.

Hastanelerin önünde yaptıkları eylemlerle halka durumu anlatan doktorlar, hemşireler ve sağlık çalışanlarına, HSGP bileşenleri de destek verdiler. Greve yüzde 90’lara varan bir katılım oldu.

İstanbul, Ankara, İzmir başta olmak üzere meydana çıkan sağlıkçılar, tam gün yasa tasarısının halka ve doktorlara ne zararlar vereceğini açıkladılar. İstanbul’da Çapa Tıp Fakültesi önünde, saat 12’de yoğun yağmur altında gerçekleştirilen eylemde, tam gün yasa tasarısının doktorları çalıştırma bahanesi altında, sağlığın ticarileşmesine hizmet ettiği vurgulandı. Hastaların da destek verdiği eylemde sık sık “Sağlık haktır satılamaz”, “Tam gün yasasına hayır”, “Sağlıkta ticaret ölüm demektir”, “Herkesin sağlık güvenli gelecek” sloganları atıldı. Eylemde TTB adına açıklamayı Ali Çerkezoğlu gerçekleştirirken, SES adına ve Dev Sağlık-İş adına da konuşmalar yapıldı.

İtfaiye işçileri de pankart ve sloganlarıyla eyleme destek verenler arasındaydı.

Sağlık Bakanı Recep Akdağ ise akşam bültenlerinde eylemi küçükseymeyici tavırlarına devam etti. Ancak bir taraftan da, eyleme gösterilen yoğun ilginin hazımsızlığını taşıyordu.

Oluşan bunca tepkiye rağmen Tam gün çalışmayı yasalaştıran devlet, sağlığın özelleştirilmesi konusunda hızlı adımlarla ilerlemek istiyor. Ancak attığı her adım, işçi ve emekçilerin yoğun direnişi ile karşılaşılıyor. Son yapılan eylem de, kitlelerin saldırıları sessizce kabullenmeyeceğini gösterdi.



Marmaray işçileri direnişe başladı

İstanbul'da Marmaray projesinde çalışan işçiler, maaşlarına zam yapılmaması, sigorta primlerinin eksik yatırılması ve iş güvenliğinden yoksun çalıştırılmaları nedeniyle direnişe geçtiler. 2007 yılından beri Nurol firmasının taşeronu Polat Deniz İnşaat'ta çalışan işçiler, o günden beri maaşlarına zam alamazken, tehlikeli bir işte çalışmalarına rağmen sigortaları dahi tam yatırılmıyor. Yemekhane koşullarının kötülüğü, iş güvenliğini sağlayan malzemelerin işçilere verilmesi de işçilerin direnişe çıkmalarındaki sebeplerden.

78 işçi, 16 Ocak'ta direnişe geçerek taleplerinin karşılanmasını istediler. Tüm bu talepler ortadayken patronlar işçilere günlük 1 TL zam teklif ederek adeta alay etti. Bazı işçileri de sigorta için yaptıkları şikayetleri geri çekmeleri koşuluyla işe geri aldı.

DİSK'in 27 Ocak'ta Taksim Gezi Parkı'nda gerçekleştirdiği Sendikal haklar nöbetine katılan işçiler, 29 Ocak'ta da şantiye önünde yaptıkları basın açıklamasıyla direniş çadırı kurdular. "İtfaiye ve Tekel işçilerinin izinden yürüyerek direneceğiz" diyen işçilerin eyleminde sık sık "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Direne direne kazacağız", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atıldı.

Tutuklamalar, baskılar...

- ✓ Ocak ayı içerisinde de BDP'ye yönelik operasyonlar düzenlendi. Operasyonlarda belediye başkanlarının da bulunduğu yüzlerce kişi gözaltına alınırken, takılan plastik kelepçeler darbe dönemleri görüntülerini anımsattı. Ay boyunca çeşitli dönemlerde gerçekleştirilen operasyonlarda aralarında belediye başkanlarının da bulunduğu BDP yöneticilerinin bir kısmı tutuklandı.
- ✓ Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri 22 Ocak'ta İHD'de yaptıkları basın açıklamasıyla Sincan F Tipi ve Bakırköy kadın cezaevlerinde yapılan hak ihlallerini duyurdular. Telefon görüşmesi hakkını kullanan tutsaklara askeri tekmil dayatılması, gerekli olan elbiselerin içeriye alınmamasının yanı sıra kadın tutsaklara sözlü tacizlerde bulunulması başta olmak üzere tedavilerin engellenmesi saldırıları yaygın olarak uygulanıyor.
- ✓ İki yıl önce Diyarbakır'da polise taş attığı gerekçesiyle yargılanan çocuk Ferit Gülcü'nün cezası yargıtay tarafından onandı. Diyarbakır E Tipi Cezaevi'nde tutuklu bulunan Gülcü'nün ailesi Diyarbakır İHD'de basın açıklaması gerçekleştirdi.
- ✓ 26 Ocak'ta Kars Bülbül mahallesinde Yürüyüş dergisinin dağıtımını gerçekleştiren 7 devrimci gözaltına alındı. Toplatması olmayan Yürüyüş dergisine özel toplatma kararı çıkartan Kars mahkemeleri, dergilere ve şapkılara el koyarken, devrimciler serbest bırakıldı.
- ✓ Atılım gazetesi sabihi ve yazarları müdürü Şenol Sağaltıcı'ya Orhan Yılmazkaya ile ilgili haberden kaynaklı 2 yıl hapis cezası verildi.
- ✓ Devrimci Hareket dergisinin yazı işleri müdürü Fehmi Kılıç'a THKO ve THKP-C propagandası yaptığı gerekçesiyle 16 bin 660 TL para cezası verildi. Cezanın ödenmemesi durumunda Kılıç hapis cezası yatacak.

Çemen Tekstil'de grev

Patronların sendikal örgütlenmeye karşı tahammülsüzlükleri sürüyor. Her fırsatta işçileri kapı önüne koymak için bahaneler arayan, az işçiyle çok kar amaçlayan patronlar, hak gasplarına, saldırılara karşı direnişe geçen ve örgütlenen işçiyi istemiyor.

Son olarak Gaziantep'te Çemen Tekstil patronu, örgütlenerek sendikaya üye olan ve yetki alan işçileri, kapı önüne koydu. DİSK Tekstil'de örgütlenen 300 işçi, TİS talebinin kabul edilmemesi üzerine 11 Ocak'ta greve başladı. Patron, bu grevi kırmak için, direnen işçilerin yerine 200 yeni işçi aldı. Ancak yeni işçiler de greve katıldı. Böylece 250 kişinin çalıştığı işyerinde 400 işçi greve çıkmış oldu.

İşçiler, uzun süredir maaşlarını alamadıklarını ve en eski işçilerin bile halen asgari ücretle çalıştığını söylüyor. Bir işçi "patron sebze halinden en çürük sebze ve meyveleri alıp bize getiriyor" diyor. 30 kişilik servis otobüslerine 83 işçinin bindiğini söylüyorlar. Bu koşulları değiştirmek için sendikacı oluyorlar. Sendika ile toplu sözleşmeye oturmak istediklerinde ise, patron "ben kimseyi tanımıyorum, görüşmeyeceğim" diyor. İşçiler, patronun sendikaya olan bu tahammülsüzlüğünü ve çalışma koşullarını protesto etmek için, Şubat ayı başında Gaziantep Organize'de miting örgütlemeyi planlıyorlar. Tekel işçilerinin direnişinden güç aldıklarını söylüyorlar ve tıpkı Tekel işçileri gibi "ölmek var, dönmek yok" diyorlar.

21 Ocak'ta Gaziantep Atatürk Parkı'nda yaptıkları açıklamayla, direnişlerinin nedenlerini halka duyurdular. 27 Ocak'ta İstanbul'da her çarşamba gerçekleştirilen sendikal haklar nöbetinin konusu da, Çemen Tekstil işçileri oldu. DİSK Sekreteri Tayfun Görgülü yaptığı açıklamada, sendikal örgütlenmenin önündeki engellere değindi ve işçilerin verdikleri mücadelenin başarılı olacağını belirtti.

Fabrika önünde beklemeye devam eden Çemen Tekstil işçileri, polis baskısıyla da karşı karşıya. Panzerler ve polis ekipleriyle etrafları çevrilen işçilerin kararlı mücadelesi devam ediyor.

Nurtepe'de işçilerle dayanışma eylemi

Tekel ve İtfaiye işçileriyle dayanışma için Nurtepe ve Güzeltepe'de yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi. 16 Ocak'ta gerçekleştirilen eylemi Proleterce Devrimci Duruş, ESP-G, SODAP, TÖP, EMEP, Sosyalist Parti ve DHF gerçekleştirirken, Dayanışma Sendikası da destek verdi.



Eylemden günler önce, bildiri dağıtımı, afiş ve kahve konuşmalarıyla, çağrılar gerçekleştirildi. Hacı Üktem İlköğretim okulunun önünde toplanılmasıyla başlayan eylemde, "Zafer direnen Tekel ve İtfaiye işçilerinin olacak" yazılı pankart açıldı. Her kurumun kendi dövizini açtığı eylemde "Zafer direnen emekçinin olacak", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Tekel işçisi yalnız değildir", "İtfaiye işçisi yalnız değildir", "Genel grev genel direniş", "Yaşasın devrimci dayanışma", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Yapılan zamlar geri çekilsin" sloganları atılırken, çevredeki insanlar da alkışlarıyla destek verdiler. Güzeltepe meydanına kadar gerçekleştirilen yürüyüşün ardından yapılan basın açıklamasında ise direnişlere destek verilmesi çağrısında bulunuldu.

Ayrıca eylemden iki saat önce bildiri dağıtanlara polis kimlik kontrolü dayatmasında bulundu.

Son aylarda linç saldırılarında hızlı bir artış gözleniyor. Bir yandan devrimcilere, diğer yandan ezilen ulus ve topluluklara karşı devreye sokulmuş durumda. İrkçi, şoven-milliyetçi propagandası ile birlikte, bizzat devletin organize ettiği bu saldırılar, iyice gemi azya aldı. Son bir ay içerisinde Edirne, Erzincan, Manisa ve Mersin'de linç saldırıları yaşandı.

* * *

"ABD Defol! Bu vatan bizim!" kampanyası yürüten Halk Cepheliler, Edirne'de basın açıklaması ve imza kampanyası yaparken, iki kez linç saldırısına uğradılar. Polis ile sivil faşistler birlikte saldırıya geçti ve her zaman olduğu gibi, saldıranlar değil, saldırıya uğrayanlar tutuklandı. Bu durumu protesto etmek için çeşitli illerden Edirne'ye girmek isteyen Halk Cepheliler'in önü de şehir girişinde polis tarafından kesildi. Bu arada şehir merkezinde toplanan faşistler, arabalarla bu noktaya geldiler. Polislerle birlikte, yolu trafiğe kapatan devrimcilerin üzerine saldırdılar. Buna direnen devrimciler, bir dinlenme tesisine çekilerek, Edirne'ye girmenin yollarını aradı. 6 gün sonra 30 kişilik bir grup, daha önce saldırının düzenlendiği yerde basın açıklaması yaptı. Fakat bir kez daha aynı oyun sahnelendi. İçlerinde sivil polislerin de bulunduğu faşist güruh, azgınca saldırıya geçti.

Sonradan basında yer alan haberler, 'Rambo' lakaplı emekli bir polisin, Edirne'ye geldiği ve olayları bizzat organize ettiği şeklindeydi. 'Rambo'nun Susurluk davası hükümlülerinden biri olduğu açıkça çıktı. Elbette, **saldırı ne bir polisin işi olabilirdi, ne de devletten bağımsız çetelerin...** Saldırıdan bir hafta önce, kitlenin megafonlarla kışkırtıldığı "bölücüleri atın" diye propaganda yapıldığı öğrenildi. Keza sanayi sitelerinde demir çubuk ve plastik sopalar dağıtıldığı açıkça çıktı.

Benzer bir saldırı, aynı günlerde Erzincan'da gerçekleşti. Edirne'de tutuklamaları protesto amacıyla yapılan açıklama, yine polisin yönlendirmesiyle sivil faşistlerin saldırısına uğradı. Saldırı polis arabasında da devam etti.

Faşizmin, kendi yasasını bile çiğneyen bir rejim olduğu bir kez daha görüldü. **Basın açıklaması, imza kampanyası gibi en demokratik biçimlere dahi saldırıya geçiliyordu. Hem de linç girişimleriyle... Devrimciler şahsında kitlelere büyük bir gözdağı veriliyordu.** Bu saldırılar, ülkenin dört bir yanında yapılan gösterilerle protesto edildi.

* * *

Edirne'de bu oyun tezgahlanırken, Manisa'nın Selendi ilçesinde, Romanlar, hem linç, hem de sürgünle karşı karşıya kaldılar. Olayların bir kahvehane de sigara yüzünden çıkan tartışma ile başladığı söylendi. Gerçekte ise, Romanların kahvelere sokulmak istemediği, bir grup Roman'ın buna tepki gösterdiği anlaşıldı. Fakat **olay, ilçe halkına Romanların kahve bastığı şeklinde duyuruldu.**

Ve 5 Ocak akşamı, önceden hazırlanmış bir şekilde toplanan yaklaşık bin kişilik bir kitle, Romanların oturduğu mahallelere saldırıya geçti. Balta ve sopalarla "Allahuekber", "Çingenelere Ölüm", "Sürün bunları" nidalarıyla tam bir linç saldırısı gerçekleşti. Romanlara ait evler taşlandı, yakıldı, otomobil ve minibüsleri parçalandı. **Amaç, Romanları ilçeden tümünden çıkarmaktı. Önceden planlandığı son derece açıktı.** Saldırının düzenlendiği gece, önce elektrikler kesildi. Saldırıyı kimlerin gerçekleştirdiği

Devlet güdümlü saldırıların son noktası



tirdiği görülmesin diye tüm ilçe zifiri karanlığa büründü. Polis arabaları farlarını özellikle kapattılar.

Bütün bunların arkasında, MHP'li belediye başkanının olduğu anlaşıldı. Romanlar, 30 yıldır bu ilçede yaşadıklarını, belediyenin MHP'nin eline geçmesinden sonra, dışlanmaya başladıklarını anlatıyorlar. Kahvelere alınmadıklarını, esnafın satış yapmadığını, bunu yetkililere bildirmelerine rağmen kimsenin ilgilenmediğini söylüyorlar. Kitleyi MHP'li belediye başkanının kışkırttığı, belediyeye ait megafonlardan yapılan anonslarla da ortaya çıkıyor.

Elbette bu zihniyet sadece MHP ile sınırlı değil. Devletin, ezilen tüm ulus ve topluluklara yaklaşımı... Manisa Valisi de, Romanların göçebe hayatı yaşamasını, "21. yüzyılın dünyasında, insana yakışmadığı"nı söyleyerek, Romanları aşağı bir topluluk gören egemen bakışı ortaya koydu. Saldırıdan sonra Romanlara, "kendi isteğimle ilçeden ayrılıyorum" kağıtlarını imzalatan da, bu valiydi. Ardından Romanlar, Manisa'nın Salihli ve Gördes ilçesine sürüldü. Devletin her kurumu üzerine düşeni yapmış, Romanları Selendi ilçesinden sürme hedefi başarıyla gerçekleştirilmişti.

Onlar, Bizanslıların 1000 yıl önce "athinganoi" dediği "dokunulmaz" kişilerdi. Herkes kendi diline çevirdi bunu, Zigeuner, Çigani, Çingene... Gittikleri her yerde dışlandılar, korkulan oldular. "Biz çingene değil, insanınız" dediler onlar da. **Kendi dillerinde "insan" "Rom" demektir, onlar da "biz Romanınız" dediler.** Ama hala insanlık dışı uygulamalara muhatap kalmaya devam ediyorlar...

* * *

Aynı günlerde Mersin'in Kazanlı ilçesinde, bu kez

liseli öğrenciler arasında çıkan kavga, Arap-Kürt çatışmasına dönüştü. **İlçe nüfusunun ağırlığını oluşturan Araplar, Kürtlere karşı kışkırtıldı.** Her ikisi de ezilen ulus ve ulusal topluluk olmasına karşın, şovenizm zehriyle birbirlerine düşürüldüler. Devrimci demokrat kesimlerin çabalarıyla, olaylar daha vahim noktalara tırmanmadan durduruldu.

* * *

"Vatandaşın tepkisi", "hassasiyetler" gibi demogojik sözlerle masumlaştırılmaya çalışılan, ırk, din, milliyet temelinde kışkırtılarak gerçekleştirilen linç saldırıları, her yerde bizzat devlet eliyle organize ediliyor. Bu dünyada da böyle olmuştur, Türkiye'de de...

Esasında "linç" in ortaya çıkışı bile, bunun açık göstergesidir. **Toprak ve köle sahibi bir Amerika-lı olan Albay Charles Lynch'tir, lincin yaratıcısı ve isim babası...** Çiftliğindeki kölelere yaptığı vahşice işkencelerden almıştır bu kötü ününü. Ve **en yaygın biçimiyle Amerika'da siyahlara karşı gerçekleştirilmiştir linç.** İrkçi Ku Klux Klan örgütünün kurulmasıyla da hız kazanmıştır. 1880 ile 1915 yılları arasında, neredeyse her hafta linçle siyahlar öldürülürken, bu yıllarda hiçbir beyaz, bu yüzden tutuklanmamıştır.

Sadece bu tarihsel bilgi bile, lincin devlet eliyle organize edildiğini, yapanların korunup kollandığını göstermeye yeter. Türkiye'de de 6-7 Eylül olayları, Maraş, Sivas, Çorum gibi katliamlar da, devletin sivil faşistlerle birlikte gerçekleştirdiği linç hareketidir.

Trabzon'da 2005 yılında TAYAD'lılara karşı saldırıyla yeniden başlatılan linç girişimleri, son 4.5 yıl içinde 40'dan fazla sayıya ulaşmış durumda. Artan sayıyla birlikte, linç girişimleri kanıksatılmaya ve her yerde denenmeye başlıyor. Bu tehlikeli gidişi durdurmak gerektiği ortadadır. Buna herkesin karşı durması ve daha örgütlü bir tavır geliştirmesi şarttır. Aksi halde bu insanlık-dışı saldırılara yenileri eklenecektir.

Hasta tutsaklara özgürlük eylemleri

Hasta Tutsaklara Özgürlük

Platformu'nun her cuma Taksim'de gerçekleştirdiği eylemler devam ediyor. Ocak ayı içinde Taksim Tramvay durağından başlayarak Galatasaray meydanına 19.30'da gerçekleştirilen eylemlerde, hasta tutsakların serbest bırakılması istenirken, Tekel işçileriyle de dayanışma gösterildi. 22 Ocak'ta gerçekleştirilen yürüyüş, Tekel işçileriyle dayanışma için yapılan eylemle birleştirilerek 18.30'a alındı.

Türkçe ve İngilizce "Hasta tutsaklara özgürlük" pankartlarının açıldığı eylemlerde, "Bedel ödedik bedel ödeceğiz", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Hasta tutsaklara özgürlük", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atıldı. Yürüyüşler, İstiklal Caddesi üzerinde Çav Bella marşının söylenmesiyle Galatasaray meydanında yapılan açıklamalarla bitirildi.

Açıklamalarda hasta tutsaklardan gelen mektuplar okunurken, insan sağlığını bozanın aslında tecrit koşulları olduğu vurgulandı. Verilen mücadele sonucu serbest bırakılan Güler Zere'nin tedavi sürecine ilişkin bilgiler de verildi, hızlı bir iyileşme süreci görüldüğü vurgulandı.



Katilleri “kahraman” yapan düzenle hesaplaşmak

Hrant Dink'in anması yapıldı

Ölümünün üçüncü yılında binlerce kişi, yine Hrant'ın öldürüldüğü Agos gazetesinin önünde toplandı. “*Katilleri Tanıyoruz, Adalet İstiyoruz*” sloganı altında birleşen yaklaşık beş bin kişi, “*Katil devlet hesap verecek*”, “*Faşizme karşı omuz omuza*” sloganlarını attı. Hep birlikte Türkçe ve Ermenice şarkılar söylendi.

Saat 15.05'te, Hrant'ın öldürüldüğü saatte, onun sesiyle saygı duruşuna geçildi. Yönetmen Sırrı Süreyya Önder bir konuşma yaptı. Önder, “*madem katilleri tanıyoruz, gün katilleri ve çanak tutanları teşhir etme günüdür*” dedi. Ardından Hrant Dink'in oğlu Arat Dink, kitleye seslendi. “*Biz bu ülkede 100 yıl önce yüzde 20'ydik, bugün binde 1 bile değiliz. Bakın, yüz yıl önce avdık, şimdi yem olmuşuz, yem!*” dedi. Babasının ölümünün üzerinden 3 yıl geçmesine rağmen, mahkemede bir adım ileri gidilmediğini, kendilerinin kandırıldığını, halen başlangıç noktasında olduklarını belirten Arat Dink, “*Bu ülkenin adalete güvenmiyorum*” dedi. “*Ama sizin sayenizde içimde umut doğdu*” diye ekledi.

Konuşmalardan sonra yüzlerce kişi Taksim'e doğru yürüyüşe geçti. Polisin engellemelerine rağmen bu yürüyüş İstiklal caddesine kadar sürdü.

Aynı günün akşamı İstiklal caddesinde meşaleli yürüyüş gerçekleştirildi. Ermenice ve Türkçe basın açıklamaları yapıldı. Ayrıca, Ankara, İzmir, Bursa, Adana, Antep, Diyarbakır gibi illerde de Hrant Dink'i anma toplantıları gerçekleşti.

İpekçi'nin katili serbest

Hrant Dink'in ölümünden iki gün önce, gazeteci Abdi İpekçi'yi öldüren, ardından askeri cezaevinden kaçarak Papa'ya suikast düzenleyen Mehmet Ali Ağca, cezaevinden çıktı. Ağca, cezaevi çıkışında

kahramanlar gibi karşılandı. Büyük bir gazeteci ordusu tarafından izlendi. Giydiği elbiseden, söylediği her söze kadar haber oldu.

Çıkar çıkmaz en pahalı ciplerle seyahat edip, beş yıldızlı otellerde kalan Ağca'yı, o sırada kimin finanse ettiği bile açıklanmadı. Herşeye burunlarını sokan ve kılı kırk yaran “acar gazeteciler” bu konuda bir şey söyleyemediler. Bir gecesi milyarları bulan otelin masrafını önce avukatlarının, sonra kardeşinin karşıladığı söylendi. Yoksul bir aileden gelen Ağca'nın avukat parası da dahil, tüm masraflarını kimlerin karşıladığı halen sır.

İpekçi cinayetinin üzerinden 30 yıl geçmesine rağmen, Ağca'nın arkasında kimler olduğunun bilinmediği söyleniyor. Askeri cezaevinden asker elbiseleriyle kimlerin kaçırttığı ve Papa suikastini kimlerin organize ettiği bir sis perdesi yaratılarak gizleniyor. Bunun bir kontrgerilla eylemi olduğu, arkasında devlet güçleri bulunduğu son derece açıkken, Ağca dışında yargılanan tek bir kişi bile olmadı. Askeri cezaevinden kaçırıldıktan sonra Ağca'yı kendi evinde gizleyen ve Papa suikastinde Ağca'nın yanında bulunan Abdullah Çatlı, 3 Kasım 1996'da, yanında polis şefi ve milletvekili ile birlikte trafik kazası geçirmişler ve orada ölmüştü. Bu ölüm bile Çatlı ve arkadaşlarının, devletin kolluk güçleriyle birlikte çalıştığının açık resmiydi. Aynı dönemin faşist tetikçileri Haluk Kırıcı, Oral Çelik, doğru-düzgün yargılanmadan çok küçük cezalarla yatıp çıktılar. İçlerinde en uzun yatan Ağca ise, İpekçi'nin katledilmesinden değil, Papa'ya suikastten dolayı bu kadar uzun süre cezaevinde kaldı. 20 yıl Papa'ya suikast girişiminden dolayı İtalya'da yattı, süresi dolunca Türkiye'ye gönderildi. Türkiye'de İpekçi'nin katledilmesinden dolayı 10 yıl ceza verilmişti; ancak çeşitli ayak oyunları ile birkaç yıl önce tahliye edilmesini sağladılar.

Oluşan muhalefet üzerine yeniden tutuklamak ve kalan süreyi de yatırmak zorunda kaldılar.

Şimdi o da serbest... Hem de kahramanlar gibi karşılanarak, adeta yeni tetikçiler özendirilerek... Hrant Dink'in katili Ogün Samats da yakalandıktan sonra polis ve jandarma ile hatıra fotoğrafları çekti. Ogün Samats'ın kullandığı beyaz bere moda haline getirilmiş, faşist gençler beyaz bere takar olmuştular. Stadyumlarda Ogün ve Yasin tezahüratları yapıldı, şarkılar bestelendi, klipler yayınlandı.

Katillere yapılan “güzelleme”ler, geniş bir kesim tarafından tepkiyle karşılandı. Katledilen aydın ve gazetecilerin aileleri, ortak açıklama yaptılar. Açıklamada; “*Düşünceyi kurşunla susturmaya çalışanları övmek insanlık suçudur. Katillerin kahraman ilan edilmesini, katillikten sermaye biriktirilmesini, katillerin ranta çevrilmesini kınıyoruz*” dendi.

Katilleri yargılamak

Hrant Dink'in avukatları, Dink'in ölüm yıldönümünde yaptıkları açık-



19 Ocak günü Şişli'de Agos gazetesinin önünde Hrant Dink'in anması yapıldı. Aynı akşam Taksim İstiklal Caddesinde yapılan yürüyüşte binlerce kişi sloganlarla yürüdü ve devrimci-demokrlara dönük katliamlara karşı öfkesini dile getirdi.

lamalarla, bu cinayetin devletin bilgisi ve onayı dahilinde gerçekleştirildiğine dair yeni kanıtlar ortaya sürdüler.

Hrant Dink'in katili Ogün Samats'ın İstanbul'a geldiği anı, devletin tespit etmiş olduğunu bildirdiler. Samats'ı bu cinayete sevk eden Yasin Hayal'in sürekli takip altında bulunduğunu, daha önce başka kişileri de cinayete sevk ettiğini, onların kabul etmesinden sonra Samats'ı ikna ettiğini ve bütün bunların devletin bilgisi dahilinde olduğunu, bunu ispatlayabildiklerini söylediler.

Buna karşın, o dönem Trabzon'da istihbarat müdürü olan Ramazan Akyürek, Ankara'ya çekilerek terfi ettirilmişti. Geçtiğimiz günlerde Akyürek'in açtığı karşı dava da sonuçlandı ve eski görevine geri dönmeye hak kazandı. Yani yasalara göre aklanmış oldu. Ya halkın vicdanında?!

Abdi İpekçi'den Hrant Dink'e kadar, katledilen birçok devrimci-demokrat, devletin bilgisi dahilinde kontra çeteleri tarafından öldürüldüler. Bunlar hala gizleniyor, korunuyor. Dahası **her biri bir kahraman haline getiriliyor. Yükselen tepki ile yakalandıkları zaman da, en rahat koşullarda kılıp, besiye çekiliyorlar.** Ogün Samats gibi semiriyor, şişiyorlar. Ağca gibi beş yıldızlı otellerde ağırlaşıyorlar.

Bütün bunlar, kontrgerillaya karşı olduğunu söyleyen, “kozmik oda”lara giren AKP hükümeti döneminde yapılıyor. Bu durum AKP'nin ikiyüzlülüğünü gösterdiği gibi, kontrgerillaya karşı mücadelenin de ancak devrimci tarzda verilebileceğini ortaya koyuyor. Bu katilleri hakettikleri gibi cezalandırmak ve arkasındaki güçleri bulup yargılayabilmek, boynumuzun borcudur ve er-geç gerçekleşecektir. Fakat ne şu, ya da bu düzen partisi ile, ne de icazet ve rica ile... Dişe diş, dövüşe dövüşe başarılabacaktır.

Brecht, “*ekmeği pişirip dağıtan kimse, adaleti de onlar dağıtsın*” demişti. Gerçek adalet, işte o zaman sağlanacaktır. Fakat o gün gelmeden önce de yapılacak şeyler vardır. “*Katilleri tanıyoruz, hesap soracağız!*” şiarıyla yükselen kitle hareketi, bazılarını sanık sandalyesine oturtabilir. Bu, anti-faşist mücadelenin boyutuyla orantılıdır.

Ama asıl yargılamanın devrim mahkemesinde olacağını ve ancak o koşullarda arkasındaki güçlerin tüm yönleriyle açığa çıkartılıp, hak ettikleri cezayı alacaklarını unutmadan...

Polis cinayetleri aydınlatılsın



PDD, BDSP ve EHP tarafından örgütlenen polis cinayetlerine son yürüyüşleri, 6 haftayı geride bıraktı. Her cumartesi günü saat 15'te Taksim Tramvay durağından başlayarak Galatasaray önüne kadar süren yürüyüşlerde,

polis cinayetlerinin aydınlatılması, PVSK'nın kaldırılması istenirken, işlenen yeni polis suçları hakkında da açıklamalar yapılıyor. “Karadağ cinayeti aydınlatılsın! Katiller yargılsın” pankartının açıldığı eylemlerde, polisin katlettiği devrimciler ve diğer insanların resimlerinin yanı sıra kurumların flamaları taşınıyor.

“Karadağ cinayeti aydınlatılsın”, “Katil devlet hesap verecek”, “Siyasi cinayetler aydınlatılsın” sloganlarının atıldığı eylemlerin beşincisine, Baran Tursun'un babası da katılarak destek verdi.

2 Ocak'ta gerçekleştirilen yürüyüşte Grup Gece Tutuştu katılarak marşlar söylendi. Polis cinayetleri aydınlatılana kadar mücadelenin kararlılıkla sürdürüleceği vurguları yapıldı.

23 Ocak'ta ayrıca BDSP tarafından İHD'de bir deklarasyon yayınlandı. PDD'nin de imzacısı olduğu deklarasyonda, polislerin elindeki yetkilerin kaldırılması istendi. Aynı gün saat 15'te soğuk havaya rağmen yürüyüş gerçekleştirirken, Halk Cephesi de eylem flamalarıyla katılarak destek verdi.

Domuz gribi salgınında

DSÖ eliyle ilaç tekellerinin büyük vurgunu



Domuz gribi, ortaya çıkmasından itibaren yoğun bir tartışmanın odağı oldu. Önce, virüs çalışmalarında dünyaca ünlü ve otorite olan iki bilim insanı, virüsün laboratuvar koşullarında üretildiğini açıkladı. Avustralyalı ve Rus iki bilim insanı, Meksika'nın geniş ormanlarında gizli olarak faaliyet gösteren CIA laboratuvarlarını işaret ediyordu.

Peşinden iki ay gibi kısa bir sürede Dünya Sağlık Örgütü'nün (DSÖ), salgını en üst evre olan 6. evre, yani dünya salgını anlamına gelen 'pandemi' olarak ilan etmesi tartışmalara neden oldu. Daha sonra, **DSÖ'nün, bugüne kadar görülmemiş bir hızla virüsü tespit edip ilaç tekellerine aşı üretmek için vermesi tartışmalara konu oldu. İlaç tekellerinin çok kısa sürede aşı üretmesi, etkinliği ve yan etkileri üzerine araştırma yapılmadan insanlara uygulanmaya başlanması tartışmaları alevlendirdi.**

Bir taraftan, domuz gribinin öldürücülüğü konusunda DSÖ'nün başını çektiği, panik yaratan bir kampanya yürütülürken, diğer taraftan da önemli bilim çevrelerinden, aşının ciddi yan etkileri olabileceği konusundaki açıklamalar geliyordu.

Kafaları karışan emekçi halk, aşından uzak durmayı tercih etti. Şu ana kadar ilaç tekellerinin, ülkelere 1 milyar doz aşı sattığı tahmin ediliyor. Hedeflenen aşılar yapılamadığı için aşılar büyük oranda elde kaldı.

DSÖ ile ilaç tekellerinin ilişkisi ortaya döküldü

Özellikle yeni yılın başından itibaren, bütün dünyada aşı tartışmaları yeniden alevlendi. Ama bu seferki tartışmalar, daha ciddi bir noktadan başlamıştı. İlaç tekelleri, DSÖ ve siyasetçilerin, milyarlarca insanın sağlığını hiçe sayarak bir şebeke gibi çalıştıkları ortaya çıkartıldı.

Kanıtlarıyla ortaya konulan iddialar çok ciddiydi. **H1N1 virüsünün aslında abartıldığı kadar ölümcül, salgının da şiddetli olmadığı; grip konusunda "dünyanın bir numaralı otoritesi" olarak ilan edilen bir profesör ile 3 arkadaşının, danışmanlık yaptıkları ilaç şirketlerine para kazandırmak için panik yarattığı iddia ediliyordu.** Söz konusu profesör, Rotterdam Üniversitesi'nden Prof. Dr. Albert Osterhaus'tu. SARS ve kuş gribi salgını çalışmalarının da başında yer alan Prof. Osterhaus, "doktor grip" olarak anılıyor. Prof. Osterhaus Avrupa İnfluenza Bilimsel Araştırma Grubu'nun Başkanı. Aynı zamanda Dünya Sağlık Örgütü'nün (DSÖ) danışma kurulu olan SAGE'nin de üyesi. Osterhaus'un aşı geliştirip üreten bir şirketi var; üstelik, **Roche, Novartis, Baxter, Mediimmune, Glaxo, Sanofi Pasteur gibi ilaç şirketlerine maaşlı danışmanlık yapıyor.** Bu dönemde, Osterhaus'un hem şirketinin değerinde, hem de danışmanlık ücretinde hatırı sayılır bir artış olduğu açıklandı.

Osterhaus'un SAGE'de yer alan üç yakın arkadaşının da sicili kabarık. Prof. Dr. Frederick Hayden, **Roche ve Glaxo'nun maaşlı danışmanı.** Prof. Dr. Arnold Monto, "40 yıldır küresel salgını bekleyen adam" olarak biliniyor ve burundan verilen domuz gribi ilacını üreten **Medimmune, Glaxo ve Viro Pharma şirketlerine danışmanlık yapıyor.** David Salisbury, **İngiltere'deki immunizasyon programının başkanı ve ilaç şirketleriyle danışmanlık ilişkisi içinde.** Yani 8 kişilik heyetin en etkili 4 ismi ilaç şirketleriyle organik bağ içinde. **Bu dört ismin ilaç te-**

kellerine kazandırdığı paranın 7.5- 10 milyar euro olduğu tahmin ediliyor.

Daha ciddi bir iddia ise, bu kişilerin "aslında var olmayan bir paniği tüm dünyaya yutturduğu" iddiasıydı.

DSÖ pandemi tanımını değiştirdi; ilaç tekelleri milyarlarca dolar kazandı

DSÖ, Meksika'da ilk domuz gribi vakası ortaya çıkmadan birkaç gün önce salgın tanımını değiştirdi. Eski tanımda DSÖ'nün bir hastalığı pandemi olarak ilan edebilmesi için "yeni bir virüsün ortaya çıkması, hızla yayılması, insanların bu hastalığa bağışıklığının bulunmaması, yüksek ölüm oranına sahip olması ve bulaşma oranının yüksek olması" gerekiyordu. Nisan ayında alınan kararla DSÖ, son iki şartı kaldırdı. Bu nedenle, ölüm oranı yüksek olmayan domuz gribi hastalığı bir anda pandemi ilan edilebildi.

İşin ilginç, salgın tanımında yapılan değişiklikle hastalığın öldürücü olma şartı kaldırılmasına rağmen önlemler bölümünde herhangi bir değişiklik yapılmadığı için, önlemler ve uyarı çalışmaları son derece öldürücü bir hastalığa göre yapıldı. DSÖ'nün salgın evreleri sadece salgının önemini vurgulamıyor. Aynı zamanda her evre ilanı, bütün dünya devletlerinin yapmaları gereken görevleri de ortaya koyuyor. Salgının 6. evreye ulaştığı, yani dünya çapında bir pandemi olduğu ilan edildiğinde, daha önce yapılmış anlaşmalar gereğince her devlet milyonlarca kutu grip ilacı ve milyonlarca doz aşı depolayıp insanlara uygulamaya hazır olmak zorunda. Bütün devletler de buna uygun davrandı. İlaç tekellerinden milyonlarca doz aşı aldılar. Bu "küçük oyunla" ilaç tekelleri milyarlarca euro kazandı. Zaten, **DSÖ'nün "küresel pandemi" ilan edilen toplantısına, "doktor grip" ve arkadaşlarının teşvikiyle, Glaxo, Novartis ve Baxter'in temsilcileri de "gözlemci sıfatıyla" ilk kez katıldı.** Tezgah "güzel"di. Milyarlarca emekçinin sağlığı DSÖ eliyle ilaç tekellerine sermaye olarak sunuluyordu.

Soruşturmalar başlatılıyor

ABD'deki domuz gribinden ölüm oranları ve önceki grip sezonlarındaki ölüm oranları incelendi. Buna göre domuz gribinden ölüm oranının, her yıl grip yüzünden ortalama 36 bin kişinin yaşamını yitirdiği ülkede, ortalamanın biraz altında kalabileceği ya da en kötü ihtimalle bunun çok az üzerine çıkabileceği belirlendi. Yani **domuz gribi yaratılan paniğin aksine "çok öldürücü" bir salgın değildi.**

Tartışmalardan en sonuncusunun fitilini ise, Ocak ayında, Avrupa Konseyi Sağlık Birimi Başkanı Wolfgang Wodarg yaktı. Wodarg, "Domuz gribi salgını dünya çapındaki panikten faydalanmak isteyen ilaç firmalarının başlattığı sahte bir salgındır" açıklamasını yaptı. Wodarg, "Hem kuş gribinde hem de domuz gribinde büyük panik yarattılar. Hükümetler milyarlarca Euro harcayarak domuz gribi aşısı aldı. Biz bunun arkasında ne olduğunu soruşturmak zorundayız" diyerek geçmiş dönemi de kapsayacak bir soruşturmanın işaretini verdi.

DSÖ, tüm bu iddialara yanıt vermekte epey zorlandı. İlaç kullanımı ve aşılama kampanyaları boyunca neden çok ölümcül bir hastalık varmış gibi davrandıklarını ve neden ülkelerden buna göre davranmalarını istediklerini açıklayamadı. DSÖ, ilaç tekellerinin temsilcilerinin kritik karar toplantısına katıldıkları

rını da doğruladı. Ama, DSÖ'de çalışan profesörlerin ilaç tekelleriyle olan ilişkileri konusunda açıklama yapmayı reddetti.

TTB'nin tavrı

Türk Tabipler Birliği (TTB), Başbakan ve Sağlık Bakanı arasındaki tartışmalardan sonra aşı yaptırmada oranında yaşanan ciddi düşüşten sonra devreye girdi. Enfeksiyon hastalıkları hocalarından oluşan bir "Pandemik İnfluenza A H1N1v Bilimsel Danışma ve İzleme Kurulu" oluşturdu. Kurul kendine iki temel misyon belirledi: Birincisi, tartışmalardan sonra kafası karışan halkın aşıya güvenini yeniden sağlayarak aşılanma oranını artırmak; ikincisi ise, Sağlık Bakanlığı'nı "Ulusal Pandemi Planı"na hayata geçirmeye zorlamak. TTB ve Kurul, aşı yapılması yönünde yoğun bir kampanya yürüttü. Hatta **Sağlık Bakanlığı ve bakanlığa bağlı pandemi kurulunun sesi çıkmazken kamuoyunda aşının yapılmasına dair sesi çıkan tek kurum oldu.** Doğal olarak, son tartışmalardan sonra kamuoyu TTB'den açıklama bekledi.

Kurul, 13 Ocakta yazılı bir açıklama yayınladı. Açıklamada, Wodarg'ın açıklamalarının bilimsel temeli olmadığını; Harvard Üniversitesi'nin salgının öldürücülüğünün düşük olduğu yönündeki açıklamalarına katıldıklarını, kendilerinin de salgını "orta şiddet"te bir salgın olarak değerlendirdiklerini belirtti. Ancak, asıl konuya, yani DSÖ'nün pandemiye olduğundan daha fazla abartarak ilaç tekellerine rant sağladığı iddiasına ilişkin, herhangi bir şey söylemedi.

Peki etkili olup olmadığı tam olarak araştırılmayan ve yan etkileri konusunda ciddi bilim çevrelerinden kaygılar bildirilen bir aşının, sanki yüksek derecede öldürücü bir salgınla karşı karşıyaymış gibi, herkese yapılması konusunda kampanya yürütmek nasıl açıklanabilirdi? Kurul, bunu, "en kötü senaryoya göre davranmanın gerekliliği" şeklinde açıkladı.

Tabi bu açıklamalar ikna edicilikten uzaktı. Oysa, **TTB'den beklenen, aşı ile ilgili iddiaların kaynağına ulaşmak ve bilimsel açıklamalar yapmaktır.** En azından ülkemizde sağlık bakanlığının açıkladığı ölümlerin gerçekten domuz gribinden mi kaynaklandığını tespit etmek; aşı olanlarda oluşan kısa ve uzun vadeli yan etkileri ve aşının koruyuculuğunu bizzat çalışma yaparak araştırmak; aşı dışında korunma yöntemleri konusunda aydınlatıcı açıklamalar yapmak; başta hekimler olmak üzere sağlık çalışanlarına dönük, salgına yaklaşım konusunda eğitici ve yönlendirici çalışmalar yapmak vb. idi. En önemlisi de, virüs, grip, aşı vb. konularda ülkede araştırma koşullarının yaratılması ve aşı üretimi için çalışmalar başlatılması konusunda baskı yapmasıydı beklenen. Ama böyle olmadı. TTB ve Kurul, asıl olarak aşının yapılması konusunda kampanya yürütmekle, DSÖ ve Sağlık Bakanlığı'nın verilerini ilan etmekle yetindi.

Tüm bu yaşananlarda, "Domuz gribi salgını"nın emperyalist tekellere kar sağlamak amacıyla üretilmiş bir balon olduğu ve DSÖ'nün asıl görevinin dünya genelinde kitlelerin sağlığını değil, ilaç tekellerinin karlarını korumak olduğu ortaya çıktı. TTB ise DSÖ'nün ve ilaç tekellerinin çıkarlarının savunucusu konumuna düşerek, saygınlığını ve güvenilirliğini zedeledi.



13 Şubat 1967- DİSK kuruldu



1960'lı yıllarda, Türkiye'de kapitalizm hızlı bir gelişme gösterdi. Fabrika bölgelerinin etrafı kısa sürede gece kondu mahalleleriyle kuşatıldı. Yoğun sömürü ve kötü yaşam koşulları, işçiler içinde büyük bir öfke birikimine neden oldu. Kavel Direnişi gibi, direnişlere fabrikaların çevrelerindeki gecekondular da katılıyor, militan direnişler yaşıyordu.

Yasadışı grevler ve yürüyüşler, çatışmalı direnişler artık sınıf hareketinde olağanlaşın bir tarza dönüşüyordu. Artık bu süreç, Türk-İş'in o ihanetçi çizgisini zorluyordu. Tabanın basıncıyla birçok sendika şube yönetimi ve hatta bazı sendikaların genel merkez yönetimleri muhalefet yapmaya başladılar. Türk-İş'e rağmen bir çok grev ve direniş örgütlendi. Türk-İş bu gidişi durdurmak için idari önlemlere başvurdu, disiplin cezaları ve ihraç yöntemlerini kullanmaya başladı.

Paşabahçe Şişe Cam grevi, bir dönüm noktası oldu. Grev devam ederken, Türk-İş burada örgütlü olan Kristal-İş'i bile saf dışı bırakarak grevi bitirdi. İşçiler bu kararı tanımadı ve grevi devam ettirdiler. Türk-İş üyesi olan Lastik-İş, Maden-İş ve Basın-İş, Kristal-İş ve Paşabahçe işçilerine destek verdiler. Türk-İş bu sendikaları geçici olarak konfederasyondan ihraç etti. Bu, bardağı taşıran son damla oldu.

Türk-İş'ten ihraç edilen sendikalar, yanlarına bağımsız sendikaları alarak, 15 Temmuz 1966'da Sendikalar Arası Dayanışma Örgütü'nü(SADA) kurdular. SADA, bir çok grevi ve direnişi desteklemeye, fiilen alternatif bir konfederasyon gibi çalışmaya başladı. Bu dönemde, sınıfın devrimci partisi olmadığı için, bu devrimci çıkış, TİP(Türkiye İşçi Partisi) revizyonizminin yörüngesine sokuldu. SADA'nın bir çok yöneticisi aynı zamanda TİP üyesiydi. SADA da TİP çizgisinde hareket etti.13 Şubat 1967'de Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nu (DİSK) kurdular.

☆ 1 Şubat 1979-Abdi İpekçi Öldürüldü

Milliyet Gazetesi'nin genel yayın yönetmenliğini sırada Mehmet Ali Ağca, Abdullah Çatlı, Oral Çelik gibi faşistler tarafından düzenlenen bir suikastle öldürüldü.

☆ 10 Şubat 1837 Puşkin öldü.

Yalın sağlam dili ve konu zenginliğiyle modern Rus Şiirinin büyük kurucusu Aleksandr Puşkin 1897'de 38 yaşında öldü.

☆ 13 Şubat 1925 Şeyh Sait Ayaklanması

Ayaklanmanın hazırlıkları 20'li yılların başında başlamıştı. 1923 yılında Kürt grupları Kürdistan İstiklal Komitesi'ni (AZADİ) kurdular. Şeyh Sait Ayaklanması Şeyh Sait'in 14 Nisan 1925'te yakalanmasıyla sona erdi. Kürdistan'da önüne çıkan her şeyi yakıp talan eden Türk Ordusu binlerce Kürt'ü öldürdü.

☆ 16 Şubat 1969 Kanlı Pazar

ABD 6. filosunun İstanbul'a gelişini protesto eden devrimci ve yurtsever güçlere dinci gericiiler saldırdı. Polisin de aktif desteğini alan saldırı sırasında Ali Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan, bıçak ve şişlerle katledildiler.

☆ 19 Şubat 1972- Ulaş Bardakçı katledildi

THKP-C'nin kuruluşunda önemli bir rol oynayan, '68 kuşağının yiğit devrimcisi Ulaş Bardakçı, Arnavutköy'de bir evde polis tarafından kuşatıldı. Ulaş, kendinden önce şehit düşen yoldaşları gibi son kurşununa dek çatışarak şehit düştü. Ölümünden sonra, birçok çocuğun adı oldu; halkımız onun adına ağtılar yaktı.



☆ 22 Şubat 1840 August Bebel

Doğdu

Bebel, Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD)'nin kurucularından ve 40 yıl boyunca en etkili önderlerinden biriydi. Engels, onu "Alman daha doğrusu Avrupa işçi sınıfının eşsiz bir timsali" olarak tanımlamıştır.

☆ 24 Şubat 1848 Komünist Manifesto Yayınlandı

Marx ve Engels tarafından kaleme alınan Komünist Manifesto, işçi sınıfının siyasal mücadelesinin nedenlerinin ve hedeflerinin ilk kez bilimsel bir tarzda ortaya konduğu bir siyasal metindir. Sosyalizm tarihinin en önemli metinlerinden biri olan Komünist Manifesto, aynı zamanda proletaryanın siyasi partisinin ilk devrimci programı olma özelliği taşır. 150 yıldan fazla bir zaman önce "Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşiniz" diye seslenen Komünist Manifesto'nun bu çağrısı bugün de güncelliğini ve tarihsel gerçekliğini koruyor.

☆ 23 Şubat 1918- Kızıl Ordu'nun kuruluşu

"Sosyalist anavatan tehlikede!"

Alman hükümeti, ateşkesi bozup gencecik Sovyet ülkesini işgale kalkıştığında, Parti'nin ve Sovyet hükümetinin, Sovyet emekçilerine yaptığı çağrıydı bu.

Ekim devriminin üzerinden henüz birkaç ay geçmişti. Yeni biten bir savaşın tahribatlarıyla ülke ekonomisi felç olmuş, halk korkunç bir sefalet içinde yaşıyordu. Ama Alman emperyalizminin saldırısı, bir anda ülkenin devrimci bir kabarıyla muazzam bir seferberliğe geçmesine neden oldu. Ekim devrimini yaratan proletarya, Parti'nin bu çağrısına, Kızıl Ordu alayları oluşturarak cevap verdi. Alman işgalcilerinin geri püskürtüldüğü gün olan 23 Şubat 1918, Kızıl Ordu'nun doğum günü oldu.

Devrimin ilk yılları, Sovyetler için her yerde savaş anlamına geliyordu. Sadece Alman ve Japon emperyalizminin vb. ordularıyla değil, Kolçak, Denikin gibi, karşıdevrimin uşağı, ülkeyi içten çökertmek için, halkı ayaklandırmaya çalışan hainlerle de savaşıyordu. Kızıl Ordu'nun maddi olarak neredeyse hiçbir şeyi yoktu. Korkunç bir açlık çekiyorlardı. Kimi zaman düşmandan ele geçirilen, kimi zaman Çarlık ordusundan kalan eski üniformaları giiyorlardı. Doğru düğün silahları yoktu. 1918-22 yılları Kızıl Ordu'nun en zorlu dönemi idi. Savaşçıların pek çok şeyi eksikti, ama önemli bir şeye sahiptiler: Sosyalizm inancına ve başarıma kararlılığına. Bu nedenle bu yıllar, savaşın kan ve ateşi içinde, Kızıl Ordu'nun piştiği yıllar oldu. İlk günlerin, ellerinde derme çatma silahları bile olmayan proleter gönüllüleri, dünyayı dize getiren yiğit savaşçılara, komutanlara dönüşmüşlerdi.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşında, Almanların bütün saldırılarında başarı kazanmış olan 'Beşinci Kol' faaliyeti ve 'Yıldırım Savaşları', Sovyet topraklarında hiçbir işe yaramamıştı. Alman ordusu ilerlerken, arkasında dağılmış bir cephe gerisi değil, kolektif çiftçilerin oluşturduğu gerilla birlikleri bırakıyor. Bir de bu birliklerle savaşmak zorunda kalıyordu. Moskova kentinin doğal bir kale biçiminde inşa edilmiş olduğunu, emperyalistler Moskova kuşatıldığında fark etmişlerdi. Moskova kuşatması sırasında doğrudan Stalin'in başında olduğu birlikler, şehrin sokaklarında rahatça manevra yapabiliyorlardı.

Savaş başladığında, ilk 9 haftada Kızıl Ordu'nun kayıpları, emperyalist ülkelerin aklını durduracak kadar çoktu. 7 bin 500 silah, 4 bin 500 uçak ve 5 bin tank. Aynı ordu, 1945 Mayısında Berlin'deki Reichstag'da (Alman parlamento binası) kızıl bayrağı dalgalandırıyordu.

Kızıl Ordu, 1918'de olabilecek en ağır koşullar altında korumuştur Sovyet ülkesini. 1945'te ise, Alman faşizmini ve dünya gericiliğini dize getirmiş olarak selamlıyordu dünya halklarını. Kızıl Ordu'nun zaferi, sosyalizmin zaferiydi.



Şubat Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

9 Şubat 1978- Atilla Acartürk
17 Şubat 1996- Nurettin Demir
22 Şubat 1980- Hacı Köse

İskenderun işçi ve emekçilerinin doğal önderi Hacı Köse, işkencede katledildi. Örgütücü ve militan özellikleriyle öne çıkan Hacı, mücadele-mizde yaşıyor, yaşayacak...



Haiti'de deprem ve ABD işgali

12 Ocak günü Haiti'nin başkenti Port-Au-Prince'i yerle bir eden bir deprem yaşandı. **Batı yarıkürenin en yoksul ülkesi Haiti**, bir de depremin yarattığı yıkımla, büyük felaketle başetmekle karşı karşıya. Haiti Başbakanı Jean Max Bellerive, başkentin durumunu "tarif edilemez bir trajedi" olarak tanımlıyor.

Haiti'nin neredeyse bütün binaları çökmüş durumda. Başkentte, ayakta kalan bina yok denebilir. Elektrik şebekesi, telefon hatları, su teşkilatı da kalmamış...

Deprem'de ölü sayısının 200 binin üzerine çıktığı kesinleşti. Yaralı sayısı ise en az 300 bin. Ki, bunların önemli bir bölümü, acil tıbbi yardıma muhtaç. Hastanelerde yaralılarla ölümler yanyana yatıyor. "İnsanlığın bittiği nokta" dedirtircesine cesetler umursamazca toplanıyor, birbiri üstüne yığılıyor, herhangi bir şeyin üzerinde taşınarak naklediliyor. Ve toplu mezarlara gömülüyor. Çünkü afet bölgesinde, yaşayanlardan çok daha fazla ölü var. Ve cesetler, sıcak havanın da etkisiyle hızla çürüyor, kokuyor, hastalık yayıyor.

Ağır yaralılar ortalıklara dökülmüş durumda. Hastanelerde yer-yatak yok. Zaten ortada hastane de yok. Sağlıkçılar, düzgün buldukları herhangi bir yeri hastane haline getirerek hemen işe giriyorlar. Hastane bahçeleri, yaralılardan çok, ölümleri yığmak için kullanılıyor.

Haiti'nin nüfusu 9 milyon. Öylesine büyük bir yoksulluk yaşıyor ki, yakın zaman önce "halkın önemli kesiminin temel gıda kaynağının pişirilmiş çamurdan ibaret olduğu" yönünde haberler yayınlanmıştı. Ülkede altyapı yok, doğru düzgün konut yok. Fakat ödenecek milyarlarca dolar borcu var. IMF reçeteleri bir zamanlar kendine yeterli olan tarımı yoketmiş, temel gıda maddelerinde dışarıya bağımlı, insanlar günde 2 doların altında bir gelire sahip. Şimdi deprem, bu yoksulluğu, tarif edilemez bir sefaletle dönüştürüyor.

Açlık öylesine boyutlara ulaşmış durumda ki, isyana dönüşüyor. **Deprem 3. günü, cesetlerle yollara barikatlar kurdular, güvenlik güçleriyle çatıştılar ve BM'nin gıda ambarlarını basarak, burada buldukları yiyecekleri yağmaladılar.** Marketler, depolar, yiyecek olma ihtimali olan her yer yağmalanıyor aç kitleler tarafından. Ve açlık arttıkça, kızgınlık da artıyor hem devlete, hem de ikiyüzlü emperyalistlere.

Her deprem sonrasında, afet bölgesine uluslararası yardım gönderilir. En son 2004 yılı sonunda Endonezya depremi ve tsunamisi olduğunda bu büyük yardım kampanyalarına tanıklık etmiştik. Ancak Haiti'ye gönderilen yardım son derece az. BM üyesi ülkelerin herbiri yardım için büyük miktarlarda sözler verdiler elbette. Ama depremin üzerinden günler geçiyor, adaya ulaşan yardımlar, adeta dışın kovuşunu bile doldurmuyor.

Yardım gelmiyor ama insan ya da organ ticareti yapan mafyalar adaya dolmuş durumda.

Çocuklar kayboluyor ortadan; ailesini kaybetmiş ortalıkta gezen çocuklar, özellikle de küçük çocuklar kayboluyor. Felaketin altüst ettiği insanlar, bir taraftan da kendi ya da akrabaları için birden ortadan kaybolmasının yarattığı tarifsiz çaresizlikle baş etmek zorunda kalıyorlar. Haiti'nin yoksul çocukları,

dünyanın zenginlerine organ olarak ya da cinsel meta olarak sunuluyor tepsinin içinde.

ABD yardımı değil, işgali

Depremin arkasından adaya ilk "yardım" ekibini gönderen ülkelerden biri ABD oldu; binlerce ABD askeri adaya doluştu. Haiti'de yıkılan başkanlık sarayına ABD'li paraşütçüler indi ve etrafında güvenlik aldılar; kıyıya ABD donanması yanaştı ve **12 binden fazla deniz komandosu karaya çıktı; Haiti'nin tek havaalanı ABD tarafından işgal edildi.** Öyle ki, bugün Haiti hakkında açıklamaları Haiti hükümeti değil, ABD yapıyor, gelen yardım uçakları, eğer ABD izin verirse adaya inebiliyor.

Haiti depreminin ABD'nin silah denemesinin sonucu olduğu söyleniyor. Deprem sonrası en hızlı şekilde çıkarma yapan, yine ABD oldu!

Venezüella, Bolivya, Nikaragua gibi Güney Amerika'nın Bolivarçı ülkeleri, ABD'nin bu işgaline karşı büyük tepki gösterdiler. Bolivya, bu soruna çare bulmak için derhal BM'yi toplantıya çağırdı. Ancak BM, tarihi direnişlerle dolu olan bu halkın, ABD tarafından işgal edilmesine sesini çıkarmıyor. Emperyalist kurumlar, tarihi boyunca dünya halklarına umut aşılayan ve örnek olan bu direniş odağının, depremin yarattığı felaket bahane edilerek yok edilmesini sessizce seyrediyorlar.

"Lanetli" ülke Haiti

Emperyalistlerin Haiti'ye yaklaşımını, Amerikalı Evanjelik lider Pat Robertson özetleyiverdi, bütün alçaklığı ve utanmazlığıyla: *"Haiti'liler, şeytanla anlaşmanın bedelini ödüyorlar!"*

Haiti, Amerika kıtasının işgal edilmesinden 1697'ye kadar İspanya'nın sömürgesi olmuş, daha sonra Fransa'nın hakimiyetine girmiş bir ülke. Fransız Devriminin özgürlükçü söylemlerinden etkilenecek 1791 yılında bağımsızlık savaşını başlatmışlar. Dönemin Fransa'sında egemen olan Jakobenler (yani Robertson'un sözünü ettiği "şeytan"), Haiti'deki harekete sıcak bakıyor ve Fransa'nın bütün sömürgelerinde köleliği kaldırıyorlar. Sonradan başa gelen Napolyon ise, Haiti'yi yeniden Fransa hegemonyasına almak için saldırıyor, ancak savaşı Haiti halkı kazanıyor ve 1804 yılında bağımsızlığını ilan ediyor. **Böylece Haiti, "köleliğe karşı ilk başkaldıran ülke" oluyor ve ilk siyahi bağımsız devlet kuruyor.**

Haiti, bağımsızlığını ilan ettikten sonra, Güney Amerika'daki diğer bağımsızlıkçı hareketleri, köleliğin kaldırılması için mücadele edenleri destekledi. Bu küçük ada ülkesi, bütün bir kıtanın özgürleşmesi için tüm gücünü seferber etti. Mesela Güney Amerika'nın efsanevi ismi Simon Bolivar, Haiti'den büyük destek aldı.

Fransa, Haiti'nin bağımsızlık mücadelesini bastırma için çok uğraştı, ancak başaramadı.

Ve savaşta yenilen Fransa, masada önemli bir ekonomik kazanım elde etti. Haiti'nin zaten ka-

zanmış olduğu bağımsızlığını kabul etmek için, bugünkü değeriyle 28 milyar ABD doları tutarında "tazmi-

nat" ödemesine zorladı.

Bu tazminat, Haiti'nin işgal altındayken zaten tahrip edilen ekonomisinin, yerle bir olmasına neden oldu ve ancak 1947 yılında bitirilebildi.

Fransa'dan sonra ABD işgali

ABD, kendi burnunun dibindeki bu adayı, 1862 yılına kadar tanımayı reddetti. Bunun en önemli nedeni, bu onurlu halkın mücadelesinin, dünyaya örnek olmasına duyduğu korkuydu. Bu nedenle Haiti, 19. yy boyunca, ambargolar ve ekonomik yaptırımlarla karşı karşıya kaldı. Diğer taraftan, Karayip Denizi'nin tam ortasında, Orta Amerika ülkelerine giden yolun en stratejik noktasında bulunan bu ülke, ABD'nin çıkarlarına uymuyordu. Zaten ABD de ilk fırsatta bu "sorunu" giderdi. 1915 yılından 1934'e kadar, Haiti ABD işgalinde kaldı.

Ancak işgal bittikten sonra da, Haiti'nin "talihi" düzelmedi, üzerindeki ABD gölgesi asla uzaklaşmadı. Mesela 1957-86 yılları arasında, ABD destekli Duvalier diktatörlüğü ile yönetildi. Keza yine farklı tarihlerde Duvalier kadar teşhir olmasa da ABD'ci diktatörler, Haiti'yi yönetmeye devam etti. 1990-91 yılları ve 2000-2004 yılları arasında ülkeyi yöneten ve halkçı politikalar izleyen Aristide'nin 1991 ve 2004 yıllarında iki defa yine ABD darbesi ile devrilmesi, ülkeye ABD müdahalesinin en önemli örneklerindendir.

Aristide, Duvalier diktatörlüğünü deviren halkçı Lavalas hareketinin desteğiyle seçilmişti. Özellikle 1994 yılında yeniden seçildiğinde, kitlelerin yaşam koşullarını iyileştirici politikalar izlemeye başlamıştı. Sağlık, eğitim, altyapı hizmetleri gibi ihtiyaçlarını karşılamak, toprak reformu ve adanın yeniden ağaçlandırılması için adımlar atarken, asgari ücreti de yükseltmiş ve sendika hakkını tanımıştı. Diğer taraftan, **Haiti'nin bağımsızlığının 200. yılına yaklaşırken, Fransa'nın sömürgeci tarihini de sorgulamaya başlamış, Fransa'ya karşı 21 milyar dolarlık bir "iade" davası açmaya girişmiş, bu haliyle de emperyalistlerin hismini üzerine çekmişti.** Bu sol söylemler ve tazminat talebi, bütün ezilen halklar için örnek yaratırken, bütün emperyalistler için de bir tehdit oluşturmuyordu. 2004 yılında ABD-Fransa-Kanada ortak yapımı bir darbeye devrilen Aristide, Güney Amerika'daki son dönem Bolivarçı-halkçı yönetimlerin ilk örnekleri arasındaydı.

Aristide darbeye indirilmesine rağmen, 2006 yılında Haiti halkı, yine Lavalas hareketinin temsilcisi seçiyor. Bugün ABD, tarihi boyunca baskı ve sömürüye karşı onurlu bir direniş sergilemiş olan bu halkın, yaşadığı şoku fırsat bilerek, harekete geçmiş durumda. Yeniden hegemonyasını kurmak, Haiti'yi denetimi altına almak için...

ABD emperyalizminin insanlık dışı, işgalci ve katliamcı yüzü, bu tablo ile bir kere daha açığa çıkıyor. Ve emperyalist-kapitalist sistemin, hem doğa felaketlerini tetikleyen, hem de onun yarattığı yıkım üzerinden, sömürü ve yağmayı arttıran çirkin yüzü...



G D O EN YÜKSEK KAR İÇİN



Genetiği Değiştirilmiş Organizma (GDO) haline gelmiş ürünler, işçi ve emekçiler

için, çok uzun süreden bu yana duyulan-bilinen ürünlerdi. Fakat, 26 Ekim 2009'da Tarım ve Köyişleri Bakanlığı'nın yayımladığı "GDO'lu ürünlerin ithalatı ve satışını düzenleyen" yönetmelik, bardağı taşıran son damla oldu adeta. Aynı zamanda da bugüne dek içten içe biriktirilen tepkilerin açığa çıkmasına yol açtı. Öte yandan tepki birikimi, toplumun geneline yayılarak kendini hoşnutsuzluk şeklinde gösterdi. Bir yandan da, Tüketici Hakları Derneği; meyve suyu, ketçap, mısıryağı, cips, gazoz gibi ürünlerden uzak durulmasını isteyerek GDO'lu ürünleri çöpe atma eylemi yaptı, soya ve mısır gibi ürünlerin de tüketilmemesi yönünde ikazda bulundu.

Yaygınlık göstererek büyüyen tepkiler, tartışmaların da ateşlenmesine yol açtı. Bu arada eski Maliye Bakanı Kemal Unakıtan gibi, eteklerindeki taşları dökenler oldu. En yetki sahibi olmuş ağızlardan, zararlı gıdaların zaten çoktandır halka yedirildiği teyid edilmiş oldu böylece. Ya da, ABD 'li DPL isimli şirketin (GDO deneyleri yapan tohum şirketi) GDO'lu ürünlerin Türkiye'ye girişi esnasında denetimi engellemek için Tarım Bakanlığı bünyesinde rüşvetler dağıttığı saçıldı ortalığa. Aynı şekilde yurtdışından dönen kimi bakliyat ürünlerinin GDO'lu olduğu gerekçesiyle yurda geri döndüğü duyuldu. vs. Ardından, Danıştay, 3 Aralık 2009'da, ithalat ve yürürlükle

ilgili maddelerin yürütmesini durdurdu.

Gıda, kapitalistler için güç ve zenginlik aracı

Kapitalizm, büyüyen kentlerin beslenme ihtiyacını karşılarken, en yüksek kar elde etmeye dayalı tarım politikaları nedeniyle, ne halk sağlığına, ne de kötü beslenme koşullarına itibar eder. Dünya tarım alanlarının daralıyor olması, emperyalist tekeller tarafından dünya topraklarının verimlilik açısından da paylaşılmasını beraberinde getirirken, insanlık için temel beslenme ürünleri hepten tehlikeye girdi. Tahıl, sebze, meyve ve hayvansal ürünler üzerinde, bir bütün olarak gıda sektöründe, emperyalist güç savaşı tüm şiddetiyle sürüyor dolayısıyla.

Gıda sektörü kapitalistler için zenginlik aracı. Olmazsa olmaz, her koşulda satın alınacak olan ürünlerden oluşan bu sektör üzerinde güç sahibi olmak, aynı zamanda zenginleşmek ve ekonomik-siyasi her açıdan egemen olmak demek.

Tarımsal alanlarda ve hayvancılık sektöründe hegemonya kurmak isteyen tarım tekelleri, özellikle sebze ve meyvecilikte hakim hale gelmek istemekteler. Bunun için de ucuz arazi ve ucuz iş gücüne ihtiyaç duyuyorlar. Öte yandan kapitalist rekabet ve teknolojik gelişime, hazır gıdaya karşı yönelimi artırıyor. Kapitalistlerin bu duruma, katkı maddeleri kullanarak hız kazandırma fikri, azami kar hırsıy-

la tamamen çakışıyor. Böylelikle ortalığı insan sağlığına zararlı ürünler dolduruyor.

Bu insan yiyecek çarkı, kuşkusuz ki, kısa sürede az sayıda işçi ile çok yüksek verim elde etmekle dönüyor. Temel yaklaşım bu olunca, 'çözüm' de buna uygun: **Sözleşmeli çiftçilik... Bağımlı ülke topraklarını çok ucuza kiralayarak veya toprak satın alarak üretim yapmak...**

Böylece üretimin tüm aşamalarında hakimiyet kurarken, ekilecek ürünü de onlar belirliyor, satış fiyatlarını da onlar saptıyorlar. Sözleşmeli çiftçilik, zaten kar oranlarındaki dalgalanmalardan, fiyat iniş çıkışlarından etkilenmelerini önüyor. Ama her şeyden önce 'Tarımın Yeniden Yapılandırılması' adı verilen programın, emperyalist tarım tekellerince Türkiye'ye dayatıldığı ve işbirlikçilerinin de bu programı büyük bir gönüllülükle uyguladığı için, GDO'lu ürünler, Türkiye tarımında rahatlıkla cirit atabiliyor.

GDO, organik tarım ile yan yana

Başta ABD olmak üzere tüm emperyalist ülkeler, GDO'lu ürünleri üreterek en büyük karın peşinden koşuyorlar. Bizzat emperyalist tarım tekelleri eliyle, bu ürünler tüm dünyaya yayıldı. Dahası, bağımlı ülkelere, ürettikleri GDO'lu ürünleri satın alma zorunluluğu getirdiler. GDO'lu ürünleri ithal etmekle kalmayıp, ekilecek ürünler için de tohum satın almaya zorlandı bağımlı ülkeler.

Hal böyleyken, **organik tarım alanları açması için, bağımlı ülkelerin topraklarına göz diktiler.** Ve bu topraklarda üretilen organik ürünleri, kendi ülkelerine ihraç etmeleri mecburiyeti getirdiler. Çünkü kendi topraklarını tahrip edip soğurmuşlardı. Oysa toprak anadır, verimdir. Marx'ın da söylediği gibi "toprak doğru bir şekilde işleme tabi tutulduğunda sürekli olarak kendisini iyileştirir." Kitlelerin açlığı ve yoksulluğu üzerinden kendini var eden kapitalizm, hiçbir zaman toprağı doğru şekilde işleme tabi tutmayaarak, her zaman azami karının peşinde olduğu için, topraklar çoraklaştı, kısır-laştı.

Mayınlı arazilerin organik tarımı açılması da bu zihniyetin ürünüdür. Türkiye'yi (ve benzer ülkeleri) ABD, Japonya, AB gibi emperyalist ülkelerin 'tarım alanı' haline getirmek ve bu ülkeleri besleyecek ucuz işgücü cennetine çevirmek için her yol geçerli oluyor.

Ne zaman 'karlı alan' diye el atılan bir alan varsa, orası talan edilecek demektir. Doğayı tahrip etmekten, insanların açlıktan kırılmasını seyretmekten kaçınmazlar bu nedenle.

Bir yandan uygulamaları ile toprağı kısırlaştırıyorlar, diğer yandan bu alanın nimetlerine sarılıyorlar. Toprak GDO'lu ürünler vs. ile öylesine kirletilmiştir ki, insanlık sadece bundan dolayı değil, açıktan zehirlenerek de büyük zarar görür.

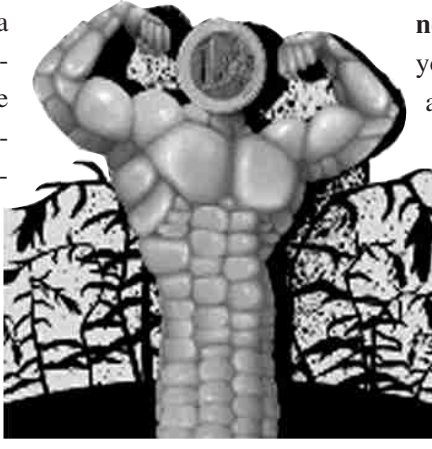
Bağımlı ülkeler her yönden kısaç altına alınmıştır. Emperyalist kuruluşlara uymakla yükümlü kuralları vardır. Örneğin, EUREPGAP(Avrupa Perakende Sektöründe İyi Tarım Uygulamaları Protokolü) kurallarına uyum için, Türkiye'ye 2005 yılına dek geçiş süreci tanınmıştı. EUREPGAP çerçevesinde sertifika alamayan tarım şirketleri, ihracat yapamıyor ve sertifika almak büyük paralarla mümkün oluyor.

Yani büyük sermayeli tarım işletmeleri dışında organik tarım yapılmıyor. Az sayıda açılabilen ekolojik pazarlarda ise sertifikalı ürünler satılabiliyor ve fiyatlar da son derece yüksek tutuluyor. İç pazara GDO'lu ürünler, dış pazara organik ürünler...

Aslında, GDO'lu ürünlerin girişini serbestleştiren yönetmeliğin yayımlanması, 'Orta vadeli Ekonomik Program'ın açıklanmasının ardından gelmesi de, tesadüf olmasa gerek. GDO böylece resmileşiyor ve zaten kılıflarla süslenmiş denetim denen şey de kalkmış oluyor.

'Orta Vadeli Ekomik Program'da tarımın hali

Türkiye'nin tarımda ithalatçı konuma geçmesi; 'tarımsal ve hayvansal



ürünlerde dış ticaretin serbestleşmesi' nedeniyle 1980'li yıllarda başladı. Bu yolda 1990'lı yıllarda önemli mesafeler alındı, ama Türkiye, esas olarak 2000'li yıllarda tümüyle ithalatçı konuma geldi. Kuşkusuz, bu bir süreçti de...

İthalata dayanan tarım, aynı zamanda ekonomik, siyasal ve örgütsel, bütün hakları gaspederek yapılan özelleştirmeler ile atbaşı gitti. Ve hatta özelleştirmeler, ilk olarak tarım alanında yapıldı. Girdiler pahalılandı, meralar yok edildi. Yanısıra sözleşmeli çiftçilik, alternatif ürün ve Doğrudan Gelir Desteği uygulamasına geçiş yapıldı.

Tüm bu uygulamalar bir bütünün parçalarıydı, doğal olarak bir geçiş süreci yaşanacaktı...

Topraklarında yetiştirdiği ürünleriyle olağanüstü zenginlikte olan Türkiye'nin, şimdi bu ürünlerini yetiştirmesi, emperyalistlerin iznine bağlı. Kimi ürünler için yasak var, kimilerini de ihraç etmek için üretebilir. Ve pamuğundan tahılına her şeyi, emperyalist ülkelerden satın almak zorunda. Bu ithal ürün zorunluluğu, girdiği yol ile bağlantılı...

ABD ve AB ülkeleri başta olmak üzere tüm emperyalist ülkeler, önce elle-

rindeki stokları eritmek için bağımlı ülkelere kendi ürünlerini satın alma zorunluluğu getirdiler. Örneğin buğday zengini olan Türkiye, AB'li emperyalist ülkelerin belirlediği ürünleri ekmek ve bu ülkelerden buğday satın almak zorunda, (ABD'den de pamuk). Veya fiyatları Şikago Borsası'nda belirlemek durumunda vs.

Şimdi 2010-2012 ekonomik program (orta vadeli) bir çok şeyi hızlandırıyor, özelleştirmelerin içine öncelikle su, ardından da Ziraat Bankası ve şeker fabrikaları giriyor.

13 milyarlık tarımsal kredinin yarıdan fazlasını ödeyen (yüzde 60-70) Ziraat Bankası'nın özelleştirilmesiyle, tarım alanlarının geleceği ortada. Şeker fabrikalarının özelleştirilmesiyle ise, bitme noktasına varan şeker pancarı üretimi ve şeker sektörünün beli, hepten kırılacak. Çünkü program, Türk Şeker'e ait 25 fabrikasının tamamını özelleştirme kapsamında satışa çıkarılmasını öngörüyor, böylece GDO'lu tatlandırıcıların hakimiyeti tamamiyle kurumuş oluyor.

Bir yandan da tarımsal destekler 'alan' ve 'ürün' bazlı verilecek programa göre ilk kez 'havza' bazlı destek politikası da uygulamaya sokulacak ve bu

GDO hakkında temel bilgiler...

GDO nedir?

Bilim insanları 25 yıl önce, genleri DNA'dan ayırarak başka canlıya yerleştirebileceklerini keşfettiler. Bir canlıdaki genetik özelliklerin kopyalanarak bu özelliği taşımayan başka bir canlıya aktarılması sonucunda üretilen yeni canlıya "Genetiği Değiştirilmiş Organizma (GDO)" adı verilmektedir. "Frankeştayn gıda" olarak da nitelenen GDO'larla, bugün, kolera bakterisi geni taşıyan yonca, akrep geni taşıyan pamuk, tavuk genli patates ve balık genli domates gibi gıdalar üretilebiliyor.

1980'li yıllarda, bitki biyoteknolojisi alanında önemli gelişmeler sağlandı. İlk genetiği değiştirilmiş ürün olan Flavr Savr Domatesi 1996 yılında üretildi. Bunu, mısır, pamuk, koza ve patates izledi.

Bu yöntemle elde edilen bitkiler, ilaçlara ve zararlı böceklerle karşı dirençli oluyorlar. Mısır ve pamuğun zararlılara, soya ve kanolanın böcek ilaçlarına, papaya ve kabağın da virüslere karşı dirençli olması için, GDO teknolojisi kullanılıyor. Ayrıca, genetiğine müdahale edilerek bitkilerin lezzet, besleyicilik ve dayanıklılık gibi özelliklerinde değişiklikler yapılması üzerine de çalışmalar yapılıyor.

Ne kadar alanda GDO'lu ürün ekiliyor?

Kayıtlı GDO ekim alanları 1996 yılında 1.7 mil-

yon hektardan, 2008 yılında 125 milyon hektara çıkmıştır. Ekim alanları 12 yılda 74 kat artmıştır. Hızla da artmaktadır. Bir de kayıt dışı ekilen alanlar vardır. Örneğin kayıtlı listede Türkiye'nin ismi bulunmamaktadır. Ama yıllardır GDO'lu ürün ekildiği bilinmektedir.

Kayıtlı GDO'lu ürün ekim alanlarının yüzde 98'i (122.8 milyon hektar) ABD, Arjantin, Brezilya, Kanada, Hindistan, Çin, Paraguay ve Güney Afrika'dan oluşan 8 ülkede yer alıyor. Bu ülkeler dışında, daha 22 ülkede kayıtlı GDO'lu ürün ekilmektedir.

Türkiye'de, herhangi bir denetim ve kayıt olmadığı için, ne kadar alanda ve nerelerde GDO'lu ürün ekildiği, ne kadar GDO'lu ürün ithal edildiği ve bunların neler olduğu tam olarak bilinmiyor. Ancak yıllardır hem GDO'lu ürün ekimi yapıldığı hem de kontrolsüz biçimde ithal edildiği biliniyor.



Hangi ürünlerde GDO var?

ABD'de işlenmiş ürünlerin yüzde 75'i GDO'lu ürün içeriyor.

Türkiye'de satılan 1500 civarında gıda ürünü GDO içeriyor. Özellikle GDO'lu soya ve mısır nedeniyle geniş bir ürün yelpazesinde GDO'lu ürün kullanılıyor. GDO'lu soya; sucuk, salam, sos gibi kırmızı etin kullanıldığı ürünlerde, etsuyu tabletlerde, fındık-fıstık ezmesi, çikolata ürünler, çeşitli unlu mamüller, süt tozu, hazır çorbalar ve hayvan yemlerinde kullanılıyor. GDO'lu mısır ise nişasta bazlı tatlandırıcılar yoluyla gazoz, kola ve meyve suları, mısır yağı, bebek mamaları, hazır çorbalar ve hayvan yemlerinde kullanılıyor. Türkiye'de şekerpancarı ekimi yasaklanıp şeker fabrikaları kapatılarak, İzmit'te kurulu fabrikası bulunan ve GDO'lu mısırdan şeker üreten Cargil, tek şeker üreticisi haline getirildi. Bu yüzden bütün şeker türleri ve şekerli ürünler GDO içeriyor.

GDO'lu ürünlerin sağlığa zararları nelerdir?

Alerji: Bugüne kadar doğal haliyle alerji yapmayan bir ürün, başka bir canlıdan aktarılan genlerle yapısı değiştirildiğinden alerjik bir ürün haline gelebilmektedir. Nitekim, 1996 yılında Brezilya kestanesinde ve fıstığından soya fasulyesine aktarılan geni içeren ürünler, alerji yapması nedeniyle marketlerden toplatılmıştır. Bu bilinen olay.

kapsamda 16 ürüne pirim verilmesi, üreticileri büyük zorluklarla karşı karşıya getirecek.

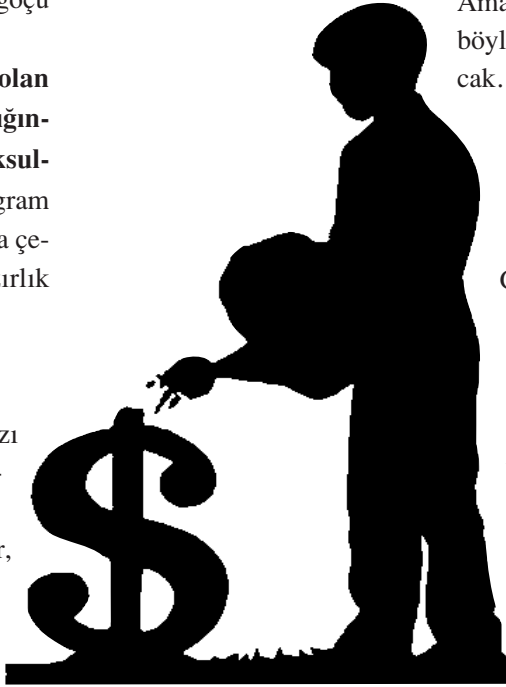
Programın temeli, arazi toplulaştırmaya öncelik verilmesinden oluşuyor esasında. Uzun yıllardır tarım arazilerinin miras yoluyla parçalanmasına izin verilmemesi, toprakların büyük toprak sahiplerinin elinde merkezileştirilmesi yönünde yürütülen çalışmalar, 'Orta Vadeli Ekonomik Program'da ele alınıyor ve küçük mülk sahiplerini tasfiye etmenin yolunu açıyorlar. Programda öngörülen tarımdışı istihdamı arttırmak da dahil, tüm uygulamalar, köyden kente göçü zorlayacak olan uygulamalar.

Toprak kaybına uğrayacak olan küçük köylülerin kente akması, yığınsal işsizlikle birleşecek ve açlık-yoksulluk devasal boyuta ulaşacak. Program bunu amaçlıyor, böylece 'krizi fırsata çevirme'dedikleri uygulamalara hazırlık yapmış oluyorlar...

Kriz ve parlayan yıldız tarım

"Krizden çıkışta tarımın yıldızı parlayacak..." Böyle diyorlar, tarıma kaynak aktaran işverenler... Çünkü kim ki, tarımsal ürün üretiyor, o krizi fırsata çevirip krizden en az zararla çıkacağını hesap ediyor.

Sorun da burada başlıyor: Ne



zaman 'karlı alan' diye el atılan bir alan varsa, orası talan edilecek demektir. Doğayı tahrip etmekten, insanların açlıktan kırılmasını seyretmekten kaçınmazlar bu nedenle.

Şimdi 'inovatif ürünler' denen 'çabuk pişen ve gramajı düşük olan ürünlerin' üretimi ile büyük fırsatlar yakalayacaklarını söyleyen kimi Türk firmaları, kriz sonrası döneme hazırlandıklarını ilan ediyorlar. Söylediklerine göre "kriz sonrası en karlı alan tarım alanı olacak". Hesap şu; kriz koşullarında işsizlik arttığına göre gıda tüketimi azalıyor. Ama kriz sonrasında istihdam artacak, böylece tüketimde de yükselme yaşanacak...

Gerçekten de krizler, kitlelerin büyük yoksullaşması pahasına tüm zenginliğin bir avuç tekelin elinde birikmesinin ürünüdür. Gıda sektöründe ortaya çıkan kriz de emperyalist tekellerin tarım politikaları nedeniyle yaşanır. Krizden çıkış yolu olarak da, tarımsal alanı görmeleri, onların ikiye bölünüşünden başka bir şey değildir.

Bir yandan uygulamaları ile toprağı kısırlaştırırlar, diğer yandan bu alanın nimetlerine sarılırlar. Toprak GDO 'lu ürünler vs. ile öylesine kirletilmiştir ki,

insanlık sadece bundan dolayı değil, açıktan zehirlenerek de büyük zarar görür.

Dünyanın her yerinde, ezilen ve sömürülen geniş kesimler, bozuk hastalıklı GDO'lu ürünlere teslim edilir, ama onların ürettiği ürünlerin en iyisi zenginlere ayrılır.

Gıda yaşamsal, direniş de yaşamsal

İnsanlığı yücelten ve yaptığı her işte insanlığın çıkarını öne koyan sosyalizm için mücadele ne kadar gecikirse, dünyanın yokoluşu o kadar devam edecektir. Emperyalist tarım politikaların karşısına dikilmekle işçi ve emekçilerin sağlıklı beslenmesi önündeki engeller kalkacaktır. Aksi halde en geniş kitleler bu çarkın içinde öğütülüp gidecektir. Çünkü **tarım sektöründeki toplam ürün, dünya halklarının tümünün toplam gıda ihtiyaçlarının çok üzerindedir.** Öyle ki, dengeli bir dağıtım yapılmış olsa, ürün fazlası kalmaktadır.

İşçi ve emekçiden yana çalışan bir sistem kurulmadıkça, halk sağlığından söz etmek mümkün değildir. Bu da ancak halkın sağlıklı besinlerle beslenmesi için üretim yapan ve dış pazarın değil, iç pazarın ihtiyaçlarını gözetken tarımsal politikalarla gerçekleştirilir.

Bir de hangi üründe GDO olduğu bile bilinmeyen ülkemizde alerji vakalarında artış yaşandığı gözlenmektedir. Bunun nedeni GDO'lu ürünler olabilir.

Toksik(zehirli) etki: Genetik olarak değiştirilmiş olan gıdalar, aktarılan yeni gen ürünlerini ve onlardan kaynaklanan maddeleri de içerdiğinden toksik (zehirli) bir etki gösterebilirler. GDO'lu bitkilerde bulunan özellikle zararlı ot ve böcek öldürücü genler ile terminatör teknolojisi gereği aktarılmış olan genler de toksin üreterek çalışıklarından, insan vücudunda birikme durumunda, önemli riskler oluşturmaktadır. GDO'lu ve normal patateslerle beslenen iki grup farede yapılan çalışmada; normal patateslerle beslenenlerde hiç bir sorun olmasına karşın, GDO'lu ürünlerle beslenenlerin sindirim sistemlerinde önemli zararlar belirlenmiştir.

Kanser yapma etkisi: GDO'lu bitkilerin doğrudan ve dolaylı olarak kanserojen etkisinin olabileceği birçok araştırmacı tarafından belirtilmektedir. Özellikle, böcek ve zararlılara dayanıklı GDO'lu pamuk, soya ve mısır çeşitlerinde kullanılan bazı kimyasal maddelerin doğrudan kanser yapıcı oldukları bilinmektedir. Bir de GDO'lu ürünlerle insan vücuduna aktarılan mutasyonlu genlerin insan hücreleriyle uzun süre karşılaşması sonucunda bu mutasyonu insan hücrelerine de aktarabileceği düşünülmektedir. Bu mutasyonların da birikerek kansere yol açabileceği öngörülmektedir.

Antibiyotiğe dayanıklı mikropların üremesi:

Günümüzde kullanılan biyoteknolojik tekniklerle bitkilere aktarılan genlerin büyük bir çoğunluğu bakteri ve virüs kökenlidir. Bu genlerin GDO'lu ürünlere aktarılması tekniğinde antibiyotiklere dayanıklı genler kullanılmaktadır. Bu antibiyotiğe dayanıklı genler gıda yoluyla insana, oradan da insanda hastalık yapan mikroplara geçmektedir. Bu da ileride antibiyotiklere dayanıklı yeni mikropların oluşturduğu yeni hastalıkların ortaya çıkacağı anlamına gelmektedir.

Besin değerinde bozulma: GDO'lu bitkilerde, yeni özellikler kazandırılırken, bitkinin orijinal yapısında bulunan bazı kalite öğelerinde önemli azalmalar olduğu tespit edilmiştir. Örneğin, kalp hastalıklarına ve kansere karşı önemli bir koruyucu madde olan "fitoöstrojen" denilen maddenin, GDO'lu bitkilerde daha az olduğu tespit edilmiştir.

Kısırlık: GDO'lar üretilirken her bir genetik değişiklikte 8 kimyasal madde kullanılıyor ve vücut tarafından sindirilemeyen bu ürünlerin böbrek yetersizliği ve kısırlığa yol açtığı ifade ediliyor.

Ayrıca, bilim çevreleri, insanların bağışıklık sisteminde ve beyinde tahribatlar yapabileceği üzerinde durmaktadır.

GDO verimliliği artırır mı?

ABD üniversiteleri tarafından yapılan testlerde, genetiği değiştirilmiş soyanın diğer soyalara göre

yüzde 5,3 daha az verimli olduğu tespit edilmiştir. Yine ABD'de pamuk ekim alanlarının yüzde 86'sında genetiği değiştirilmiş pamuk ekimi yapılmaktadır. ABD'de genetiği değiştirilmiş tohumla üretilen pamuğun verimi, hektar başına 933 kg civarındadır. Türkiye'de ise genetiği değiştirilmemiş tohumlarla yapılan pamuk üretimindeki verimlilik, hektar başına 1.334 kg'dır. GDO kullanımının verimliliği artırdığı yönünde bilimsel veriler yoktur.

GDO'lu ürünler açlığa çözüm olur mu?

Hayır. Paraguay, genetiği değiştirilmiş soya ekim alanı bakımından dünyada yedinci sırada olmasına karşın, Paraguay köylülerinin yüzde 40'ı yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır. Arjantin, bitkisel üretiminin yüzde 75'ini GDO tohumlarla yapmasına rağmen, fakirlik oranı yüzde 10'lardan yüzde 51'e yükselmiştir.

Dünyadaki yoksulluğun ve açlığın nedeni gıda yetersizliği değildir. Emperyalist tekellerin depoları ağzına kadar gıda doludur. Daha birkaç ay önce, Fransız çiftçilerin satamadıkları tonlarca sütü protesto için döktüğünü haberlerde izledik. Pazar bulamadığı için ürünler tarlalardan toplanmıyor. Bir tarafta tok azınlık, diğer tarafta yüz milyonlarca aç insan, emperyalist sömürü sisteminin sonucudur.

Bu sistem yıkılmadıkça ne kadar bol üretim olursa olsun açlar azalmak şöyle dursun sürekli artacaktır.

**“Paranın padişahlığını,
karanlığını yobazın
ve yabancının roketini yenecek
işçi sınıfına selâm!
Selâm yaratana!”**

Genel Grev Genel Direniş!